

Giới thiệu Cửu Giới Tiên Tôn Convert

Hắn từng là tiên môn khí đồ, bị người hãm hại, Nguyên Thần bị phong, chư thần bỏ đi.

Mấy ngàn năm sau hắn trùng sinh tình lại, bằng vào Bất Diệt Thần Hồn, khiến cho sóng gió bốn phương tám hướng loạn, đoạt thiên địa tạo hóa, chương sinh tử quyền lực, quét tháo cửu giới, chư thần sợ hãi

Nàng vì hắn, xúc phạm cấm kỵ mà nghịch cả âm dương. Hắn vì nàng, mà không màng sinh tử, đấu đến máu nhiễm Bích Lạc, nước mắt rơi vãi Hoàng Tuyền, chiến đến huyết dịch chảy hết chỉ mong đem nàng trở về.

Mình vừa đọc vừa convert nên không biết truyện như nào, mọi người đọc thử khoảng hơn 10c thấy hay thì cmt + để lại vote và like truyện, dờ thì mình sẽ Drop ngay!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1 : Vì sao lại sống

Quyển 1 : Phạm trần tu tiên

"Thế nhân đều là nghĩ trường sinh bất tử, chờ đến thật trường sinh bất tử ngày ấy, đại khái liền là nhìn người bên cạnh từng cái chết đi, cuối cùng một thân một mình, không có vương vãi đi. . ."

Một chỗ nở đầy hoa son trà bên bờ vực, đứng đây một tên mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên áo trắng, đón dưới núi gió lạnh thổi tới, quần áo bay phất phới, cô đơn bóng lưng, cùng thế giới này lộ ra không hợp nhau.

Lại là hoàng hôn sắp tới, gió cuốn ánh nắng chiều vô cùng đẹp, đáng tiếc người phạm không thể giống tiên nhân ngự kiếm phi hành, nhìn không thấy thế gian đẹp nhất phong cảnh, thiếu niên đi về phía trước hai bước, mấy hạt đá vụn thuận dưới chân hắn hoa son trà lăn vào vực sâu không đáy, ngay cả một tia hồi âm cũng không có truyền lên.

Than nhẹ một tiếng, cái này đem bước chưa bước một bước cuối cùng vẫn thả trở về, hắn không phải không nhảy đi xuống qua, đáng tiếc lần kia không chết thành, rồi ngã tảng lục phủ tận nứt, lại sưng sốt tại bảy ngày sau không hiểu ra sao khôi hắn, muốn chết cũng không xong.

"Trần Nhi. . ."

Đúng lúc này, đằng sau vang lên một người trung niên thanh âm, thiếu niên xoay người sang chỗ khác, chỉ trông thấy phía sau cái đình bên trong chẳng biết lúc nào đứng một người trung niên.

Trung niên nhân song tóc mai nhiễm sương, trên mặt một nếp nhăn rất đậm, nghĩ đến là bởi vì gần nhất tâm lực lao lực quá độ chỗ đến, thiếu niên chậm rãi đi tới, gặp đối phương trên mặt rất là tiêu tụy, nhẹ giọng hỏi: "Phụ thân, người lại đi cầu bọn hắn sao. . ."

Trung niên thở dài một tiếng, thanh âm có chút đắng chát: "Trần Nhi, thật xin lỗi, là cha vô năng, không bảo vệ được ngươi. . ." Nói xong lời cuối cùng, chỉ là không ở thờ dài.

Thiếu niên sắc mặt dần dần tái nhợt xuống dưới, cười cười nói: "Không có việc gì, không có việc gì. . ."

Hai cha con đều trầm mặc không nói thêm gì nữa, trời chiều đem hai người phía sau cái bóng dần dần kéo dài, tựa như không có cuối cùng.

Thiếu niên tên là Tiêu Trần, Vân Trung thành Tiêu gia Tứ thiếu gia, bất quá tại hắn cổ thân thể này bên trong, lại còn có một đoạn trí nhớ khác, cái kia là thật lâu chuyện lúc trước, lâu đến lấy mấy ngàn năm vì mà tính toán.

Khi đó Thiên Địa linh khí còn rất dồi dào, người người đều có thể ngưng luyện chân nguyên, ngự kiếm phi hành, còn hắn thì danh xưng tiên đạo đứng đầu Huyền Thanh Môn môn hạ đệ tử, mà lại còn là Diệu Âm tiên tử Lăng Âm duy nhất đồ đệ, thuở nhỏ thiên phú hơn người, tại rất nhiều người còn không cách nào hiểu thấu đạo Kết Đan giới lúc, hắn liền đạt đến những người kia cả đời không cách nào với tới cảnh giới —— Nguyên Anh giới.

Theo cứ như vậy quỹ tích, hắn vốn nên từng bước một đạt đến nhập Đại Thừa, sau đó độ kiếp thành tiên, kham phá sinh tử, trở thành một phương Tiên Vương.

Nhưng là một trận đột nhiên xuất hiện ngoài ý muốn, lại đem đây hết thảy biến thành ảo ảnh trong mơ, hắn bị Vu Hãm cùng Ma Đạo cấu kết, sát hại đồng môn sư huynh, cuối cùng tội danh thành lập, hắn bị hủy đi Nguyên Anh.

Lúc đó chỉ có một người nguyện ý tin tưởng hắn, cam coi trời bằng vung che chở với hắn, người kia chính là sư phụ của hắn Lăng Âm. Hành hình hôm

đó, Lăng Âm lấy vô thượng pháp lực man thiên quá hải, lừa qua chư thiên thần phật, đem nguyên thần của hán phong ấn tại Thái Cổ thứ nhất pháp bảo luân hồi ngọc bên trong.

Khi hán tỉnh lại lần nữa lúc, lại thành trong tâ lốt một tên khốc nỉ non hài nhi, mà khi hán phát hiện đã qua mấy ngàn năm lúc, khi hán phát hiện tất cả mọi người sớm đã chết đi lúc, hán giống như nổi điên lật khắp vô số điện tịch, cũng rốt cuộc tìm không ra có quan hệ năm đó bất cứ dấu vết gì, năm đó hết thấy, không gây một chữ ghi chép.

Những cái kia danh xưng bắt từ bắt diệt Tiên Vương Ma Quân, chẳng biết tại sao tất cả đều vẫn diệt, những cái kia đã từng kinh tâm động phách Tiên Ma chi tranh, bây giờ đều thành người viết tiểu thuyết trong miệng truyền thuyết thần thoại.

Mà hán trải qua một thế luân hồi, khí vận cũng suy giảm hơn phân nửa, cái gọi là khí vận, mỗi người đều có chính mình khí vận, khí vận thịnh, xuất sinh nhà đế vương, khí vận thứ bậc, biến thành đầu đường tên ăn mày.

Cho nên có ai có thể nghĩ tới, ở kiếp trước kỳ tài ngút trời hán, một thế này lưu lạc trời sinh tuyệt mạch, đừng nói Thiên Địa linh khí, ngay cả võ giả nội lực đều không thể ngưng tụ, ngay cả người bình thường cũng không bằng. Lại có ai có thể nghĩ tới, đã từng thế sống chết không phân ly bạn thân, bây giờ chỉ còn hán một người lẻ loi tại thế.

"Trần Nhi, người sau này có dự định a?" Trầm mặc hồi lâu, Tiêu Diệc Phàm rốt cục vẫn là nhẹ nhàng mở miệng.

"Ta. . ." Chính lâm vào vô tận hồi ức Tiêu Trần bị tỉnh lại, nhưng lại không biết như thế nào nói tiếp.

Tiêu gia chính là ngàn năm Cổ Vũ Thế Gia, người trong tộc người đồng đều có thể tập võ, nhưng nếu tuổi tròn mười sáu còn không thể đạt đến nhập nhất trọng thiên, là phải bị dòi ra gia tộc, đây là tộc quy, không đổi được.

Cho nên những năm gần đây, Tiêu Trần tựa như là một chuyện cười còn sống, mặc dù tên là Tiêu gia thiếu gia, nhưng trên thực tế ngay cả một chút quét rác hạ nhân, đều có thể ở trước mặt hán điều võ giương oai.

Tiêu Diệc Phàm lại mở miệng: "Cái kia mấy lão già ý là gia gia người đường huynh, bây giờ cái này Tiêu gia vẫn là bọn hán định đoạt, vì phụ chi có thể đi cầu gia gia người, sang năm tận lực chờ đưa người cấp cho đến Cửu Châu bên ngoài man di chi địa."

Tiêu Trần xoay người sang chỗ khác, không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn qua đối diện vách núi, hai bên vách núi đều có thanh tuyến tuôn ra, ở giữa hơi nước bốc lên, ánh nắng chiếu ở phía trên, bày biện ra từng đạo hoa mỹ cầu vồng.

Bởi vậy, nơi này cũng được cái mỹ danh, gọi là cầu vồng, cầu vồng, tiên nhân ở, phạm nhân như thế nào trèo lên được đi, trừ phi một ngày kia phá mây hóa tiên.

Nhưng cho dù là ở kiếp trước, phạm nhân muốn thành tiên cũng rất không dễ dàng, huống chi hán một thế này khí vận suy giảm đến tận đây, sợ là cả đời cùng chữ tiên vô duyên.

"Thế gian người người đều nghĩ thành tiên, lại há có thể từng cái toại nguyện, như cái này cầu vồng, cuối cùng đã là mong muốn không thể thành. . ." Tiêu Trần tự giễu cười cười, quay người muốn đi gấp.

Ngay tại hán vừa nhấc chân lên trong nháy mắt, phía sau một tiếng Chấn Thiên Lôi vang truyền đến, chấn động đến cả tòa cầu vồng đình đều đang rung động, hai cha con đều bị giật nảy mình, đương thời chính vào đầu tháng ba xuân, ần nói tiếng sấm không nên như thế chi thịnh.

Tiêu Trần xoay người sang chỗ khác, lập tức chỉ cảm thấy cường quang loá mắt, phía tây trên bầu trời lại đột nhiên dâng lên một đạo vạn trượng bạch mang, gần như che giấu ánh nắng chiều.

Sau đó, chân trời thanh quang trập trập, tầng mây cuộn cuộn không ngừng, Tiêu Diệc Phàm lâm bảm nói: "Chuyện gì xảy ra, hôm nay thời tiết làm sao như thế quái. . ."

Nhưng gặp nơi xa chân trời Kim Quang trập trập, sấm sét vang dội, tầng mây cuộn cuộn không ngừng, bên trong có nhất thanh nhất bạch hai đạo quang mang cực tốc xuyên thẳng qua, khi thì tách ra, khi thì đụng vào nhau, mỗi va chạm một lần, đều phảng phất muốn xé nứt thiên địa.

Tiêu Trần trong lòng lật lên sóng to gió lớn, đây không phải là cái gì quái thời tiết, như hán đoán được không sai, cái kia là hai tên Lăng Không đầu pháp cảnh giới tu chân giả!

Vì cái gì! Vì cái gì rõ ràng Tiên Ma đều vẫn diệt, ngay cả mình đều không thể cảm nhận được Thiên Địa linh khí, nhưng lại còn có người có thể tu luyện tới Lăng Không đầu pháp cảnh giới!

Hai đạo quang mang càng ép càng gần, thẳng hướng Tiêu gia mãnh này trùng điệp mà đến, trên trời quang hoa sáng chói, cùng với âm âm tiếng sấm, giờ khắc này phảng phất ngay cả cả tòa núi đều run rẩy lên, kinh động đến vô số Tiêu gia đang luyện võ đệ tử.

Tiêu Trần rốt cục tỉnh táo lại, ở kiếp trước hán trải qua vô số Tiên Ma chi chiến, không có người so với hán rõ ràng hơn hai tên tu giả đầu pháp kinh khủng, pháp lực dư ba xuống, bất kỳ cái gì sự vật đều đem bị xoắn đến vỡ nát, cho dù võ đạo đạt đến nhập tạng mười, đó cũng là đụng một cái liền chết, hình thần câu diệt!

"Phụ thân! Rời đi nơi này!"

Nhưng mà đã không kịp, một đạo kiếm khí dư ba vô tình rơi đi qua, Tiêu Trần dừng thân vọt lên, đem phụ thân nhào mở, sau đó chỉ nghe phía sau một tiếng ầm vang tiếng vang, vách núi bị chém vỡ nát, khắp nơi trên đất hoa sơn trà trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cho dù cách có bảy tám trượng khoảng cách, Tiêu Trần vẫn là bị chấn động đến khí huyết cuộn cuộn, ù tai hoa mắt không ngừng, lúc này Tiêu gia tất cả con em cũng đều vội vã chạy tới, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ mỗi ngày bên trên hai đạo quang mang khi thì tách ra, khi thì đụng vào nhau, bộc phát ra hủy thiên diệt địa khí thế bàng bạc.

Một số người dọa đến sắc mặt trắng bệch, trực tiếp ngồi trên đất, bọn hắn cả một đời tập võ, còn chưa bao giờ thấy qua bức này kỳ dị cảnh tượng.

Một chút thông minh thiếu niên thì là liên nghĩ tới điều gì, giờ khắc này bọn hắn quên đi chính mình trước kia còn trào phúng qua Tiêu Trần, đều nhao nhao hướng Tiêu Trần nhìn lại: "Uy! Tiêu Trần! Cái này không biết là ngươi trước kia nói qua cái gì tiên nhân đầu pháp đi!"

Chỉ gặp hai đạo quang mang càng ngày càng gần, một tiếng ầm vang tiếng vang, cách đó không xa một cái ngọn núi trực tiếp bị san bằng, đầy trời đá vụn hướng cầu vòng đỉnh bên này đập tới.

Mười cái hỏa tốc chạy tới trường lão lập tức ngưng tụ lại nội lực, nhắc bàn tay chống cự giữa không trung rơi tới đá vụn, nhao nhao quát: "Nhanh rời đi nơi này!"

Chúng đệ tử nghe tiếng, tính mệnh quan trọng, không có gì ngoài một chút gan lớn, đều hướng nơi xa chạy đi, nhưng mà tổng có một ít xui xẻo, trực tiếp bị bay tới đá vụn nện đến thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Mà lúc này, trên trời cũng thỉnh thoảng xuất hiện hai đạo nhân ảnh, hai người đồng đều ngự kiếm mà đứng, biển mây tùy bọn hắn mà lăn lộn, một người râu tóc trắng muốt, thân mang thanh bào, cầm trong tay một cây phát trần, giống như tiên lão hạ phàm.

Một người khác bạch y tung bay, cầm trong tay một thanh màu trắng tiên kiếm, đứng lặng ở trên không, hai mắt như điện, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ lâm trần đồng dạng.

Chúng đệ tử Tiêu gia đều sợ ngây người, trời ạ, trên đời này thật sự có người tu luyện thành tiên! Nguyên lai trên đời này thật sự có thần tiên! Đối bọn hắn tới nói, ngự kiếm phi hành, phát tay núi cắt đứt đời, đây không phải là thần tiên mới có bản sự là cái gì?

Mặc dù rất nhiều người đều từng nghe kể chuyện người nói qua tiên nhân phong thái, nhưng giờ phút này tận mắt nhìn thấy, vẫn là lộ ra thần sắc khát khao, cả đời mình tập võ, cho dù võ công đạt đến nhập hóa cảnh thì có ích lợi gì? Khả năng đủ ngự kiếm giữa thiên địa? Khả năng đủ ngăn lại tiên nhân một chiêu kiếm khí?

Một số người cẩn thận từng li từng tí hướng cầu vòng đỉnh bên này chạy tới, Tiêu Trần quát to: "Trở về! Đừng lên đến!"

Tiêu Diệc Phàm từ lâu giật mình, lắm bả nói: "Trần Nhi, đây là có chuyện gì?" Giờ khắc này hắn cũng quên thân phận của mình, chỉ là nhớ tới trước kia Tiêu Trần luôn luôn nói tu tiên cái gì.

Đột nhiên, phong vân kịch biến, trên trời hai người lần nữa đầu ở cùng nhau, kim quang xán lạn, chói lóa mắt, giữa không trung kiếm khí khuấy động, bốn năm ngọn núi trực tiếp bị san bằng, cỏ cây khoáng khắc hóa thành tro bụi.

Bởi vì lần này cách tương đối gần nguyên nhân, rất nhiều đệ tử Tiêu gia bị bỗng nhiên nhắc lên cương phong đẩy bay ra ngoài, tất cả mọi người ý thức được không ổn, nếu như hai người này lại hướng Tiêu gia dựa vào gần một chút, chỉ sợ ngàn năm Cổ Vũ Thế Gia, liền muốn hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Một tên áo bào đỏ trường lão mặt lộ vẻ vẻ kinh hãi, hắn cả gan chỉ lên trời bên trên gọi lên: "Hai vị tiên nhân mời thương tiếc chúng ta phàm nhân, không nên ở chỗ này chỗ. . ." Không đợi thoại âm rơi xuống, một đạo kiếm khí vô tình liên lụy tới, trực tiếp đem hắn hất bay ra ngoài.

Tại tiên nhân trong mắt, phàm nhân tựa như sâu kiến, trên trời hai người kia lại như thế nào nghe thấy cái này âm thanh hò hét.

Tiêu Diệc Phàm lúc này cũng rốt cục lấy lại tinh thần, kéo Tiêu Trần liền muốn rời khỏi chỗ này địa phương nguy hiểm, nhưng không ngờ Tiêu Trần đột nhiên tránh ra hắn.

"Phụ thân, ngươi đi trước đi."

Tiêu Trần quay người nhìn lên bầu trời phía trên, trong mắt để lộ ra ánh sáng nóng bỏng mang, ngự kiếm phi hành, khổng chế thiên địa nguyên lực, đây hết thảy đều là hắn đã từng quen thuộc Tiên gia thuật pháp.

Hắn không nên lại trầm luân xuống dưới, hắn muốn đi hỏi, hỏi đây hết thảy đến tột cùng là vì cái gì! Vì cái gì các ngươi có thể tu luyện tới ngự kiếm phi hành cảnh giới, chính mình quen thuộc nhất thuần chính tu luyện công pháp, lại hoàn toàn không cảm giác được cái này linh khí trong thiên địa!

Tại phàm nhân trong mắt, hai người này có lẽ là tiên nhân, nhưng hắn lại rõ ràng vô cùng, hai người này trước mắt chỉ là Kết Đan Cảnh Giới, ngay cả Nguyên Anh giới cũng chưa tới.

Suy nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, hướng cao hơn đỉnh núi vọt lên đi.

Tiêu Diệc Phàm quá sợ hãi: "Trần Nhi! Trở về!" Tức hạ khẽ động, lập tức triển khai khinh công đuổi theo, không ngờ một đạo kiếm khí dư ba rơi đến,

mãnh tướng hấn cản trở trở về.

Tiêu Trần xoay người nói: "Phụ thân, ngươi về trước đi! Ta muốn đi lên!"

"Không! Ngươi sẽ chết!" Tiêu Diệc Phàm như thế nào nhìn không ra hấn đối với tu tiên hướng tới, nhưng là phạm nhân lại sao có thể có thể tu được tiên.

Tiêu Trần cười cười: "Không, ta sẽ không chết." Nói xong lấy tốc độ nhanh hơn hướng trên đỉnh núi vọt lên đi.

Hấn cũng không biết mình có thể hay không chết, hấn chỉ biết là như bỏ qua lần này, vậy liền không còn có bất cứ cơ hội nào, hấn không muốn bị trục xuất gia tộc, hấn cũng không muốn để phụ thân từ đây không ngóc đầu lên được.

Hấn càng không muốn —— tâm thường qua hết cả đời này!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiên nhân đấu pháp

Nơi xa rất nhiều đệ tử Tiêu gia cũng nhìn thấy một màn này, nhao nhao nghị luận: "Tiêu Trần điên rồi sao? Hấn muốn đi chịu chết sao? Là, lúc trước hấn tự sát chưa thỏa mãn, lần này nhất định là muốn mượn tiên nhân thủ chết đi!"

Tiêu Diệc Phàm từ lâu dọa sợ, lại cũng không lo được nhiều như vậy, mãnh liệt dẫn nội lực, như giống như một tia chớp hướng Tiêu Trần phóng đi, nhưng mà trên trời bỗng nhiên trảm hạ một đạo dài hơn mười trượng bạch mang kiếm khí, lại đem hấn cản trở trở về.

Một tiếng ầm vang tiếng vang, đạo kiếm khí kia trực tiếp bỏ ra cầu vòng đỉnh cùng chỗ cao đỉnh núi đường, tại hấn cùng Tiêu Trần ở giữa, đột nhiên xuất hiện một tòa bề rộng chừng mười trượng hẻm núi, dù hấn khinh công cho dù tốt, cương phong dâng trào phía dưới, cũng tuyệt khó vượt qua.

Mất thấy con trai duy nhất vẫn là liều mạng hướng đỉnh núi chạy đi, bất cứ lúc nào cũng sẽ mất mạng, hấn mấy có lẽ đã hòng mất, chỉ là hô to: "Trần Nhi trở về a! Vì phụ lại đi cầu cầu chư vị trưởng lão! Sẽ không đuổi ngươi đi ra. . ."

Nhưng là giờ phút này Tiêu Trần cái gì cũng không nghe thấy, tức liền nghe cũng sẽ không quay đầu, đây là cơ hội duy nhất của hấn, chỉ có chạy đến cao nhất đỉnh núi, mới có thể để cho hai tên Kết Đan tu giả trông thấy.

Đột nhiên, một tảng đá lớn hướng hấn đập đi, phía dưới đệ tử Tiêu gia đồng đều dọa đến nghẹn ngào kêu lên, Tiêu Diệc Phàm càng là hồn phi phách tán, tại cự thạch đem Tiêu Trần nghiền áp xuống trong nháy mắt, tim của hấn phẳng phất chết rồi, thân thể mềm nhũn nhào ngã xuống, lâm lâm nói: "Trần Nhi. . . Trần Nhi. . ."

Nơi xa đệ tử Tiêu gia cũng đều là từng cái miệng mở rộng, mặc dù ngày bình thường tổng yêu khi dễ Tiêu Trần, nhưng hấn dù sao cũng là người của Tiêu gia, lúc này thấy tận mắt hấn chết thảm, vẫn là trong lòng ần ần đau xót, về sau đại khái không còn có người có thể khi dễ.

Nhưng mà một lát sau, cự thạch kia lại giật giật, Tiêu Trần vậy mà từ dưới tảng đá bò lên đi ra, mặc dù mình đầy thương tích, nhưng vẫn như cũ còn sống, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, hấn "Bất Tử Chi Thân" quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Diệc Phàm mặt lộ vẻ vui mừng, la lớn: "Trần Nhi! Nhanh tìm địa phương trốn đi a!"

Nhưng là Tiêu Trần trong đầu vu vu một mảnh, cái gì cũng không nghe thấy, hấn chỉ có một cái ý niệm trong đầu! Cái kia chính là lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến cao nhất đỉnh núi đi, bởi vì hai tên Kết Đan tu giả tùy thời đều có thể rời đi.

Đù bước lung lay, hấn tiếp tục giống như nổi điên lên núi đầu chạy đi, nơi xa đệ tử Tiêu gia cùng đại kinh: "Uy! Tiêu Trần chó đi a! Chúng ta về sau không khi dễ ngươi!"

Hơn mười người trưởng lão sắc mặt cũng hơi đổi một chút, cũng không phải sợ hấn chết, mà là sợ hấn chọc giận tới tiên nhân, một người hô: "Tiêu Trần trở về! Chúng ta có thể cho ngươi thêm thời gian ba năm!"

Cuồng phong dâng trào, loạn thạch bay tứ tung, Tiêu Trần cái gì cũng không nghe thấy, tức liền nghe cũng sẽ không quay đầu, đây là cơ hội duy nhất của hấn, như không chạy đến phía trên nhất, trên trời hai người căn bản sẽ không chú ý tới hấn.

Nhưng mà vừa chạy ra nửa dặm, lại một đường hung mãnh lực lượng hướng hấn đánh tới, lần này trực tiếp đem hấn nhấc lên hướng trên vách đá hung

hăng đung đi.

Dù hần thể chất khác hẳn với thường nhân, lúc này cũng rốt cục nhìn không được một ngụm máu tươi phun tới, nhưng hần vẫn không có như vậy ngã xuống, vẫn là liều mạng hướng chỗ cao nhất chạy, hần muốn lấy tốc độ nhanh nhất, đuổi tại hai người trước khi rời đi chạy đi lên!

Giờ khắc này Tiêu Diệc Phàm cũng không còn gào thét, tựa hồ mình bạch cái gì, Tiêu Trần liều mạng hướng chỗ cao chạy tới, tuyệt không phải là vì tự sát, hần một nhất định có ý nghĩ của mình. . .

Giờ khắc này hần liền yên lặng nhìn chăm chú lên đối phương, nhìn đối phương lần lượt bị cương phong tung bay, lại một lần lần bò lên, lần lượt hiểm tượng hoàn sinh, trong lòng của hần mình bạch, chỉ cần lần này đưa bé này bắt tử, tương lai nhất định một vượt Long Môn!

Trong lòng của hần yên lặng cầu nguyện: "Đứa bé này sinh ra tới một khắc này, trên trời liền xuất hiện điềm không may, từ đây nhiều tai nạn, nhưng cầu lão thiên gia lần này mở mắt một chút, Tiêu Diệc Phàm nguyện đem tính mạng trao đổi. . ."

Ước chừng nửa nén hương canh giờ, Tiêu Trần rốt cục chạy lên núi đỉnh, hần giờ phút này đã là tình bị lực tấn, mình đầy thương tích, toàn thân áo trắng nhuộm đầy vết máu, nhưng là Lăng Không đầu pháp hai người căn bản không có chú ý tới thể này một cái nhỏ bé tồn tại.

"Hai vị xin dừng nên lại đánh!"

Hần mặc dù biết thể này có chút buồn cười, nhưng vẫn là ôm một tia tình hòa hi vọng, dùng vài ngàn năm trước tiếng thông dụng nói, đem một câu nói kia hô lên.

Kết quả rõ ràng, hai người kia căn bản không có để ý tới hần, lần này hần lại dùng hiện nay ngôn ngữ hô lên, hai người kia vẫn là xem như không nghe thấy.

Hần hô nửa ngày, trên trời hai người căn bản không có khả năng mạo hiểm phân thân đến để ý tới hần, thể là hần nhất lên tảng đá hướng trên trời đập tới, muốn gây nên hai người chú ý, nhưng là tảng đá căn bản ném không đi lên, cho dù ném lên đi cũng sẽ bị cương phong xoắn đến vỡ nát.

Phía dưới Tiêu gia con cháu đều bị sợ choáng váng: "Hần điên thật rồi à. . ." Mười cái trưởng lão càng là sắc mặt đại biến.

Rốt cục, Tiêu Trần hao hết cuối cùng một tia thể lực, vô lực ngã trên mặt đất, cứ như vậy nhìn trên trời hai người đầu pháp, cũng mặc kệ thỉnh thoảng rơi xuống bên cạnh kiếm khí, cũng mặc kệ chính mình có thể hay không bị một kiếm chém hình thần câu diệt.

Mà trên trời hai người cũng đánh đến càng ngày càng lợi hại, bốn phía nguyên lực khuấy động, vô số đỉnh núi đã bị dời bình, đột nhiên, trong cao không bày biện ra mấy đạo nhan sắc khác nhau kiếm khí, mỗi đạo đều có dài khoảng mười trượng, mấy đạo kiếm khí giãy lất ở giữa hợp làm một thể, huyền làm một thanh bạch sắc cự kiếm, rút nhỏ đến xem, nghiêm nhiên chính là nữ tử kia trong tay cầm chi kiếm.

Nhưng gặp mũi kiếm bạch mang loá mắt, phẳng phát như tích chứa hủy thiên diệt địa uy năng, chém xuống một kiếm, thiên địa thất sắc, thanh bào lão giả vội vàng bấm niệm pháp quyết niệm chú, trong tay một cây phát trần Thiên Biến Vạn Huyền, trong nháy mắt kết thành một trượng to lớn lưới vàng, bao lại đánh tới kiếm khí.

Nữ tử kia sắc mặt trắng nhợt, hiển nhiên bởi vì hao tổn rất lớn chân nguyên có chỗ chống đỡ hết nổi, thanh bào lão giả thừa cơ đoạt công mà lên, phát trần quét qua, đánh ra sáu đạo bạch mang, theo trong miệng hần niệm quyết không ngừng, cái kia sáu đạo bạch mang trong nháy mắt đem nữ tử áo trắng che đầy vào trong đó.

Nữ tử áo trắng thâm nghĩ không ổn, muốn bứt ra bay ra lại thì đã trễ, sáu đạo cột sáng trên dưới cũng có phù văn ẩn hiện, đã đưa nàng vây ở trong đó, vô luận nàng hướng cái nào đạo cột sáng chém tới, sáu đạo cột sáng đều là không nhúc nhích tí nào.

Tiêu Trần ánh mắt ngưng tụ, lập tức nhận ra đây là Sở Khôn Nhân Lục Hào Ly Hợp Trận, năm đó hần tại trận pháp tu luyện có chút tinh thông, là lấy một chút liền nhận ra trận này.

Thanh bào lão giả hai mắt bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, âm thanh lạnh lùng nói: "Mộ cô nương, bản phái cùng ngươi tổ không ân oán, vì sao đánh cắp bản phái Hợp Khung Kính!"

Nữ tử áo trắng cười lạnh: "Làm sao? Thiên Văn chân nhân từ Từ Phủ truy ta đến cái này phạm trần, liền là vì thế à?" Dứt lời lại hướng mấy đạo quang trụ chém tới.

Thanh bào lão giả lạnh lùng nói: "Chớ phé khí lực, trận này chính là bản phái tuyệt học, cho tới bây giờ không người có thể phá, giao ra Hợp Khung Kính, bản đạo niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, không cho truy cứu, nếu không ba khắc thoáng qua một cái, tất đề ngươi ở trong trận hóa thành huyết thủy, hồn phi phách tán!"

Tiêu Trần trong lòng run lên, lão đạo này tuy là người tu tiên, nhưng thật nặng sát khí, hần câu nói kế tiếp cũng không giả, chỉ sợ hôm nay cô gái mặc áo trắng này khó thoát một kiếp.

Suy nghĩ đến đây, Tiêu Trần cố gắng nghĩ lại lên Lục Hào Ly Hợp Trận phương pháp phá giải, sau đó không ngừng hướng trời cao ngoắc, lúc này trận kia bên trong nữ tử cũng rốt cục nhìn thấy chặt vật hần.

Cơ hội tới! Hần dùng lớn nhất khí lực hô: "Cô nương nghe kỹ! Cần tam liên, khôn sáu đoạn, cách bên trong hư, khám bên trong đây. . ."

Phía dưới vô số đệ tử Tiêu gia nghe được trọn mắt hốc mồm: "Hắn đang nói cái gì? Chẳng lẽ là lúc hướng dẫn hai cái tiên nhân đánh nhau? Hắn điên thật rồi à?"

Bỗng nhiên, giữa không trung cái kia thanh bào lão giả hướng hần vọt tới hai đạo lạnh lùng hàn mang, đi theo nhất phát trần quét đi, lập tức vân khai vụ tán, một cỗ vô cùng cự lực lao xuống.

Ngay tại vô số đệ tử tiếng kêu sợ hãi bên trong, một bóng người bỗng nhiên hướng cái kia đỉnh núi bay đi, đi theo lóe lên, lại bay trở về, tiếp lấy một tiếng âm vang tiếng vang, cái kia đỉnh núi bị đánh đến vỡ nát.

Đội đám người lấy lại tinh thần lúc, Tiêu Trần đã thân ở cầu vòng đỉnh bên này, bên cạnh còn đứng một tên đàn bào lão nhân, lão nhân kia, chính là Tiêu Trần gia gia Tiêu Trường Phong, cũng tức Tiêu gia tộc trưởng đương nhiệm, một thân võ đạo thâm bất khả trắc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thượng tu tiên thời đại

"Đạo trưởng cũng coi là Huyền Môn tiền bối, đối với không có mây may biết hải đồng xuống này nặng tay, bắt giặc làm mất thân phận sao?" Tiêu Trường Phong thần sắc kiên định nói.

Thanh bào lão giả ánh mắt ngưng tụ, không nghĩ tới cái này phạm trần bên trong lại có võ giả có thể trên tay chính mình đem người cứu đi, còn có thể như thế mặt không đổi sắc cùng chính mình phát biểu, người này không thể khinh thường.

Đang suy nghĩ ở giữa, mãnh liệt cảm giác phản bụng đau xót, lại bị nữ tử áo trắng phi kiếm đánh lên, một kiếm này trực tiếp đem hần phản bụng xuyên qua, suýt nữa làm hần tại chỗ té xuống.

Cuối cùng hần tu vi bất phạm, lập tức kịp phản ứng, một chưởng đánh ra, nhất thời hai đầu hỏa long thoát ra, đâm vào nữ tử áo trắng phản bụng.

"Phốc!" Bạch y nữ tử kia né tránh không kịp, thân trúng chưởng lực, một ngụm máu tươi phun ra, đồng dạng suýt nữa mới ngã xuống.

Lúc này rất nhiều đệ tử Tiêu gia đều kinh kêu lên, vừa vặn bạch y nữ tử kia tựa hồ thật là nghe Tiêu Trần nhắc nhở, mới phá trận mà ra.

Thanh bào lão giả đan điền khí hải bị thương, thấy lại không có thể ở lâu, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang phá không bỏ chạy.

Bạch y nữ tử kia cũng ở giữa không trung lơ lửng hai lần, hướng Hồng Đình bên này rơi xuống, phịch một tiếng bụi đất tung bay, chúng đệ tử Tiêu gia trọn mắt hốc mồm, không nghĩ tới tiên nhân cũng sẽ thụ thương, cũng sẽ vẫn lạc, giờ phút này không người dám đi qua.

Tiêu Trần thân hình khẽ động, lập tức hướng nữ tử rơi xuống địa phương vọt lên đi, gặp trên mặt nàng thoát đỏ thoát trắng, nói ra: "Như ta đoán không sai, ngươi bên trong xác nhận Hóa Vân Chân Khí, tuyệt đối đừng lung tung vận công!"

Nữ tử ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, Tiêu Trần nói: "Đem chân khí tiếp theo giấu huyết đạo nhập linh khư, lại đến thần phong, cuối cùng chậm rãi từ môn vị từng chút từng chút dẫn xuất, chớ nóng vội."

Nữ tử nghe xong do dự một chút, lập tức khoanh chân ngồi dậy vận công, một lát sau một bóng người xuất hiện ở, đứng một tên hơn hai mươi tuổi thanh niên, người này là Tiêu gia Đại công tử, cũng tức Tiêu Trần đường huynh, Tiêu Nguyên, tại mười sáu tuổi tiếp nhận võ đạo khảo thí lúc, lấy tư trọng thiên công lực phá Tiêu gia trăm năm ghi chép.

"Tại hạ Tiêu Nguyên, tiên tử, ngươi thương đến rất nặng, Tiêu gia ta có thật nhiều linh đan diệu dược, ngươi nhìn hiện tại phải chăng cần. . ."

Tiêu Trần nhướn mày: "Ngươi đừng quấy rầy nàng!"

Tiêu Nguyên gặn dừ, lúc nào đến phiên ngươi một cái phế vật đến nói chuyện với ta rồi? Nhưng trở ngại cô gái mặc áo trắng này ở đây, không tiện phát tác, tiếp tục nói: "Tiên tử, ngươi bây giờ thương đến rất nặng, như trẻ. . ."

Nữ tử áo trắng âm thanh lạnh lùng nói: "Đề hần chớ quấy rầy!"

Tiêu Trần trừng mắt liếc hần một cái: "Nghe không! Im miệng!"

"Ngươi!" Tiêu Nguyên giận dữ, đang muốn đem hắc vận lên ném ra, nhưng hành động trong nháy mắt, cảm nhận được nữ tử áo trắng trong mắt hàn quang, sững sốt không dám động.

Một lát sau, nữ tử áo trắng thật sâu thở nạt một phen, trên mặt khí sắc nhìn qua tốt lên rất nhiều, Tiêu Trần trong lòng cao hứng, nàng trước mắt đứng không có việc gì, nói: "Tại hạ có một chuyện muốn hỏi. . ." Hắc muốn hỏi vì sao chính mình không cách nào cảm thụ cái này Thiên Địa linh khí, không cách nào giống nàng tu luyện.

"Đa tạ." Nữ tử áo trắng nhìn hắc một cái, sau đó đứng dậy hướng đông nam một chỗ mây đen bao phủ địa phương nhìn lại, nơi đó chính là Tiêu gia phía sau núi cổ mộ, lâu đài âm hàn không gì sánh được.

"Ta trọng yếu chữa thương, trong lúc đó không hy vọng có người đến nhiễu." Nữ tử dứt lời chân đạp kiếm quang, hướng cổ mộ bên kia bay đi.

Nhìn qua cổ mộ phương hướng, Tiêu Trần thầm than nguy hiểm thật, còn tốt nàng không có bay thẳng đi.

Tiêu Nguyên ánh mắt âm hàn, xương ngón tay bóp thẳng rung động, Tiêu Trần nhìn hắc một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi trừng ta làm cái gì? Đứng nàng để ngươi im miệng." Dứt lời điềm nhiên như không có việc gì hướng Hồng Đình bên kia đi.

Tiêu Nguyên nhìn xem hắc nhân nhạ bóng lưng rời đi, ánh mắt bên trong càng có vẻ oán hận chất chứa đã lâu, vừa rồi nếu không phải hỗn đản này ngăn tại phía trước, tiên tử làm sao có thể nhìn cũng không nhìn ta một chút? Tiêu Trần, ta nhất định sẽ làm cho ngươi bị trục xuất Tiêu gia. . .

Phía sau núi cổ mộ chính là Tiêu gia tối cao cấm địa, bất kỳ cái gì đệ tử không được tự mình tiến vào, kẻ trái lệnh nhẹ thì diện bích mười năm, nặng thì phế bỏ võ công, bởi vì bạch y nữ tử kia ở bên trong chữa thương, cho nên thủ vệ đều đã lui đến ngoài trăm trượng.

Ba ngày sau, Tiêu Trần xuất hiện ở cổ mộ lối vào, thân hình thoát một cái trượt đi vào, ba ngày qua hắc nghĩ hết các loại biện pháp mới lách qua thủ vệ, mặc dù biết bị phát hiện hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng là thật vất vả mới tranh thủ tới cơ hội, tuyệt không thể thế này buông tha.

Nhưng gặp từng dãy mộ bia chính tề diện hướng nơi xa, càng đi vào trong, càng cảm giác âm hàn, hắc không có luyện võ, bởi vậy không có nội công chống lạnh, đã cóng đến run rẩy.

Cũng không biết đi được bao lâu, rốt cục nghe thấy một chỗ cửa son động truyền đến cái thanh âm nhân nhạ: "Bèo nước gặp nhau, vì sao dám mạo hiểm nguy hiểm tính mạng giúp ta?"

Tiêu Trần trong lòng vui mừng, lúc này đi tới, gặp nữ tử kia đang khoanh chân vận công, khí sắc nhìn qua so với ba ngày trước tốt lên rất nhiều, tại nàng bên cạnh để đó tầm mười con đủ mọi màu sắc cái bình, lập tức đi qua, lần lượt mở cái nắp đặt ở trước mũi hít hà.

"Hắc là ngươi không biết, không trả lời người khác, còn có loạn động đồ của người khác, đứng một cái rất không có lễ phép sự tình sao?" Nữ tử như rồng mây, nói ra.

Tiêu Trần ngẩng đầu lên, nhú mày hỏi: "Những đan dược này đều là ngươi luyện chế sao?"

Nữ tử lắc đầu, chỉ chỉ một cái bạch ngọc bình: "Chỉ có cái này một bình đúng, còn lại đều là thuận tay từ ngày đó mây lão đạo môn hạ đệ tử trong tay giành được."

"Trách không được, những thuốc này ngươi dùng sai, có chi biết tăng thêm thương thế của ngươi."

"Nha." Nữ tử thần nhiên nói.

Tiêu Trần cảm thấy có chút im lặng, trầm mặc một lát, hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo cô nương xưng hô như thế nào. . ." Nữ tử kia cũng đồng thời hỏi: "Ngươi đến tột cùng là ai?"

Tiêu Trần đáng chất cười cười, nói: "Bọn hắc có gọi ta phế vật trần, có gọi ta không chết trần, nhưng tên của ta, gọi là Tiêu Trần."

Năm đó, Lăng Âm cũng là cho hắc lấy cái tên này, khi đó hắc chỉ là huyền thanh dưới núi một tên di anh, được Lăng Âm nhặt được, nuôi dưỡng lớn lên.

"Ta gọi Mộ Thanh Tuyết, nói đi, trước ngươi muốn hỏi ta cái gì?"

Tiêu Trần hít sâu một hơi, đem trước trong đầu câu tứ vô số lần lời nói nói ra: "Rất nhiều năm trước, có lẽ đúng bảy ngàn năm, tám ngàn năm, tóm lại khi đó Tiên Ma tranh chấp không ngớt, những cái kia danh xưng bất tử bất diệt Tiên Vương Ma Quân, bọn hắc cuối cùng đều đi đâu? Là chết a?"

Trầm mặc hồi lâu, Mộ Thanh Tuyết lắc đầu: "Vấn đề này, không chỉ ngươi muốn biết, ta cũng muốn biết, rất nhiều người đều muốn biết, nhưng cái kia là cái trước tu tiên thời đại chuyện, thời đại kia sớm đã kết thúc, không có lưu xuống bất kỳ ghi lại nào, bao quát những cái kia huyền diệu nhất tu luyện công pháp, cũng theo thời đại kết thúc thất truyền. Vô số người đều muốn lấy được khi đó thượng cổ công pháp, nhưng mấy ngàn năm qua, chưa từng người tìm tới qua."

"Ngươi nói, cái kia là bên trên một thời đại, mà lại thời đại kia đã kết thúc. . ."

Tiêu Trần vô lực ngồi trên mặt đất, hắc vẫn cho là chỉ là thời gian trôi qua, hắc vẫn cho là cuối cùng có một ngày còn có thể gặp lại sư phụ, làm thế nào

cũng không nghĩ tới, nguyên lai thời đại kia đã kết thúc. . .

Cái gọi là kết thúc, chính là tất cả mọi người chết rồi, vô luận Tiên Ma, cũng khó khăn trốn một kiếp, thật chẳng lẽ là bởi vì chính mình Nguyên Thần bảo đảm tại luân hồi ngọc bên trong, mới bởi vậy trốn qua một kiếp a. . .

Hắn không ngừng lắc đầu, không, không thể nào! Sư phụ sớm đã tu thành tiên thân, sư phụ pháp lực thông thiên, không có khả năng chết! Nàng không có khả năng chếtttt!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Linh mạch

Mộ Thanh Tuyết gặp hắn không ngừng lắc đầu, thần nhiên nói: "Từ bỏ đi, những cái kia thượng cổ công pháp sớm đã theo thời đại kết thúc thất truyền." Nàng coi là Tiêu Trần chỉ là nghĩ đi tìm những cái kia thượng cổ công pháp.

Tiêu Trần không nói gì, thượng cổ công pháp? Chính mình người mang Huyền Thanh Công Pháp không phải là huyền diệu nhất thượng cổ công pháp sao? Nhưng chính mình thử qua vô số lần đi tu luyện, căn bản vô dụng, một điểm linh khí cũng không cảm giác được.

"Vì cái gì các ngươi có thể tu luyện tới Kết Đan cảnh, mà ta lại một tia Linh khí cũng không cảm giác được?" Hắn hỏi chuyện muốn biết nhất.

Mộ Thanh Tuyết nhìn xem hắn sững sờ nửa ngày, cuối cùng mới nói: "Ta cho là ngươi đứng một cái rất hiểu con đường tu luyện người, nhưng vì sao hỏi ra thế này một cái đơn giản, thậm chí có chút buồn cười vấn đề?"

Tiêu Trần nhướn mày: "Buồn cười? Ta là thật không biết."

Mộ Thanh Tuyết lắc đầu, không nói gì.

"Nói a, đến cùng chuyện gì xảy ra, ta là thật không biết." Tiêu Trần có chút nóng nảy.

"Thôi, đem vron tay ra đến đây đi."

Tiêu Trần theo nàng lời nói, vén lên tay áo, đưa tay đưa ra ngoài.

Mộ Thanh Tuyết hai ngón tay cùng nhau, sinh ra một điểm bạch mang hướng trên cổ tay hắn nhấn tới, một lát sau ấn đường càng khóa càng sâu, nói: "Trong cơ thể ngươi một đầu linh mạch cũng không có, như thế nào có thể cảm nhận được cái này linh khí trong thiên địa?"

"Linh mạch? Cái gì linh mạch?" Tiêu Trần hơi nghi hoặc một chút không hiểu, năm đó ở Huyền Thanh Môn tu luyện, chưa từng nghe qua cái gì linh mạch.

Mộ Thanh Tuyết lắc đầu, nghĩ thầm nguyên lai hắn cái gì cũng đều không hiểu, êm tai nói: "Linh mạch đúng người tu tiên căn cơ, phàm là người tu luyện, nhất định phải có được chỉ ít một đầu linh mạch, phương có thể cảm nhận được cái này linh khí trong thiên địa. Mà có được ba đầu người, thuộc về thiên phú cực giai, có được sáu đầu người, có thể nói phương vũ vẫy rồng, có được chín đầu người, chính là thánh nhân, về phần mười hai đầu hoàn chỉnh linh mạch, mấy ngàn năm qua còn chưa từng nghe nói qua ai có được mười hai đầu hoàn chỉnh linh mạch."

Nghe nàng nói hồi lâu, Tiêu Trần rốt cục hỏi không muốn nhất hỏi vấn đề: "Ý của ngươi là, ta ngay cả một đầu linh mạch cũng không có, căn bản là không có cách tu luyện?"

Mộ Thanh Tuyết nhẹ gật đầu: "Đại khái như thế."

Tiêu Trần phảng phất được một đạo sấm sét giữa trời quang đánh trúng, năm đó hắn chưa từng nghe nói qua cái gì linh mạch, mỗi người đều có thể tu luyện, tư chất kém, mười năm tám năm cũng có thể đến Luyện Khí cảnh, cố gắng một chút có thể tới Trúc Cơ cảnh, thiên tư tốt một chút có thể tới Kết Đan cảnh, thậm chí Nguyên Anh cảnh, năm đó chính mình thiên phú hơn người, bây giờ vậy mà. . .

Hắn cảm thấy có chút bất lực, chẳng lẽ trong cõi u minh thật sự có thiên đạo chúa tể chúng sinh a? Chính mình vốn không nên còn sống, toàn bởi vì năm đó trốn qua một kiếp, cho nên lão thiên gia hiện tại muốn tới trừng phạt tra tấn chính mình phải không?

Hắn đứng dậy lưng la lưng lay hướng mặt ngoài đi, vẫn muốn biết đến sự tình rốt cuộc biết, nhưng mà hiện thực lại là như thế tàn khốc.

"Người giúp ta phá trận, ta có thể sang một tầng huyền công cho người, trong một tháng, đủ để cho người đối phó Trúc Cơ trung kỳ trở xuống bất luận cái gì tu giả." Mộ Thanh Tuyết ở phía sau nói.

"Không cần. . ." Tiêu Trần vô lực nói.

Mộ Thanh Tuyết lại mở miệng, tình tứ suy tư lên, trầm ngâm nói: "Hắn làm sao lại ngay cả một đầu linh mạch cũng không có? Không đúng! Vừa vặn làm sao cảm giác. . . Chẳng lẽ hắn. . . Uy! Người chờ một chút! Trở về!"

Nàng bỗng nhiên ngừng đầu đến, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng mà Tiêu Trần đã đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trở lại chính mình chỗ ở Tử Đằng các, Tiêu Trần một quyền đánh vào một gốc đại thụ trên cây, chấn động đến lá cây hoa hoa tác hưởng.

"Vì cái gì!"

Hắn đối bầu trời tê rống lên, sau đó từng quyền từng quyền đánh trên tầng cây, một mực đem vỏ cây đập nát, một mực đánh tới đầy tay đúng máu.

"Vì cái gì! Sư phụ người ở đâu! Vì cái gì người khi đó muốn cứu ta, vì cái gì người muốn để ta thống khổ như vậy còn sống, người nói cho ta biết a. . ."

Một giấc chiêm bao tỉnh lại, mấy ngàn năm đã qua đời, đây thật ra là nội tâm của hắn thống khổ nhất sự tình, lại không người kể ra.

"Tại sao muốn lưu ta một người sống ở trên đời này, vì cái gì ta muốn chết đều không chết được, sư phụ, người giết ta đi. . ."

Hắn vô lực gào thét lấy, hai tay hung hăng nắm lấy thân cây, ngón tay đã khảm vào vỏ cây bên trong, máu tươi thuận thân cây một mực chảy xuống, nhưng không có quan hệ, trên tay hắn vết thương tất nhiên sẽ trong vòng ba ngày khép lại, lại một tia vết sẹo cũng gặp không đến.

"Thiếu. . . Thiếu gia! Không xong!"

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một cái thanh âm vội vàng, Tiêu Trần xoay người sang chỗ khác, gấp đồ lên áo thiếu nữ vội vàng hấp tấp chạy vào, thiếu nữ tên là Tiểu Nhã, đúng mẫu thân hắn nhiều năm trước từ núi kế tiếp ác bá trong tay mua được, trên danh nghĩa là nha hoàn, nhưng từ nhỏ Tiêu Trần liền coi nàng là tổ muội muội đối đãi.

"Tiểu Nhã đừng nóng vội, thế nào?"

"Diệt Phàm thúc. . . Diệt Phàm thúc hắn. . ." Tiểu Nhã có chút khó thở âm thanh nghẹn, nói không ra lời.

Tiêu Trần án lấy bả vai nàng: "Đừng nóng vội, phụ thân ta xảy ra chuyện gì?"

"Diệt Phàm thúc cùng mấy vị trưởng lão tại đại điện cãi vã, mắt thấy muốn động thủ! Thiếu gia người nhanh đi khuyên nhủ, Diệt Phàm thúc khẳng định đánh không lại mấy vị trưởng lão!"

"Cái gì!"

Tiêu Trần thân hình khẽ động, vội vàng ra bên ngoài chạy đi, Tiêu gia nghị sự đại điện xây ở Phi Vân trong đình, tên là Phi Vân Điện, còn chưa đến trước điện, liền nghe bên trong tiếng cãi vã kịch liệt truyền ra, mà đại điện bên ngoài đã tụ tập vô số đệ tử Tiêu gia, đều là đối bên trong chỉ trích.

Trên điện, Tiêu Diệt Phàm cùng mấy tên trưởng lão đồng đều đã là tranh đến mặt đỏ tới mang tai, chỉ nghe Tiêu Diệt Phàm cả giận nói: "Lại cho thời gian ba năm thế nào! A? Các người chờ không nổi phải vào quan tài sao!"

"Ai chẳng biết nhi tử kia của người liền đúng cái phế vật! Lại cho mười năm cũng vô dụng!" Một tên áo bào đỏ trưởng lão phẫn nộ bác bỏ nói.

Một tên trưởng lão khác nói tiếp: "Tiêu Diệt Phàm! Người đừng tưởng rằng chính mình là tộc trưởng nhi tử liền không coi ai ra gì! Người bây giờ trưởng thành, cánh cũng cứng rắn! Nhưng chúng ta mấy cái dù sao cũng là người trưởng bối! Người nói chuyện hiếu khách nhất khí điểm!"

Tiêu Diệt Phàm cả giận nói: "Ta chỗ nào không khách khí! Ta Trần nhi lập tức liền có thể đạt đến nhập nhất trọng thiên, lại cho chút thời gian thì sao!"

"Không phải không cho! Tộc quy rõ ràng viết ở nơi đó! Hôm nay phá lệ một lần, ngày mai lại phá lệ một lần! Người coi Tiêu gia tộc quy đúng trò đùa sao!" Áo bào đỏ trưởng lão cả giận nói.

"Đủ rồi!"

Đúng lúc này, quát lạnh một tiếng truyền vào trong điện, lại là Tiêu Trần đi đến, áo bào đỏ trưởng lão gặp hắn tiến đến, chỉ vào hắn, hướng Tiêu Diệt Phàm nói: "Áy! Con của người hiện tại đến rồi! Người nói hắn nhanh đạt đến nhập nhất trọng thiên đúng không?"

Hắn nói một tay một bả, bàn tay duyên như dao, đem một trương tốt nhất đàn mộc bàn bả dưới một góc, đưa cho Tiêu Diệt Phàm: "Người bây giờ để hắn đem cái này đàn mộc đánh nát! Ta liền lại cho hắn thời gian ba năm!"

Tiêu Trần đi tới, túm lấy trong tay hắn đàn mộc, dùng sức đập xuống đất, cả giận nói: "Đủ rồi! Ta Tiêu Trần sẽ không để cho mấy vị trưởng lão khó xử! Chờ tháng này qua gia gia thọ đàn, ta liền đi!"

Tiêu Diệc Phàm nhìn xem hắn nói: "Trần Nhi. . ."

Tiêu Trần lạnh lùng phát một cái ống tay áo: "Phụ thân, ngươi không cần phải đi cầu bọn hắn! Trong lòng bọn họ đánh cái gì tính toán, hắn là ngươi vẫn không rõ a?" Nói lần lượt hướng mỗi vị trưởng lão mặt bên trên nhìn chăm chăm đi, ánh mắt chỉ lạnh, còn như muốn đem người đồng cứng.

Những người này đương nhiên ước gì Tiêu Trần biến mất, Tiêu Diệc Phàm không người kể tục, như vậy kỳ danh xuống sản nghiệp đem đến từ nhưng liền được bọn hắn chia cắt đi.

Áo bào đỏ trưởng lão trầm giọng nói: "Tiêu Trần, chính ngươi bắt học vô thuật, suốt ngày chỉ biết đánh đàn vẽ tranh, chơi chữ, hiện tại ngược lại oán lên người khác tới có phải không? Còn cả ngày nghĩ đến tu tiên, ngay cả võ đạo luyện không tốt còn muốn tu tiên!" Nói phát một cái ống tay áo.

Lúc này cái khác rất nhiều đệ tử Tiêu gia cũng vây quanh ở cửa đại điện xem náo nhiệt, nơi xa một tên thanh niên tại vô số thiếu niên thiếu nữ chen chúc phía dưới đi về phía bên này, chính là Tiêu Nguyên, hai tay của hắn buộc ở trước ngực, cười lạnh nói: "Cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, còn ý lại Tiêu gia ta làm cái gì? Truyền đi, người khác còn tưởng rằng Tiêu gia ta đã đổi nghề bán tranh chữ nữa nha."

Hắn cái này vừa nói, chung quanh đều cười to, Tiêu Diệc Phàm sắc mặt càng phát ra khó coi, nhưng bắt đắc dĩ Tiêu Nguyên đúng đại ca của mình thì từ, lại là Tiêu gia thiên tài, chính mình cũng không thể đi răn dạy cái gì.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một cái thanh lãnh nữ tử thanh âm: "Mục đích đã đạt tới, cần gì phải ra lại miệng đã thương người."

Bầu không khí, lập tức động lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Long Ngâm Cửu Tiêu

Đám người quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt cảm như hén, không dám tiếp tục ra một tia thanh âm, ngay cả trong điện mấy tên trưởng lão cũng đều lập tức trở nên cung kính: "Tiên tử giá lâm Tiêu gia ta, không biết có gì có thể vì tiên tử ra sức. . ."

Người đến chính là Mộ Thanh Tuyết, nàng giờ phút này ánh mắt không nhìn tất cả mọi người, chỉ vờn vờn nhìn xem Tiêu Trần, nhẹ nhàng nói: "Ta phải đi."

Tiêu Trần biết được nàng đến chào từ biệt định là có chuyện, lập tức đi tới, nhỏ giọng nói: "Đi thôi, bên ngoài đi nói."

Hai người cứ như vậy tại chúng đệ tử Tiêu gia kinh dị ánh mắt xuống rồi đi đại điện, đi trên quảng trường, Tiêu Trần nói: "Mộ cô nương, vừa rồi đa tạ ngươi."

Mộ Thanh Tuyết lắc đầu, nói: "Muốn ta đi cảnh cáo những người kia, sau này không cho phép làm khó dễ ngươi sao?"

Tiêu Trần lắc đầu cười khổ: "Không cần." Cảnh cáo thì có ích lợi gì, chờ nàng vừa đi, những người kia nên như thế nào vẫn là đến như thế nào.

"Cái kia muốn ta sang một tầng huyền công cho ngươi sao? Ta không biết các ngươi nhất trọng thiên lưỡng trọng thiên là có ý gì, nhưng tầng này huyền công có thể bảo vệ ngươi trong một tháng không cái gì địch thủ." Mộ Thanh Tuyết nhìn một chút hắn, tiếp tục nói.

Tiêu Trần biết nàng vì sao một lòng nghĩ muốn trợ giúp chính mình một lần, chính hắn năm đó cũng là người tu tiên, biết rõ người tu tiên chỉ cần giải quyết xong nhân quả, nếu không tại ngày sau tu luyện chính là một đạo không nhò trở ngại, càng thậm chí hơn sẽ sinh ra tâm ma, từ mà ảo hòa nhập ma, rơi vào ma đạo.

Ngày đó chính mình trợ nàng phá trận, liền đã kết nhân, tháng nếu không thể giải quyết xong cái này quả, như vậy tương lai độ kiếp phi thăng thời điểm, tất nhiên thất bại, biến thành Tán Tiên, nói ra: "Mộ cô nương, kỳ thật ngươi cũng không thiếu ta cái gì, thật."

Mộ Thanh Tuyết không nói gì, đi chỉ chốc lát, dừng lại nói: "Ngươi thật rất muốn tu tiên sao? Cho dù là tương lai có khả năng làm ngươi hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục."

Tiêu Trần cười cười, trong lời nói rất là đáng ghét: "Ta ngược lại hi vọng hiện tại liền hồn phi phách tán, còn chờ cái gì tương lai."

"Ai, cũng được, này nhân quả không được, ta thành tiên vô vọng. . ." Mộ Thanh Tuyết than nhẹ một tiếng, đột nhiên một chương hướng hấn lồng ngực đánh đi.

"Phốc!" Tiêu Trần một ngụm máu tươi phun ra, thân thể trong nháy mắt bay lên không, một chương này cơ hồ đánh cho hấn gân cốt đứt đoạn, phía sau đệ tử Tiêu gia hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều nghẹn ngào kêu lên.

Nhưng mà còn chưa kết thúc, Mộ Thanh Tuyết lại liên tục hướng về thân thể hấn đánh tới mười một đạo chương lực.

Trong lúc mơ hồ, Tiêu Trần chỉ nghe bên tai có thanh âm nhẹ nhàng vang lên: "Người cũng không phải là không có linh mạch, ngược lại là trong cơ thể người có mười hai đầu hoàn chỉnh linh mạch, chỉ là xuất sinh sau đó không lâu được người lấy chú pháp phong bế, mà mệnh của người cực, cũng bị người lấy vô thượng thần thông cưỡng ép sửa lại. . ."

"Ta hiện tại lấy tự thân ba thành mệnh nguyên, thay người giải khai linh mạch phong ấn, về phần mệnh của người cực ngày sau có thể hay không sửa đổi trở về, vậy cũng chỉ có thể xem chính người, mặt khác, cái này phạm trăn không thích hợp người, một ngày kia, người đến Từ Phủ đi, có lẽ chỉ có Từ Phủ, mới có thể giải khai trong lòng người tất cả câu đố. . ."

Khi (làm) Tiêu Trần nghe thấy một chữ cuối cùng lúc, rốt cực đã mất đi ý thức, khi tỉnh lại phát phát hiện mình nằm ở trên giường, phụ thân canh giữ ở chính mình bên giường, lộ ra nhưng đã mấy đêm không có chợp mắt.

"Trần Nhi!"

Tiêu Diệc Phàm gặp hấn rốt cực tỉnh lại, đã là vui đến phát khóc, Tiêu Trần cảm giác trong đầu có chút mê man, mê man trong khoảng thời gian này, trong mộng tựa hồ một mực nghe thấy ngày đó Mộ Thanh Tuyết lời nói: "Người cũng không phải là không có linh mạch, chỉ là lúc sinh ra đời được người lấy chú pháp phong ấn, mệnh của người cực cũng bị cưỡng ép sửa lại. . ."

"Phụ thân, ta không sao, mộ cô nương đâu? Nàng đi rồi sao?" Hấn đứng dậy vội vàng hỏi, có thật nhiều sự tình nhất định phải lại tự mình hỏi thăm Mộ Thanh Tuyết.

"Nàng họ mộ sao? Ngày đó nàng vì sao muốn trọng thương người?" Tiêu Diệc Phàm cũng vội vàng hỏi.

Tiêu Trần lắc đầu: "Không, mộ cô nương không có thương tổn ta, nàng đúng đang giúp ta. . ."

Đúng lúc này, hấn bỗng nhiên cảm thấy bốn phía một tia yếu ớt sáng linh khí, đúng là hấn năm đó quen thuộc Thiên Địa linh khí!

Hấn giờ phút này nội tâm vô cùng kích động, lại gặp phụ thân trên mặt có chút tiêu tụy, nói: "Ta không sao, phụ thân ngài những ngày này mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi."

Tiêu Diệc Phàm vẫn đứng có chút bận tâm, mặc dù hấn lúc trước bị thương cuối cùng sẽ không hiểu ra sao tự lành, nhưng lần này là thương tại một vị tiên trong tay người a.

"Hài nhi thật không sao, phụ thân không cần lo lắng." Tiêu Trần lắc đầu nói, hấn hiện tại bức thiết muốn biết, chính mình phải chăng thật sự có thể lần nữa cảm nhận được Thiên Địa linh khí, hấn hiện tại cần phải lập tức vận công thổ nạp.

"Vậy người nghỉ ngơi thật tốt, vì phụ chốc lát nữa trở lại thăm người."

Tiêu Diệc Phàm thở dài một tiếng hướng phòng đi ra ngoài, đi đến cổng lúc lại đột nhiên xoay người lại, trầm mặc hồi lâu, muốn nói lại thôi, Tiêu Trần nhướng mày: "Cha còn có việc a?"

Tiêu Diệc Phàm cười cười: "Không có việc gì, cái kia. . . Người cùng Hoàng Phủ Tâm Nhi hôn sự khả năng. . ." Nói đến đây, thanh âm lại dần dần thấp xuống.

"Ta cùng Tâm Nhi hôn sự thế nào?" Tiêu Trần nhú mày hỏi.

"Không có gì, người nghỉ ngơi thật tốt đi." Tiêu Diệc Phàm cười cười, ra bên ngoài đi.

Tiêu Trần phát động lồng mày, Hoàng Phủ gia cũng là một trong tứ đại thế gia, mà chính mình cùng Hoàng Phủ Tâm Nhi hôn sự đúng thật lâu trước định ra, nhưng từ khi biết được chính mình không cách nào tập võ về sau, Hoàng Phủ gia bên kia liền sinh ra từ hôn chỉ ý, mặc dù những năm này một mực chưa nói, nhưng cũng từ không đã cho cái gì tốt sắc mặt.

Bất quá bây giờ những này đều không trọng yếu, trọng yếu đúng nhìn xem mình bây giờ là có hay không có thể tu luyện, nghĩ đến đây, Tiêu Trần lập tức tung người một cái vọt lên, đi đi ra bên ngoài đình viện, khoanh chân vận chuyển lên Huyền Thanh Công Pháp tới.

Trong chốc lát, bốn phía linh khí liên tục không ngừng tụ đến, sôi trào mãnh liệt hướng trong cơ thể hấn phóng đi, chính như hạn hán đã lâu gặp mưa, thế không thể đỡ, mười hai đầu linh mạch, ầm ầm nổi lên một tầng nhàn nhạt bạch mang.

"Ha ha ha. . ." Tiêu Trần ầm ầm nở nụ cười: "Trở về! Rốt cực về đến rồi!"

Sau đó, hấn xương ngón tay bóp thẳng rung động, nhớ tới hôm đó Mộ Thanh Tuyết, là có người cố ý phong ấn chính mình linh mạch, thậm chí còn

cường ép sửa lại mạng của mình cực, đến tốt cùng là ai, hại được bản thân thụ mười sáu năm cực khổ, hần hiện tại chỉ hận không thể đem người kia bắt tới nghiền xương thành tro!

Mà Mộ Thanh Tuyết vì thay mình mở ra phong ấn, vậy mà không tiếc tiêu hao tự thân ba thành mệnh nguyên, cái gọi là mệnh nguyên, cái kia là so với phạm nhân tuổi thọ là vật càng quý giá hơn, phạm nhân có thọ nguyên kỳ hạn, người tu tiên cũng không ngoại lệ.

Mà tu tiên chính là lần lượt xông phá sinh tử công cùm xiềng xích, thắng nếu không thể tại có hạn thời điểm đạt đến nhập cảnh giới tiếp theo, như vậy liền vĩnh viễn thành tiên vô vọng, đánh phải bình giải luân hồi, tiêu hao một thể khí vận, mà luân hồi cũng không phải không ngừng không nghỉ, khi (làm) khí vận hao hết, cái kia hồn phách liền triệt để tan thành mây khói.

Hắn thật lâu lại mở miệng, Mộ Thanh Tuyết vì có thể được rồi kết nhân quả, lại không tiếc tiêu hao tự thân ba thành mệnh nguyên, bây giờ không phải là nằng thiếu chính mình, mà là chính mình thiếu nằng, đây cũng là một đoạn nhân quả, tương lai nhất định phải từ chính mình tự mình đi chấm dứt.

Trong đình viện hoa nở chính thịnh, thanh phong từ đến, thấm vào ruột gan, Tiêu Trần trầm tư nghĩ lại một lát, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu đúng mau chóng đạt đến nhập luyện khí một tầng, cái khác sau này hãy nói.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức khoanh chân vào chỗ, trong lòng thầm vận lên Huyền Thanh Công Pháp đến, Huyền Thanh Môn năm đó danh xưng tiên đạo đứng đầu, công pháp huyền diệu khó giải thích, tuyệt không thể tả, mà những tâm pháp kia khẩu quyết hắn sớm đã đọc thuộc lòng, giờ phút này không cần tận lực đi nhớ, liền phảng phất có thể tự chủ vận chuyển.

Sau nửa canh giờ, thân thể của hắn đã đạt đến một loại huyền diệu cảnh giới, cho dù giờ phút này từ từ nhắm hai mắt, hắn cũng có thể cảm nhận được phụ cận hết thảy sự vật, hắn rõ ràng trông thấy bên cạnh ao vài cọng Thủy Tiên theo gió chấp chôn, tại mặt nước tạo nên một vòng lại một vòng gợn sóng, rõ ràng trông thấy mặt nước mấy đầu cá chép bị kinh sợ dọa, cấp tốc chui vào đáy nước.

Đây chính là Tu Chân Giả thần thức ngoại phóng, lấy tâm xem vật.

Một lát sau, Tiêu Trần mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy, thường nhân từ tới thể đến luyện khí một tầng, thường thường tốn hao mấy tháng thậm chí mấy năm, nhưng hắn người mang mười hai đầu linh mạch, hơn nữa đối với Huyền Thanh Công Pháp quen thuộc, chỉ dùng một canh giờ không đến.

Hắn giờ phút này chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới có làm không hết lực lượng, hơi vận công, lòng bàn tay một đạo chân khí chỗ ngưng bạch mang như ẩn như hiện, theo hắn đột nhiên một chương vỡ dưới, cái kia đạo bạch mang hóa thành một đầu kim sắc long ảnh thẳng hướng mặt đất phóng đi, trong chốc lát tiếng long ngâm vang động trời lên, xoay quanh tại toàn bộ Tiêu gia trên không.

Giống như trăm tích ngàn năm núi lửa, một khi bộc phát, thế không thể đỡ, cả tòa đình viện thậm chí hơn phân nửa ngọn núi đều chấn động lên, nếu mặc cho chương lực tán ra, chỉ sợ tòa này Từ Đẳng các khoảnh khắc hủy hoại chỉ trong chốc lát, Tiêu Trần lập tức đem chương lực hướng lấp kín bức tường đạo đi, bức tường kia tường tại chương lực va chạm dưới, trong nháy mắt âm vang đồ sộ, bụi mù thật lâu không tiêu tan.

Đây chính là Huyền Thanh Môn nhập môn chương pháp, Long Ngâm Chương, Long Ngâm Chương tổng cộng có cửu thức, đây chỉ là thức thứ nhất: Thương Long ngâm.

Tiếng long ngâm giống như sấm rền dần dần đi xa, rất nhiều đang tĩnh tâm tham gia võ Tiêu gia trưởng lão vừa rồi đều cảm nhận được cỗ này hung mãnh lực lượng, lập tức khóa chặt tâm địa chấn trung tâm, hướng Từ Đẳng các đuổi đến đi.

Khi bọn hắn trông thấy vỡ ra mấy đầu ngắn sâu mặt đất, còn có hoàn toàn đồ sộ tường viện, cùng đứng lạng tại đồng loạn thạch quần áo trong áo bay phát phối Tiêu Trần, không không khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoàng Phủ

Tiêu Diệc Phàm người thứ nhất vọt vào, ấn lấy Tiêu Trần hai vai, cảnh giác bốn phía, hỏi: "Trần Nhi! Phát sinh chuyện gì rồi? Là mộ. . . Người kia trở về rồi sao?"

Tiêu Trần trước đó bởi vì nhất thời kích động, không muốn lại gây nên động tĩnh lớn như vậy, thấy giờ phút này như thế nào cũng giải thích không rõ, nếu nói là chính mình làm ra, không những không ai tin, ngược lại lại lệnh phụ thân được giễu cợt, dứt khoát ra về kinh ngạc: "Ta mới từ Hồng Đình trở về, cũng không biết phát sinh chuyện gì, liền thành thế này."

Tiêu Diệc Phàm vẫn là cảnh giác bốn phía, nói: "Những ngày này người đến Thủy Tiên các đi, người nơi này không thể ở nữa đi xuống."

"Không có việc gì phụ thân, từ nay về sau, người không cần lại lo lắng hải nhi."

Lúc này có mấy tên trưởng lão đi đến, phân tán các nơi điều tra đình viện phá hư tình huống, đương chỉ lúc trước danh bảo Tiêu Trần đánh nát đàn mộc áo bào đỏ trưởng lão phát hiện lòng đất chừng lực vết tích về sau, mặt trong nháy mắt hiện đầy không thể tin thần sắc.

Cái này chừng lực vốn là hướng bốn phía khuếch tán, nhưng nửa đường lại bị cưỡng ép dẫn hướng một chỗ, không tới cả tòa đình viện đồ sụp, phóng nhân thiên hạ, ngoại trừ gia chủ, còn có người nào có thể đem chừng lực vận dụng đến như vậy tự nhiên? Chỉ gặp hán mặt mũi tràn đầy cả kinh nói: "Cái này. . . Người xuất thủ chỉ ít có thất trọng thiên công lực a?"

Một người khác về mặt nghiêm túc nhìn một chút Tiêu Trần, hỏi: "Người coi thật không có trông thấy bất luận kẻ nào?"

Tiêu Trần lắc đầu, nói: "Chư vị trưởng lão cũng không cần lo lắng quá mức, Tiêu gia ta chính là tứ đại thế gia đứng đầu, không người nào dám tới phạm."

Câu nói này nếu là xuất từ một vị nào đó trưởng lão có thể kiệt xuất thanh niên miệng, cũng là có mấy phần khí thế, bất quá từ hán trong miệng nói ra đến, chung quanh xem nào nhiệt Tiêu gia tiểu bối từng cái đều xuy nở nụ cười, nhất là Tiêu Nguyên, lạnh hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, liền nhìn cũng lười lại nhìn nhiều.

Tiêu Trần không để ý tới những người này, quay người nhìn về phía phụ thân, hỏi: "Đúng rồi phụ thân, hôm nay sơ mấy, gia gia thọ đàn qua rồi sao?" Hán mê man quá lâu, cũng không biết bây giờ là ngày mấy.

Nghe hán đột nhiên lại toát ra một câu như vậy ngốc bên trong ngu dân, liền thời gian cũng không phân rõ, chung quanh lại là một trận cười trộm, Tiêu Diệc Phàm trừng những bọn tiểu bối kia một chút, quay đầu nói: "Hôm nay đã là mười bảy tháng ba, người hôn mê nửa tháng."

Tiêu Trần nhẹ gật đầu, nguyên lai đã qua nửa tháng, gia gia thọ đàn đã sớm qua, nói ra: "Không sao, phụ thân người trở về đi, không cần phải lo lắng hải nhi."

Tất cả mọi người lần lượt rời đi, Tiêu Diệc Phàm vẫn là đứng ở trong viện, tựa hồ có lời muốn giảng, nhưng lại nói không nên lời, Tiêu Trần lông mi nhíu lại: "Cha thế nào?"

Tiêu Diệc Phàm cười cười, hồi lâu mới nói: "Cái kia. . . Trần Nhi, ngày mai người của Hoàng Phủ gia sẽ đến, thân thể người nếu là không thoải mái lời nói, ngày mai liền không gặp bọn họ đi. . ."

Tiêu Trần mỉm cười nói: "Không sao, hải nhi không ngại, ngày mai liền gặp gỡ bọn họ."

Tiêu Diệc Phàm giật mình, dĩ vãng mỗi lần nghe nói người của Hoàng Phủ gia muốn tới, hán đều là nghĩ biện pháp tránh đi không thấy, làm sao lần này hán trở nên tự tin như vậy rồi? Tựa hồ lần này tình lại, cả người hán cũng thay đổi.

"Được."

Đến hoàng hôn thời gian, Tiêu Trần nhìn trời bên cạnh ánh nắng chiều, trong lòng như có điều suy nghĩ, đã ba tháng không có Hoàng Tâm Nhi tin tức, dĩ vãng năng mỗi tháng đều sẽ mang hộ thư đến tin, gần nhất chẳng lẽ bề bộn nhiều việc a. . .

Hoàng Phủ gia tại phía xa Liễu Châu, hai nhà chuyện thông gia là hơn trăm năm trước hai vị lão gia chủ quyết định, năm đó hai người tình như thủ túc, muốn bảo hai nhà đời đời xây xong, nào có thể đoán được về sau mấy chục năm, Hoàng Phủ gia bên kia một mực không gả, bởi vì hai người này quy thiên thời điểm cũng đối với chuyện này nhớ mãi không quên.

Rốt cục đợi đến Tiêu Trần thế hệ này, Hoàng Phủ gia bên kia sinh ra cái nữ nhi Hoàng Tâm Nhi, bởi vì hán hai tuổi tác tiếp cận nhất, liền định ra hai bọn họ hôn sự, cũng tốt bảo hai vị lão gia chủ dưới cừu tuyền được đền bù tâm nguyện.

Vốn là thiên đại hi sự, ai ngờ thiên ý trêu người, tại Tiêu Trần mười tuổi lúc lại bị kết luận ra trời sinh tuyệt mạch, không cách nào tập võ, việc này giống như trời nắng sương mù mai bao phủ tại hai nhà trên không, thật lâu không tiêu tan. Về sau Hoàng Phủ gia liền đối với chuyện này càng ngày càng lạnh nhạt, mỗi lần tới đối với Tiêu Trần đều lời nói lạnh nhạt, không có gì hảo sắc mặt.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Trần rửa mặt một phen, đổi thân quần áo sạch, đang chờ đi ra ngoài, Tiểu Nhã từ bên ngoài đi vào, gặp hán tóc tán trên vai, vội vàng nói: "Thiếu gia người dạng này đi không được, Tiểu Nhã trước thay người buộc tốt tóc đi."

Tiêu Trần nhẹ nhàng cười một tiếng, nhẹ gật đầu, chính hán ngày bình thường nhàn tản đã quen, cũng đều là đối phương có khi sẽ tới thay hán buộc tóc.

Tiểu Nhã quen thuộc từ trong ngăn kéo lấy ra lược cùng hán ngày bình thường dùng phát quan cây trâm, một bên cẩn thận thay hán buộc tóc, một bên nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia. . . Người rất ưa thích Hoàng Phủ gia tiểu thư sao?"

Tiêu Trần cười cười, cái này nói như thế nào đây?

Đối với Hoàng Tâm Nhi, có lẽ càng nhiều hơn chính là cảm tạ đi, đi vào cái thế giới xa lạ này, được kết luận trời sinh tuyệt mạch không cách nào tập võ, đối mặt vô số người bạch nhãn cùng trào phúng, ngoại trừ phụ mẫu bọn người, liền vẫn còn có một người, y nguyên đối với hán không rời không bỏ, tâm niệm từ đầu đến cuối chưa từng sửa đổi, cái kia chính là Hoàng Tâm Nhi.

Cùng cái khác danh môn vọng tộc đại tiểu thư khác biệt, không phải vừa nghe đến không cách nào tập võ cái gì liền rùm beng lấy nháo muốn hủy hôn, tương phản, tại Hoàng Phủ gia hứa nhiều trường bối bắt đầu phản đối lúc, Hoàng Tâm Nhi từng đứt khoát dưới sách tám chữ: "Chỉ này một người, chung thân không gả."

Nghĩ đến đây, Tiêu Trần cười cười, Tiêu Nhã gấp trên mặt hấn lộ ra tiểu dung, cũng không hỏi thêm nữa.

"Tốt, thiếu gia hôm nay nhìn qua thật là đẹp mắt đây. . ." Nàng cười cười, nói ra.

Tiêu Trần nhẹ gạt đầu, đứng dậy đi ra ngoài, mau ra đình viện lúc lại nói: "Giữa trưa ta hẳn là sẽ không trở về, người không cần quản ta, đi mẹ ta bên kia ăn cơm đi."

"Àn, ta biết, thiếu gia không cần phải lo lắng ta. . ."

Lần này di chuyển đang đi tới Phi Vân Điện trên đường, Tiêu Trần lại không giống như dĩ vãng như vậy khẩn trương, bây giờ hẳn sớm đã xưa đâu bằng nay, lại không sợ Hoàng Phủ gia bắt luận cái gì làm khó dễ, ngược lại là còn muốn nhìn một chút, lúc này Hoàng Tâm Nhi cái kia Nhị thúc Hoàng Triết lại hội cho mình ra vấn đề nan giải gì, nhìn xem lúc này đến tột cùng là ai xuống đài không được.

Ngoài điện đã vây rất nhiều Tiêu gia tiểu bối, đồng đều đang thì thầm nói chuyện, đối với những này, Tiêu Trần sớm đã không thấy kinh ngạc, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng trong điện di chuyển đi, vẫn là giống như quá khứ, gia gia ngồi tại điện thủ, trái trên điện ngồi Tiêu gia chư vị trưởng lão cùng phụ thân, còn có Đại bá Tiêu Thiên Khải, bên phải trên điện thì là người của Hoàng Phủ gia.

Bất quá lần này bầu không khí tựa hồ có chút ngưng trọng, tất cả mọi người lại không giống như lúc trước như vậy chuyện trò vui vẻ, đồng đều vui đầu không nói lời nào, trà nguội lạnh cũng không có nha hoàn đi đổi, mà lần này Hoàng Tâm Nhi cũng không đến, ngược lại tới một cái nhìn qua tiên khí nghiêm nghị thanh niên anh tuấn.

Thanh niên kia trên thân hiện ra một cổ nhàn nhạt Tiên gia khí tức, ngoài điện rất nhiều Tiêu gia thiếu nữ đều vụng trộm ném đi si mê ánh mắt, chỉ là tại trên mặt hấn lại có vẻ hơi vênh vào hung hăng, tựa hồ chưa đem bất luận kẻ nào để vào mắt.

Tiêu Trần không khỏi nao nao, người này là Danh Thân Hoài linh mạch Tu Chân Giả, mà lại tu vi chỉ sợ đã đạt đến nhập Trúc Cơ cảnh, lập tức hấn bước nhanh về phía trước, đối diện thủ ngồi nghiêm chỉnh Tiêu Trường Phong nhẹ nhàng thì cái lễ, sau đó lại lễ tiết phía bên phải điện một tên thanh bào trung niên nhân gật đầu nói: "Hoàng Phủ thúc phụ."

Người này chính là Hoàng Triết, hấn nhìn một chút Tiêu Trần, khẽ vuốt cằm, cũng không nói nhiều, tại bên cạnh hấn còn đứng lấy một tên áo xanh lục nha hoàn, cúi đầu, trong tay bưng lấy một cái hộp gấm, không biết giả bộ là vật gì.

Tiêu Trần cũng không cần phải nhiều lời nữa, lui tới phụ thân bên cạnh, ngồi xuống, dư quang quét gấp sắc mặt phụ thân tựa hồ rất là khó coi.

Lúc này, Hoàng Triết bên cạnh cái kia vênh vào hung hăng thanh niên rốt cục đứng lên, nhàn nhạt quét Tiêu Trần một chút, sau đó hướng điện thủ Tiêu Trường Phong hỏi: "Hắn liền là Tiêu Trần a?"

Tiêu Trần nhướng mày, người này không khỏi cũng quá mức vô lễ, há có ngay trước chính mình mặt đến hỏi người khác chính mình là ai đạo lý, đứng lên nói: "Chính là, không biết các hạ xưng hô như thế nào?" Vừa mới dứt lời, bên cạnh Tiêu Thiên Khải lập tức trừng mắt liếc hấn một cái: "Ngồi xuống!"

Thanh niên kia quay đầu, nhàn nhạt nhìn hấn một cái, nói: "Thiên Phong Môn chương môn chân truyền đệ tử, Tàn Tu."

Tiếng nói phủ lạc, ngoài điện rất nhiều người của Tiêu gia đều ngược lại hút miệng khí lạnh, trách không được mấy vị trưởng lão sẽ đối với hấn khách khí như thế, nguyên lai hấn đúng là người tu tiên.

Trước đó, bọn hấn cũng không phải là không biết thế gian có tu tiên môn phái, cái kia Thiên Phong Môn chính là nó một, chỉ là bọn hấn cảm thấy những môn phái kia bất quá chỉ là chút đạo gia môn phái mà thôi, vọng tưởng thành tiên thôi, cùng mình bực này võ học thế gia căn bản không có khả năng so sánh, thẳng đến vài ngày trước thấy thật sự có người tu luyện tới Lăng Không đầu pháp cảnh giới, mới giật mình tỉnh ngộ lại.

Cho nên bây giờ trong mắt bọn hấn, không có cái gì luyện khí Trúc Cơ Kết Đan phân chia, phạm là lại nghe nói người tu tiên, liền đều cho rằng là lần trước nhìn thấy loại kia có thể ngự không phi hành tiên nhân rồi.

"Không biết Tàn huynh tìm Tiêu mỗ chuyện gì." Tiêu Trần thân nhiên nói, lúc nói chuyện ánh mắt không né tránh, ở trong mắt người khác, có lẽ thanh niên này chính là trong truyền thuyết tiên nhân, nhưng trong mắt hấn, cái này cũng bất quá chỉ là một tên Trúc Cơ tu giả thôi.

Tàn Tu gấp hấn nhìn về phía mình ánh mắt thế mà không giống cái khác phạm nhân như thế kinh sợ, không khỏi nhướng mày, nói: "Tam Nhi sư muội ba tháng trước đã chính thức bái nhập ta Thiên Phong Môn, ta nghe nói người cùng nàng có một tờ hôn ước, chắc hẳn người cũng biết, chúng ta người tu tiên nhất định phải chấm dứt phạm trần nhân quả, cho nên ta hy vọng có thể giải trừ chuyện hôn ước này. . ."

Chương 07: Trúc Cơ tu giả

Điện đầu bên trên Tiêu Trường Phong tay vừa nhấc, nhìn về phía Hoàng Triết, thần nhiên nói: "Việc này chính là là năm đó hai vị lão gia chủ sở định, hiện tại muốn giải trừ, gia chủ của các ngươi biết không?"

Hoàng Triết nói: "Gia phụ tự nhiên sẽ hiểu việc này, lão nhân gia ông ta cũng cảm thấy việc này không ổn, nhưng chính như vị này Tần thiếu hiệp lời nói, Tâm Nhi bây giờ đã bái nhập tu tiên môn phái, chúng ta đã từng khuyên can qua, nhưng vị tiên trưởng kia nói Tâm Nhi người mang sáu đầu tu tiên linh mạch, chính là mấy trăm năm khó gặp, cho nên. . ."

Ngoài điện lập tức một mảnh xôn xao, ngay cả Tiêu Diệc Phàm sắc mặt cũng hơi đổi một chút, sáu đầu linh mạch khái niệm gì? Chính là có hi vọng tu thành trong truyền thuyết tiên nhân, rất nhiều Tiêu gia tiểu bối đều trọn mắt hốc mồm, trước đó bọn hắn chưa bao giờ tin những này loại linh mạch thuyết pháp, nhưng là từ lần trước nhìn thấy Hồng Đình bên kia tiên nhân dấu pháp về sau, cũng không thể không tin.

Đội bên ngoài yên tĩnh về sau, Hoàng Triết tiếp tục nói: "Kỳ thật cái này cũng không hoàn toàn vì phạm năm đó hai vị lão gia chủ nguyện vọng, Tâm Nhi không cách nào cùng Tiêu diệt tử hoàn thành hôn ước, nhưng là đời sau nhưng như cũ có thể khiến cho ta hai nhà ký kết gắn bó suốt đời."

Hắn ý tứ của những lời này chính là chuyện thông gia cũng không giải trừ, có thể lan tràn đến đời sau, chỉ là vẹn vẹn giải trừ Tiêu Trần cùng Hoàng Tâm Nhi hôn ước, đây không thể nghi ngờ là một bàn tay bên trên lại thêm một bàn tay.

Tiêu Trần sắc mặt như sương, hắc hắc cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Một câu định liền định, một câu giải trừ liền giải trừ, các ngươi thật đúng là đem hôn nhân sự tình xem như trò đùa sao?"

Tần Tu lạnh lùng hừ một cái: "Nguyên nhân chính là không phải trò đùa, cho nên Tâm Nhi sự muội hôn sự, mới không thể qua loa như vậy, xứng với nàng người, chỉ ít cũng cần có được sáu đầu linh mạch, xin hỏi ngươi có được mấy đầu? Có một đầu sao?"

Tiêu Trần chỉ là cười lạnh không nói, Hoàng Triết than nhẹ một tiếng, hướng bên cạnh nha hoàn nói: "Lan Hương, đem tiểu thư nguyên thoại trình lên đi."

"Vâng." Nha hoàn kia nhất gan nọ đi ra, không dám ngẩng đầu nhìn Tiêu Trần, e sợ tiếng nói: "Tiểu thư nói. . . Nàng nói hi vọng tương lai mình phụ quân là một cái đình thiên lập địa anh hùng, nàng nói nếu như Tiêu Trần thiếu gia có thể. . ." Nói đến đây, liền không dám lại tiếp tục nói.

"Nói tiếp." Tiêu Trần thân thể có một chút phát run.

"Tiểu thư nói nguyện ý chờ Tiêu Trần thiếu gia ba năm, nếu như Tiêu Trần thiếu gia có thể tại trong vòng ba năm đạt tới luyện khí ba tầng, đồng thời bái nhập Thiên Phong Môn, nàng liền mới có thể. . . Nếu không liền mời Tiêu Trần thiếu gia quên. . ."

Trong điện ngoài điện không người phát biểu, luyện khí ba tầng, cái kia là trong truyền thuyết tiên nhân pháp môn tu luyện, phạm nhân như thế nào làm được.

"Hắc hắc. . ."

Trong trầm mặc, Tiêu Trần nở nụ cười lạnh, đột nhiên thanh sắc mãnh liệt: "Cái này quả nhiên là nàng nguyên thoại sao!" Nha hoàn này hẳn lúc trước cũng thường gặp được, là Hoàng Tâm Nhi thiếp thân nha hoàn, xưa nay sẽ không nói dối, nhưng hắn không tin đây là Hoàng Tâm Nhi lời nói ra.

Nha hoàn kia thân thể run lên, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên trông thấy Tần Tu trong mắt bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, nàng dọa đến toàn thân run lên, vội vàng nói: "Liền là tiểu thư nguyên thoại, tiểu thư nói, chính nàng có sáu đầu linh mạch, dựa vào cái gì muốn gả cho một cái phế. . . Phế vật, nàng nói. . ."

Nói càng về sau, nàng hốc mắt dần dần đỏ lên, nganh âm thanh nói không ra lời, rất rõ ràng, đây là Tần Tu muốn nàng nói như thế, Hoàng Tâm Nhi căn bản cho tới bây giờ chưa nói qua những lời này.

"Ha ha ha. . ." Tiêu Trần giữa đầu nở nụ cười, trong lòng có như đao giáo, đây mới là Tâm Nhi chân chính ý nghĩ sao? Nguyên lai nàng vẫn để tâm, hắc hắc, Tiêu Trần a Tiêu Trần, ngươi lúc này rốt cục biết mình là buồn cười biết bao sao?

Điện đầu phía trên, Tiêu Trường Phong một mực bất động thanh sắc, Hoàng Triết than nhẹ một tiếng, nói: "Ta biết chuyện này tại Tiêu diệt tử ảnh hưởng có chút lớn, cho nên lần này mang đến một Chu Cửu Hoa Ngọc Diệp, hơi biểu áy náy. Lan Hương, đem đồ vật trình đi lên đi."

"Vâng." Nha hoàn kia xoa xoa khóe mắt nước mắt, bưng lấy hộp gấm, đi đến điện đầu phía dưới, cẩn thận từng li từng tí mở ra hộp, nhất thời từng đạo loá mắt bạch mang từ trong hộp bắn đi ra, đâm vào trên điện tất cả mọi người đều có chút mờ mắt không ra, cho đến hồi lâu cái kia bạch mang mới dần dần biến mất, bày biện ra trong hộp sự vật, chính là một gốc toàn thân xanh biếc, sinh ra cửu đóa ngọc hoa tiên thảo.

"Cái này Chu Cửu Hoa Ngọc Diệp, phẩm nhân ăn vào về sau, mặc dù không nói một bước thành tiên, lại có thể bảo vệ công lực đại tăng, bách bệnh không nhiễm, thậm chí còn có thể ôn dưỡng ra một đầu hậu thiên linh mạch. . ." Hoàng Triết ở phía dưới giải thích nói, trong ngôn ngữ đã khi (làm) hôn sự này lui định, căn bản không hề nghĩ ngợi qua cái gì ba năm đạt tới luyện khí ba tầng.

Ngoài điện rất nhiều đệ tử Tiêu gia đều đã nhìn qua cái hộp kia thêm nhỏ dãi, quả nhiên là cùng tu tiên môn phái leo lên quan hệ, hiện tại mà ngay cả loại bảo vật này cũng có thể tùy ý cầm ra, phải biết ăn vào cái này Chu Tiên Thảo, liền là có thể tu tiên a.

Tiêu Trần nhìn cũng không nhìn cái hộp kia một chút, cười lạnh: "Có lỗi với Hoàng Phủ thúc phụ, lần này có thể muốn làm người thất vọng, chuyện này, ta cũng không tính đồng ý, trừ phi Tâm Nhi hôm nay tự mình đến đây!"

"Tiêu Trần! Im ngay!" Tiêu Thiên Khải sợ hấn đắc tội trong tiên môn người, lập tức quát.

Tiêu Trần xoay người sang chỗ khác, cười lạnh: "Đại bá, tiểu chất phụ thân hôm nay còn ở nơi này, nhỏ như vậy chất sự tình, liền không cần Đại bá như vậy quan tâm a?"

Câu nói này nói đến Tiêu Thiên Khải không phản bác được, sau khi nói xong, Tiêu Trần lại xoay người nhìn một chút Hoàng Triết, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ba năm đạt tới luyện khí ba tầng phải không?"

Hoàng Triết nhìn một chút hấn, luôn cảm giác hấn cùng trước kia có chút không giống, một bên Tần Tu cười lạnh nói: "Không sai, Tâm Nhi sư muội nói như thế, bất quá ta muốn người hôm nay liền giải trừ việc hôn sự này, người đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, bởi vì người không đáng năng đợi bên trên ba năm."

Tiêu Trần lập tức hướng hấn vọt tới hai đạo lạnh lùng ánh mắt: "Có đáng giá hay không đến, người tính a? Người một cái khu tu vi Trúc Cơ ba tầng tu giả, ở trước mặt ta sắp xếp cái gì?"

Ngoài điện Tiêu gia tiểu bối đều là một chút kinh ngạc, cái gì linh mạch a, luyện khí Trúc Cơ đối bọn hấn mà nói, mặc dù trước kia từng nghe nói, nhưng bây giờ vẫn là giống nghe thiên thư, vì sao Tiêu Trần lại như vậy hiểu đáng về?

Tần Tu thân thể hơi chấn động một chút, vì sao tiểu tử này một chút liền có thể xem thấu tu vi của mình? Lập tức đi lên phía trước ra mấy bước, nói: "Chỉ là Trúc Cơ? Cái kia người có muốn hay không đi thử một chút ta còn con này Trúc Cơ?" Dứt lời chân nguyên toàn thân chấn động, trong điện lập tức nhắc lên một trận cuồng phong, ô ô rung động.

Rất nhiều công lực không quan trọng người đều bị cổ khí tức này chấn động đến ù tai hoa mắt, khí huyết cuộn cuộn không ngừng, không khỏi âm thầm kinh hãi, đây chính là người tu tiên a? Căn bản động đều không cần động một cái, chính mình liền đã không thể thừa nhận.

Tiêu Trần ánh mắt ngưng định, đại khái cũng là tức giận, không sợ chút nào nói: "Thử một chút, vậy liền thử một chút."

Tần Tu lần nữa hơi kinh hãi, tiểu tử này cùng cái khác phẩm nhân khác biệt, đến tốt cùng lại lịch gì? Chẳng lẽ cũng là một tên tu giả? Nhưng nếu như đúng vậy, chính mình làm sao có thể nhìn không ra?

Hấn hướng phía trước đập mạnh, trên tay hơi bấm niệm pháp quyết, nhất thời một thanh Nhược Hư như thật tiên kiếm xuất hiện ở giữa không trung, nhưng gặp cái kia tiên kiếm giữa không trung trôi nổi không chừng, trên mặt đất lại không một tia kiếm ảnh.

"Kiếm này tên là Hàm Quang, Thần Bình Phổ xếp hạng thứ mười ba, người nếu có thể trên tay ta vượt qua ba chiêu, ta liền có thể thành toàn người cùng Tâm Nhi sư muội."

Phía ngoài đệ tử Tiêu gia đồng đều đã là kinh ngạc bó tay rồi, bằng ý niệm đem kiếm ngự trên không trung, quả nhiên là tiên nhân mới có bản sự a.

Tiêu Trần hướng một trạm trước: "Vị kia mượn kiếm dùng một lát!"

Bên ngoài đệ tử Tiêu gia lần nữa giật mình, hấn trong lời nói đã là tiếp nhận một vị tiên nhân khiêu chiến, hấn nổi điên sao? Đừng nói ba chiêu, liền là một chiêu hấn cũng không qua được a! Lúc này tất cả mọi người hướng điện đầu phía trên treo một ngum màu xanh bảo kiếm nhìn đi.

Tiêu Trường Phong tay vừa nhắc, cái kia màu xanh bảo kiếm hú gọi một tiếng, lập tức bay đến trong tay hấn, đúng là bằng vào nội lực cách không lấy kiếm.

"Trần Nhi, tiếp kiếm!"

Tiêu Trần lúc này duỗi tay ra, tiếp được bay tới bảo kiếm, kiếm này tên là Thanh Phong, thổi tóc tóc đứt, chém sắt như chém bùn, chính là ba trăm năm trước Cửu Châu vương triều Hoàng đế tự mình đến nhà ban tặng, một mực làm Tiêu gia truyền gia chi bảo, giờ phút này trong tay hấn không ngừng run rẩy, ô ô vang lên, phảng phất sinh ra linh tính.

"Ba chiêu, tiếp hảo!"

Tiêu Trần tiện tay xắn cái kiếm hoa, rất kiếm mà ra, sử xuất một bộ huyền thanh kiếm pháp nhập môn, trong chớp lát phong thanh vang lên, bóng kiếm loạn, trên đại điện giống như là trong nháy mắt sinh ra vô số thanh kiếm, hàn quang bức người, đám người được kiếm gió thổi qua khuôn mặt, lại ẩn ẩn cảm thấy mấy phần nhói nhói.

Trong điện ngoài điện lập tức một tràng thốt lên: "Hắn lúc nào có võ công! Bực này kiếm pháp tinh diệu hẳn từ nơi nào học được!"

Tất cả mọi người cảm nhận được một trận hoa mắt thần trí, ngay cả Tiêu Diệc Phàm cũng không thể tin được, Tiêu Nguyên càng là sắc mặt đại biến, bực này kiếm pháp, dựa vào bản thân ngũ trọng thiên công lực căn bản không sử ra được.

Hoàng Triết cũng là chấn động toàn thân, chưa hề nghĩ tới hẳn khi nào lại có bực này bản sự.

Tần Tu hai mắt ngưng tụ, cũng không nhìn được có một chút xuất thần, tiểu tử này sao hội kiếm pháp tinh diệu như thế? Thậm chí viễn siêu chính mình môn phái kiếm pháp, đầu ngón tay hẳn hơi động một chút, giữa không trung Hàm Quang kiếm cũng theo hắn tâm niệm mà động, hóa thành một đạo bạch mang bay đi, mũi kiếm cùng Tiêu Trần đâm tới kiếm đụng vào nhau.

Tranh một thanh âm vang lên, hỏa hoa bắn ra, trên đại điện trong chốc lát sinh ra một cỗ cực mạnh nguyên lực ba động, trên bàn đồ uống trà không chịu nổi cỗ lực lượng này, nhao nhao bạo liệt, nước trà văng khắp nơi.

Mấy vị trưởng lão cũng đồng thời về sau ngửa mặt lên, lại suýt nữa đổ xuống, không khỏi nhìn nhau hãi nhiên, cái này chỉ ít có thất trọng thiên công lực a! Tiêu Trần khi nào lại có bực này công lực!

Bên ngoài chúng đệ tử Tiêu gia sớm đã trợn mắt hốc mồm, Tiêu Nguyên sắc mặt cực kỳ khó coi, cái này sao có thể! Minh mới là Tiêu gia thứ nhất tuổi trẻ, vì sao cái phế vật này công lực nhìn qua còn trên mình?

Kiểm Phong lạnh thấu xương, tranh tranh không ngừng bên tai, trong nháy mắt đã đi hơn mười chiêu, Tiêu Trần trên tay kiếm pháp vẫn bất loạn, đột nhiên mũi kiếm nảy sinh ba thước thanh quang kiếm mang, thẳng đến Tần Tu cái cổ mà đi.

Trong điện ngoài điện đều là hít vào một ngụm khí lạnh: "Kiếm mang! Là kiếm mang a! Hắn lại thôi phát ra kiếm mang!" Phải biết, không có thất trọng thiên trở lên công lực, tuyệt khó khăn bằng nội lực thôi phát xuất kiếm mang, Tiêu Diệc Phàm Tiêu Trường Phong bọn người chỉ là ngưng thần quan sát không nói.

Tần Tu cảm thấy phía sau lạnh lẽo, gấp thúc chân nguyên trong cơ thể, Tiêu Trần lập tức cảm thấy một cỗ nặng tựa núi Thái sơn lực cản, trường kiếm trong tay, đứng là lại không cách nào hướng về phía trước đưa ra nửa phần, theo một tiếng vang giòn, bảo kiếm trong chốc lát đoạn làm bảy tám đoạn, loạn bay ra ngoài, toàn đánh tại trong điện trên cây cột lớn.

Mà Tiêu Trần cũng bay ngược ra ngoài, trở xuống mặt đất, lập tức chỉ cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, ngũ tạng lục phủ như muốn vỡ vụn, hẳn cường ép đem máu tươi nuốt xuống, lại không đứng lên khí lực, đành phải lấy một nửa tàn kiếm chống đỡ trên mặt đất, không tới chính mình quỳ đổ xuống.

Đây chính là luyện khí cùng Trúc Cơ chênh lệch, mà ngoài điện từ lâu là người gió đều tĩnh, ba trăm năm, Thanh Phong mũi kiếm mang chỗ hướng, không người có thể địch, nhưng mà lại sắc bén bảo kiếm, tại tiên nhân tiên dưới thân kiếm, cũng bất quá là sắt thường mà thôi.

Tần Tu nhẹ nhàng thở ra, cười lạnh: "Hoàng Phủ thúc, đi thôi." Đi qua Tiêu Trần bên cạnh lúc, cười lạnh nói: "Kiếm pháp lại nhanh có làm được cái gì? Ta động động ngón tay liền có thể bóp chết ngươi."

Tiêu Trần không nói gì, một người Trúc Cơ tu giả muốn giết một cái luyện khí tu giả, chỉ cần động động ngón tay mà thôi, chính mình cũng không tiếp tục là năm đó cái kia người hai mươi tuổi liền đạt tới Nguyên Anh cảnh Huyền Thanh Môn đệ tử.

Ngoài điện bỗng nhiên một trận lạnh gió thổi vào, xuy loạn trước khi đi Tiểu Nhã cẩn thận thay hẳn buộc tốt tóc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cầm Hồn

Mặc dù Tiêu Trần bại, nhưng là ba chiêu đã sớm qua, tất cả mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, đúng lúc này, điện đầu vang lên một cái thanh âm lạnh lùng: "Chậm đã. . ."

Lúc này mọi người mới lần lượt lấy lại tinh thần, hướng điện đầu gia chủ nhìn đi, Tần Tu xoay người sang chỗ khác, thần nhiên nói: "Không biết Tiêu gia chủ còn có chuyện gì? Nếu như Tiêu gia chủ cũng nghĩ tìm văn bối so chiêu một chút, văn bối không ngại cũng có thể bởi Tiêu gia chủ luyện một chút."

"Đem đồ đạc của các ngươi mang đi."

Tiêu Trường Phong dứt lời, óng tay áo phát một cái, bàn kia bên trên hộp gắm trong nháy mắt giống như một đạo điện mang hướng Tàn Tu bay đi, Hoàng Triết thầm nghĩ không ổn, đang muốn gọi Tàn Tu tránh ra, dĩ nhiên đã không kịp.

Tàn Tu đưa tay đón, nhất thời như bị điện giật, cái kia nhỏ hộp gắm nhỏ, dường như mang theo ngàn quân lực, thẳng làm hắn không ở lui về sau đi, một mực thối lui đến cửa đại điện vừa rồi đứng vững, không khỏi trong lòng giật mình, cái này phạm trần bên trong một giới vũ phu, vì sao lại có như vậy công lực thâm hậu?

Tiêu Trường Phong nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó hướng Hoàng Triết nhìn lại, giờ phút này Hoàng Triết đã là sắc mặt trắng bệch, phía sau mồ hôi lạnh không ngừng, Tiêu Trường Phong nói: "Thông gia một chuyện kỳ thật cũng bất quá là trăm năm trước hai vị lão gia chủ thuận miệng nói, bây giờ hai vị lão gia chủ cũng đã chết mấy trăm năm, cái này thông gia một chuyện, ta nhìn còn chưa tính." Dứt lời hướng một tên nha hoàn nói: "Tiền khách."

Tiêu Trần ngẩng đầu hướng gia gia nhìn lại, trong lòng mình bạch, gia gia là đang cực lực giữ gìn thanh danh của mình, giải trừ thông gia, truyền đi dù sao cũng so đơn độc giải trừ chính mình cùng Hoàng Tâm Nhi hôn sự êm tai.

Hoàng Triết cùng Tàn Tu cũng không đợi cái gì tiền khách, hai người vội vã ra bên ngoài đi, đường xuống núi bên trên, Hoàng Triết trên lưng đã hoàn toàn mồ hôi ẩm ướt, thanh âm có chút đắng chát: "Tần tiểu hữu, lần này vì ngươi, ta thế nhưng là đắc tội toàn bộ Tiêu gia a, nếu như chuyện này trở về báo gia chủ cùng Tâm Nhi biết, chỉ sợ. . ."

Tàn Tu duỗi tay ra, còn đang suy nghĩ lấy chuyện vừa rồi, âm thanh lạnh lùng nói: "Hoàng Phủ thúc phụ không cần phải lo lắng, Tâm Nhi sư muội có sáu đầu linh mạch, chỉ cần ta cưới nàng, tương lai sư phụ nhất định truyền vị cho ta, đến lúc đó Tần mỡ tự nhiên sẽ bảo hoàng vừa thúc phụ ngồi lên vị trí gia chủ!"

Sau khi nói xong, hắn lại quay đầu lạnh lùng nhìn về phía sau lưng nha hoàn: "Trở về sau khi ngươi biết làm như thế nào cùng Tâm Nhi sư muội nói đi? Nếu như ngươi dám nói sai nửa chữ. . ."

Nha hoàn dọa đến toàn thân run lên, không dám ngẩng đầu, Hoàng Triết đắng chát cười một tiếng, nhớ tới vừa vặn tại trên điện Tiêu Trần bạo phát đi ra thực lực kinh người, giờ phút này trong lòng đã có mấy phần hối hận, chấp tay nói: "Như vậy, Hoàng Triết trước tiên ở nơi này cảm ơn Tần tiểu hữu. . ."

. . .

Tiêu gia Phi Vân Điện, rất nhiều người còn tại khe khẽ bàn luận, Tiêu Trường Phong nói: "Trần Nhi, ngươi mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi."

Tiêu Trần đứng dậy, chán nản nói: "Là. . ." Nhắc theo một nửa tàn kiếm đi ra ngoài, ngoài điện vô số tiểu bối cũng lần nữa xì xào bàn tán.

"Ngươi. . . Ngươi không sao chứ?" Một cái khuôn mặt mỹ lệ thiếu nữ áo lục bỗng nhiên đi tới trước mặt hắn.

Vô số song lửa nóng ánh mắt cũng theo đó dời đi đi qua, thiếu nữ tên là Tiêu Uyển, mười lăm tuổi liền đạt đến tam trọng thiên cảnh giới, lại thêm tươi mát mỹ mạo, đã làm nàng như là công chúa, không biết mê đảo nhiều ít Tiêu gia thiếu nam.

Nhưng mà Tiêu Trần lại là không nhiều liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp hướng ngoài sân rộng đi, trong gió nhẹ, một thiếu niên cô đơn bóng lưng, cùng trong tay một thanh tàn kiếm, có chút cô đơn.

Nhìn xem hắn đi xa bóng lưng, Tiêu Uyển mà trong mắt được gió mang theo một tia gọn sóng, trong đầu không khỏi lại hiện ra đã từng cái kia sáng sủa thiếu niên hình tượng.

Khi đó Tiêu Trần phảng phất cái gì đều so với người đồng lứa hiểu, trên thông thiên văn dưới biết địa lý, không gì không biết, lại thêm Tứ thiếu gia thân phận, làm cho vô số thiếu nữ đều vây bên người hắn, nhưng từ khi kết luận ra hắn không cách nào tập võ về sau, nói chuyện cùng hắn người dần dần dần ít đi, Tiêu Uyển mà cũng là một cái trong số đó.

Từ Đẳng trong các, Tiểu Nhã chính trong phòng thay Tiêu Trần sửa sang lại thư quyển, nghe thấy bên ngoài tiếng bước chân, đi ra ngoài, gặp hắn nhanh như vậy lại trở về, trên mặt còn không có huyết sắc, vội vàng đi tới: "Thiếu gia thế nào? Làm sao nhanh như vậy lại trở về rồi? Là đồ vật quên cầm à. . ."

Lời còn chưa dứt, Tiêu Trần phốc một ngụm máu tươi phun ra, vừa rồi Tàn Tu một kiếm kia, cơ hồ chấn động đến tâm hắn mạch hiểm nứt.

Tiểu Nhã "A" một tiếng kêu lên, vội vàng đem hắn đỡ lấy: "Thiếu gia thế nào?" Trong lời nói, đã là gấp đến độ nhanh khóc lên.

Tiêu Trần lắc đầu: "Ta không sao. . ." Gấp trên tay nàng có một vết thương, hỏi: "Tay ngươi thế nào?"

Tiểu Nhã hai con mắt đỏ bừng, nước mắt đã chảy ướt át, nói: "Ta không sao, chỉ là vừa mới thay ngươi xoa đàn lúc, được dây đàn quệt làm bị thương."

Tiêu Trần như rồng mây: "Ta không phải đã nói rất nhiều hồi sao? Tuyệt đối đừng dây vào cây đàn kia."

"Đứng đứng, Tiểu Nhã về sau cũng không dám nữa, thiếu gia ta mau đỡ ngươi trở về phòng đi." Tiểu Nhã sốt ruột nói.

Tiêu Trần lắc đầu: "Không cần, ta nhớ một người lẳng lẳng, ngươi đi mẹ ta nơi đó đi." Nói đưa nàng tay lấy ra.

Tiểu Nhã cũng không dám lại nhiều nói, mỗi lần thiếu gia nói muốn một người lẳng lẳng lúc, tất cả mọi người nhất định phải rời đi, bằng không hắn liền sẽ tức giận, gật đầu nói: "Được. . ."

Chờ sau khi nàng đi, Tiêu Trần vịn trong viện cây kia đại cây dong, lại là mấy ngum máu tươi phun tới, một lát sau một quyền nện trên tàng cây, ngửa đầu phá lên cười: "Tiêu Trần a Tiêu Trần, số ngàn năm trôi qua, hiện tại ngay cả một cái khu tu vi Trúc Cơ tu sĩ cũng dám dẫm lên trên đầu ngươi đến rồi!"

Đúng lúc này, phía sau hắn trong phòng đột nhiên truyền ra một cái trong sáng thanh âm thiếu niên: "Nếu như điểm ấy ngăn trở cũng chịu không được, như vậy ta những năm này quả nhiên là nhìn sai người."

"Ai!"

Tiêu Trần đột nhiên quay đầu lại, nhưng cảm giác một cổ gió mát đảo qua tóc mai, nhưng không thấy bất luận cái gì một tia bóng người, tức hạ khê động, hướng trong phòng vọt lên đi, nhưng mà trong phòng vẫn như cũ không người, chỉ có bàn bên trên lẳng lẳng chung bày lấy một trương sêu đàn sắc đàn ngọc.

Cái kia đàn ngọc còn mang theo mấy phần cổ phác khí tức, chính là hắn bảy tuổi năm đó, mẫu thân hắn Tô Tinh từ phố xá bên trên mua được tặng cho hắn, nhắc tới cũng kỳ, ngày đó khi hắn trông thấy trương này đàn ngọc về sau, liền nói cái gì cũng không chịu đi.

Hậu lai càng quái, đàn này ngoại trừ hắn một người, lại không cái gì người có thể đàn vang, thậm chí còn có thể được dây đàn quệt làm bị thương ngón tay.

Lúc này, vừa rồi thiếu niên kia thanh âm vang lên lần nữa: "Ta chính là thượng cổ Cẩm Hồn, ngươi không cần thăm dò."

Thanh âm, nghiễm nhiên là từ đàn bên trong truyền ra.

Nghe lần này cảm lý thật sự rõ ràng truyền ra thanh âm, Tiêu Trần đột nhiên có một loại nhin không được cảm giác muốn rơi lệ, bởi vì thanh âm này, hắn quá quen thuộc.

"Ta chính là thượng cổ Cẩm Hồn, ngươi không cần thăm dò."

Thanh âm quen thuộc quanh quẩn ở trong viện, tại vài ngàn năm trước, khi (làm) Tiêu Trần vẫn là một tên huyền thanh đệ tử thời điểm, Lăng Âm tặng một trương đàn ngọc cho hắn, chính là Thái Cổ thần đàn Phục Hy đàn, đàn bên trong có một con Cẩm Hồn, tên là Túc Dạ, chính là hắn hậu lai sinh từ bạn thân.

Chậm rãi, trong phòng huyền hóa ra một bóng người, treo tại mặt đất một thước, đó là một tên tóc bạc áo choàng thiếu niên, có một đôi đỏ thắm con ngươi màu tím, tái nhợt khuôn mặt phẳng phát trảm tích mấy ngàn năm tang thương, một thân xanh nhạt pháp bào phía trên, ấn đầy vô số phù văn.

"Túc Dạ, thật là ngươi. . ."

Tiêu Trần đã không cách nào đè nén giờ phút này nội tâm kích động, hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới, từ biệt mấy ngàn năm, lại còn có thể cái thế giới xa lạ này tương phùng.

Nhưng là, lại là cái gì như thế băng lãnh, phẳng phát đến từ lòng đất mấy ngàn năm rét lạnh.

"Tiểu tử! Ta chính là thượng cổ Cẩm Hồn, ngươi đừng muốn lung tung tương xứng!"

Tiêu Trần nụ cười trên mặt dần dần cứng ngắc, chính mình một thể này cùng ở kiếp trước giống nhau như đúc, Túc Dạ vì sao không nhận ra chính mình rồi? Không, không phải hắn không nhận ra chính mình, mà là hắn đã mất đi hết thảy ký ức.

Túc Dạ chính là Phục Hy đàn Cẩm Hồn, không thể rời đi Phục Hy đàn, nếu không tự thân hồn lực hội tùy thời ở giữa dần dần tiêu tán, cho đến một ngày nào đó tan thành mây khói, bây giờ Phục Hy đàn nhất định là tung tích không rõ, cho nên hắn chỉ có thể sống nhờ tại cái khác đàn bên trong, lấy chậm lại hồn lực tiêu tán tốc độ.

Nhưng năm đó, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, không chỉ có những tiên vương kia Thần Quân không thấy, thậm chí ngay cả siêu thoát Lục Đạo Luân Hồi Túc Dạ cũng biến thành suy yếu như vậy. . .

"Túc Dạ, ngươi có thể nói cho ta biết, năm đó đến tốt cùng xảy ra chuyện gì sao? Ngươi tại sao lại đi vào cái này phạm đàn bên trong? Phục Hy đàn đâu? Sư phụ ta đâu?"

"Năm đó, Phục Hy đàn, sư phụ ngươi. . ." Túc Dạ trên mặt hốt nhiên nhưng trở nên mê mang: "Ta cái gì cũng không nhớ rõ, ta chỉ nhớ rõ, ta chính là thượng cổ Cẩm Hồn. . ."

Nói đến đây, thần sắc hắn bỗng nhiên mãnh liệt: "Tiểu tử, vừa rồi dưới chân núi hết thấy, ta đều cảm ứng được, người kia có Trúc Cơ tu vi, mà tu vi của ngươi lại trì trệ không tiến."

Tiêu Trần thân thể khê run lên, đúng vậy, buổi sáng hôm nay kỳ thật trời chưa sáng hắn liền đi lên, nhưng vô luận như thế nào vận công, tu vi từ đầu đến cuối chỉ có thể đến gần vô hạn một tầng đỉnh phong, không cách nào đột phá tới tầng hai, loại cảm giác này, giống như là tự mình tu luyện Huyền Thanh Công Pháp xảy ra vấn đề.

"Lấy ngươi tình hình bây giờ, đừng nói ba năm đạt tới luyện khí ba tầng, liền là mười năm cũng chưa chắc, nói không chừng càng về sau ngược lại tu vi

càng thấp, cuối cùng ngược lại lui tới tới thể cảnh, mà nghe nói cái kia Hoàng Phủ nha đầu có được sáu đầu linh mạch, bái nhập Thiên Phong Môn, không ngoài một năm, năng nhất định có thể đạt tới Trúc Cơ cảnh."

Tiêu Trần chấn động toàn thân, đây chính là hấn lo lắng nhất, hấn đã đại khái đoán được tu vi không tiến nguyên nhân.

Huyền Thanh Công Pháp mặc dù huyền diệu, nhưng lại cần đại lượng Thiên Địa linh khí làm làm cơ sở, tựa như là một chiếc thuyền lớn, cần đại dương mệnh môn chi thủy mới có thể gánh chịu, năm đó Thiên Địa linh khí dồi dào, liền chính như đại dương mệnh môn chi thủy.

Mà hiện nay thế giới này linh khí thiếu thốn, liền như là oa bên trong chi thủy, chỉ có thể gánh chịu lên xuống lá, là gánh chịu không được đại thuyền.

Hấn chợt nhớ tới cái gì, ngày đó Mộ Thanh Tuyết nói cái gì cái này phạm trần không thích hợp bản thân, để cho mình một ngày kia đi cái gì Từ Phủ, vội vàng hỏi: "Từ Phủ ở đâu?"

Túc Dạ nhìn một chút ngoài cửa sổ, nói: "Người phải biết, thế giới này là từ rất nhiều địa vực tạo thành, nếu nói phạm trần là cái cấp một tu chân địa vực, như vậy Từ Phủ chính là cấp hai tu chân địa vực, như mỗi cái địa vực tự thành một giới, theo ta biết, chỉ ít có chín cái dạng này địa vực, làm sao? Người đi cho hết a?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nghịch Ma Thiên huyền lục

Bỗng nhiên, Tiêu Trần cảm thấy thế giới này đã nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng nhớ Từ Phủ tất nhiên mới là linh khí dồi dào, thích hợp nhất tu luyện, hỏi: "Ta muốn đi Từ Phủ, người có biện pháp không?"

Túc Dạ nhìn hấn một cái, nói: "Cùng ngày tên kia mộ họ nữ tử tu vi đã đạt đến Kết Đan, nhưng nàng lại như cũ bị người từ Từ Phủ truy sát tới phạm trần, người một cái Luyện Khí Nhất Trọng, nhớ đi chịu chết sao? Người người mang mười hai đầu linh mạch, thế nhưng là nhiều tu sĩ tốt bổ sung."

"Vậy ta muốn làm sao? Chẳng lẽ mộ cô nương thay ta giải khai linh mạch phong ấn, ta y nguyên muốn tầm thường vô vi cả đời sao? Mặc kệ cái này Từ Phủ là núi đao vẫn là biển lửa, ta đều muốn đi!"

Túc Dạ nhẹ hừ một tiếng: "Kỳ thật cái này phạm trần bên trong cũng có một chút tu tiên môn phái, chỉ là sơn môn ẩn nấp, trong đó lại có chưởng nhãn kết giới, là lấy thể nhân hơn phân nửa không biết, mà cách mỗi chút năm, những môn phái kia đều sẽ chọn một chút tư chất tốt đệ tử đưa đi Từ Phủ, tiếp đó, liền không cần ta lại nhiều giảng đi?"

Tiêu Trần đã minh bạch, hấn là để cho mình đi bái nhập thế này một cái tu tiên môn phái, sau đó thuận lợi tiến vào Từ Phủ, đồng thời cũng đứng lúc lợi dụng môn phái này tu luyện công pháp, làm chính mình tu vi đạt tới Trúc Cơ, cái này không thể bảo là không phải một cái vẹn toàn đôi bên biện pháp.

Nghĩ đến đây, hấn ánh mắt càng ngày càng ngưng định, Từ Phủ, hấn nhất định phải đi! Không vì cái gì khác, ít nhất phải biết vài ngàn năm trước đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ít nhất phải tìm tới sư phụ Lăng Âm!

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, Túc Dạ lập tức huyền về đàn bên trong, một lát sau, ngoài phòng tiến đến một tên cô gái trẻ tuổi, nhìn nó bộ dáng, đại khái chỉ hai mươi đến tuổi, nhưng trên thực tế cũng đã qua tuổi ba mươi người, nàng chính là Tiêu Trần chi mẫu, Tô Tĩnh.

"Trần Nhi, thế nào?" Tô Tĩnh nói lập tức đè xuống Tiêu Trần cổ tay.

Tiêu Trần bận bịu rút tay về: "Nương, ta không sao. . ."

Đột nhiên Tô Tĩnh ánh mắt lạnh lẽo: "Là Thiên Phong Môn người đã thương người?"

Tiêu Trần nao nao, vì sao mẫu thân nói ra Thiên Phong Môn ba chữ này lúc không giống trong tộc những người khác như thế kiêu kỳ? Mẫu thân họ Tô, nhưng Tiêu gia nhưng lại có ngàn năm tổ huấn, không được cùng bất luận cái gì họ Tô chi người lai vãng.

Bởi vậy năm đó phụ mẫu hai người lọt vào trong tộc cực lực phản đối, hậu lai phụ thân dưới con nóng giận mang theo mẫu thân rời đi, thẳng đến sinh hạ chính mình, lại qua ba năm, mới cùng một chỗ trở lại Tiêu gia.

"Nương, ta không sao, ngài đừng lo lắng. . ."

Tô Tinh hít một tiếng khí, lại ngẩng đầu nhẹ nhàng trừng mắt liếc hắt một cái: "Người đưa nhỏ này, có việc xưa nay sẽ không cùng nương nói, người cái này một thân công lực lại là từ đâu tới?"

"Ta. . ." Tiêu Trần nhất thời cảm thấy không biết giải thích như thế nào, cười cười nói tránh đi: "Đúng rồi nương, tháng trước ta tại Nhã Khuyết các trông thấy một nhóm Tây Vực tiến đến đồ trang sức, qua mấy ngày nay ta bồi nương đi xem một chút a?"

Một mực đến vào lúc giữa trưa, cuối cùng mới đưa mẫu thân qua loa trở về, Tiêu Trần thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật cho tới nay, hắn đều cảm thấy có chút kỳ quái, những năm gần đây chưa từng nghe phụ thân nhắc qua mẫu thân là nơi nào người, quá niên quá tiết cũng chưa từng đi qua nhà mẹ đẻ bên trong.

Đến mặt trời lặn thời gian, hắn bỗng nhiên muốn đi cổ mộ tìm kiếm, nhìn xem Mộ Thanh Tuyết có không có để lại cái gì, lấy hắn bây giờ thân thủ, tùy tiện liền lách qua cửa vào hai tên thủ vệ.

Tiêu gia cổ mộ lâu dài âm hàn, chim bay bắt quá, trùng thú tuyệt tích, mệnh môn hoàng hôn phía dưới, càng lộ ra quỷ khí âm trầm, Tiêu Trần trực tiếp đi đến hôm đó Mộ Thanh Tuyết an dưỡng sơn động, tại cửa hang phát hiện một con màu trắng bình ngọc, bên trong chứa bảy tám mai chữa thương linh dược.

"Nàng nói chỉ có cái này một bình là nàng tự tay luyện chế, chẳng lẽ là biết mình còn sẽ tới, cho nên cố ý lưu lại sao?"

Ngay sau đó hắn đem bình ngọc cẩn thận từng li từng tí thu vào trong lòng, nghĩ không ra ngày đó thuận miệng nói, lại thiếu Mộ Thanh Tuyết thể này đại một cái nhân tình, cái này cái cọc nhân quả, khó khăn.

Đột nhiên hắn lại vỗ ót một cái, ngày đó quên hỏi nàng là cái nào môn phái, về sau đi Tử Phủ, biết người mệnh môn, chính mình đi nơi nào tìm nàng?

Lắc đầu thở dài một tiếng, đang định rời đi thời khắc, đột nhiên, hắn cảm nhận được trong động một cổ dị thường khí tức ba động truyền ra, cổ khí tức kia, giống là đến từ sâu trong lòng đất.

Ngay sau đó hắn nhắc lên đề phòng, cẩn thận từng li từng tí hướng trong động đi đến, trong mơ hồ, gặp được tám khối mộ bia, cái này tám khối trên bia mộ mặt khắc lấy chút kỳ quái phù văn, lấy càn khôn cách khảm chờ Bát Quái phương vị vây quanh, ở giữa là một tòa cổ phác đá tròn mộ.

Vừa rồi cổ khí tức kia, tựa hồ chính là tới từ cái này thạch mộ, Tiêu Trần cẩn thận từng li từng tí xuyên qua mộ bia, đi đến thạch mộ phụ cận, nhưng thấy phía trên mộ thạch di tích cổ pha tạp, rất nhiều nơi đều có tróc ra vết tích, nghĩ đến là có chút thời đại.

Hắn chường chống đỡ thạch mộ, đem thần thức hướng bên trong dò xét đi, bỗng nhiên một cổ lực lượng thần bí đem hắn thần thức cản trở trở về, chấn động cho hắn khí huyết cuộn cuộn không thôi.

Hắn dưới sự kinh hãi về sau vừa lui, suýt nữa đụng ngã một khối mộ bia, vội vàng chấp tay nói: "Tha thứ văn bối vô lễ, tùy tiện làm phiền tiên bối anh linh."

Đúng lúc này, trong mơ hồ truyền đến một tia tinh tế thanh âm: "Tiêu Ninh! Người giữ không nổi ta. . . Đợi ta lại thấy ánh mặt trời, chính là người Tiêu gia diệt vong thời điểm. . ." Thanh âm kia phảng phất đến từ sâu trong lòng đất, thẳng dạy người sợ hãi kinh hãi.

Nhưng Tiêu Trần cũng không nghe được mười phần rõ ràng, chỉ mơ hồ nghe rõ "Tiêu Ninh, lại thấy ánh mặt trời" rải rác mấy chữ, nghĩ thầm Tiêu Ninh không phải Tiêu gia chân tổ sao? Cái này trong mộ mai táng người lại là ai?

Một hồi lâu hắn mới như ở trong mộng mới tỉnh, nghĩ thầm vừa rồi cái kia tia nghe nhầm nhất định là vị này mộ chủ nhân khi còn sống để lại linh lực, mà giống như cái này nhóm cường giả, cho dù trôi qua sau khi ngàn năm, cũng có thể lấy linh lực bảo vệ chính mình, coi là thật không thể coi thường.

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ tới, tựa như mạnh như vậy người, cũng sẽ chết sao? Bây giờ tính đi vật đổi, sự phụ nàng lại như thế nào thoát khỏi sinh tử luân hồi. . . Trong lòng không khỏi lên một tia khó tả đau đớn.

Sau một chốc, sắc trời dần tối, Tiêu Trần đang định rời đi, bỗng nhiên thần thức quét qua, phát hiện trên vách đá cất giấu nhiều hốc tối, hốc tối bên trong chính là từng quyển từng quyển phủ đầy bụi cổ tịch, lập tức hắn đến gần một chút, tùy ý lấy ra một bản cổ tịch, ngưng mắt xem xét, thượng thư "Cửu Tiêu Bích Lạc Chương" năm chữ.

"Cửu Tiêu Bích Lạc Chương, lúc đầu rả rích bất lực, kì thực giấu giếm vô thượng hậu kinh. Vừa gặp lực cản, gặp mạnh thì mạnh, đi sau chín đạo chương lực, một đạo mạnh hơn một đạo, có dời non lấp biển chi lực."

Tiêu Trần trong lòng không khỏi run lên, này chương chính là Tiêu gia thượng thừa nhất chương pháp, ngay cả phụ thân cũng không bắt được trọng điểm, lập tức hắn đem này chương khẩu quyết nhớ cho kỹ, sau đó lại lật xem cái khác một chút cổ tịch, cuối cùng tìm tới một bản tro bụi dày tích cổ thư.

Bìa viết "Nghịch Ma Thiên Huyền Lục" năm chữ, Tiêu Trần không khỏi nhướng mày, hắn năm đó chính là Huyền Môn đệ tử, đối với "Ma" một loại chữ càng mẫn cảm, cũng nguyên nhân chính là như thế, mới nhìn không được lật ra đến xem.

Lật ra trang bìa trong nháy mắt, cái kia cổ tịch trang sách phía sau đột nhiên "Xoát xoát xoát" cấp tốc tự động lật ra, bên trong tất cả chữ tất cả đều tụ thành một đạo khói đen, cấp tốc chui vào hắn ấn đường ở trong.

Tiêu Trần dưới sự kinh hãi liên tranh thủ cái này quý sách ném ra, sau đó lập tức ngưng định tâm thần, vận chuyển lên Huyền Thanh Công Pháp Thái Huyền Kinh đến, nhưng này quý trong sách ghi lại từng tờ một công pháp, giờ phút này cũng đã toàn bộ thật sâu khắc sâu vào đầu óc hắn, vung đi không được.

"Nghịch ma nhất biến, lấy huyết vì chương."

"Nghịch ma tái biến, lấy khí vì quyền."

"Nghịch ma tam biến, lấy hồn vì lưỡi đao."

Bỗng nhiên, hắn cảm giác chân khí trong cơ thể ần ần có nghịch chuyển chi thế, chân khí nghịch chuyển chính là người tu tiên tối kỵ, nhất niệm không thành liền nhập ma đạo, hắn dưới sự kinh hãi lập tức khoanh chân ngồi dậy, trong lòng mặc niệm Thái Huyền Kinh, tốt một lát mới đưa cổ này xao động chân khí áp chế xuống.

Mà giờ khắc này, trên lưng hắn đã là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thậm chí vừa rồi nguy hiểm thật, chênh lệch chút liền tẩu hỏa nhập ma, lại nhìn một chút trên mặt đất cái kia quý sách, nghĩ thầm quả nhiên là ma công một bản, nếu như lưu truyền ra đi tất nhiên di hoạ không cạn.

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay chân khí ngưng tụ, đem đánh cho vỡ nát.

Bên ngoài sắc trời dần tối, nương bóng đêm, Tiêu Trần lách qua thủ vệ, trở về chỗ ở Từ Đẳng các, tiếp xuống ba ngày, mỗi ngày hắn đều tĩnh tâm tu luyện, nhưng mà tu vi vẫn như cũ trì trệ không tiến, ngược lại là bởi vì ba ngày trước vô ý lật xem cái kia bản ma thư, công pháp bên trong kiểu gì cũng sẽ trong lúc lơ đãng hiển hiện não hải, nhiễu loạn hắn tâm thần.

Đang tâm phiền, trong phòng bỗng nhiên truyền đến Túc Dạ thanh âm: "Tiểu tử, hôm trước trong nhà người tới một cái tu giả, nói là nhìn trúng trong nhà người ba cái người mang linh mạch người, chỉ có ba cái danh ngạch, làm sao? Người còn không có ý định đi xem một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mê cục

"Cái gì!"

Tiêu Trần đột nhiên đứng lên: "Loại sự tình này người làm sao không nói sớm!" Dứt lời chạy đi như bay ra đình viện, tìm được phụ thân.

"Đúng vậy a, tựa như là Tam Thanh môn chương môn Từ Hư Chân Nhân, nghĩ không ra Tiêu gia chúng ta vậy mà cũng có thân người cổ tiên duyên, lúc này không sợ hấn Hoàng Phủ gia." Tiêu Diệc Phàm cười nói.

"Vị tiên bối kia bây giờ còn tại sao?" Tiêu Trần vội la lên.

"Hôm trước liền đi, nghe nói là gần nhất tứ phương đều xuất hiện một loại phe nhân hồn phách yêu hoa, cho nên cùng gia gia người, còn có linh tuyến chùa Linh giác đại sư, ba người bọn họ cùng nhau đi điều tra hoa này."

Tiêu Trần như mộng, cái này cái gì phe hồn yêu hoa không có quan hệ gì với hắn, vội vàng hỏi: "Từ Hư tiên bối nhìn trúng ba người là cái nào ba người?"

Tiêu Diệc Phàm nghĩ nghĩ, nói: "Có Tiêu Hàn, còn có Tiêu Uyển, cái cuối cùng là người đường tỷ, Tiêu Ngọc. . ."

Không đợi hắn nói cho hết lời, Tiêu Trần đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nghĩ thầm chỉ có ba cái danh ngạch, Tiêu Hàn cùng Tiêu Uyển mà chắc chắn sẽ không nhường lại, đành phải đi tìm sư tỷ.

Một nén nhang về sau, hắn xuất hiện ở một gian hoa nở chính thịnh trong đình viện, đầy đình trang điểm lộng lẫy, hoa rụng bay là tả, một trận gió nhẹ từ đến, mang theo hương hoa, thấm vào ruột gan.

Đột nhiên, phía sau gió táp nhanh chóng tới, Tiêu Trần bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, một thanh màu xanh đoàn kiếm đã đưa tới án đường, nhưng gặp mũi kiếm ba tấc hàn mang không ngừng phụt ra hút vào, cảm kiếm người chính là một tên tuổi chừng mười bảy thiếu nữ.

Thiếu nữ kia cơ thể như băng tuyết, khuôn mặt như vẽ, thân mang một cái lưu tiên váy tím, tóc dài rủ xuống hướng sau lưng, ánh nắng chiếu vào trong đình,

phăng phất cho trên người nàng lồng một tầng nhàn nhạt Từ Hà.

Nàng chính là so với Tiêu Trần lớn tuổi ba tháng Tiêu gia Tam tiểu thư, Tiêu Ngọc.

Tiêu Ngọc cười như thanh phong, nói: "Tiểu tử, hôm nay làm sao không tránh kiếm của ta rồi? Nghe nói ngươi biết võ công, đến rất đúng lúc, theo giúp ta luyện một chút kiếm!"

Tiêu gia không ai không biết, cái này Tam tiểu thư từ trước đến nay ham võ thành si, một thân kiếm pháp tạo nghệ càng là không ai bằng, ngay cả Tiêu Nguyên đều có chút kiêng kỵ, nói lời cũng không dám ở trước mặt nàng quá mức lớn tiếng.

Tiêu Trần đẩy ra nàng đoản kiếm, nói: "Tỷ, ta tới tìm ngươi nhưng thật ra là có chuyện quan trọng, cái kia ngươi nhìn có thể hay không. . ." Lời đến khỏe miệng nhưng lại không nói ra miệng, danh ngạch chỉ có ba cái, đường tỷ một mực đòi chính mình không tề, chính mình thế này có phải hay không có chút quá mức ích kỷ?

Tiêu Ngọc thu hồi đoản kiếm, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Hôm trước tới cái lão đạo sĩ, nói cái gì ta ngươi mang linh mạch, muốn ta đi chỗ của hắn học kiếm, cắt, chẳng lẽ phụ thân ta để lại cho ta kiếm pháp còn so ra kém hắn một cái đạo quán nhỏ kiếm pháp?"

Tiêu Trần ngẩng đầu lên: "Đây không phải là cái gì đạo quán nhỏ, là tu tiên môn phái. . ."

Tiêu Ngọc cất giọng cười nói: "Ta quán hắn đạo quán vẫn là tu tiên môn phái, tóm lại ta sẽ không đi, ày, vừa vặn ngươi đã đến, ngươi thay ta đi tốt."

"Tỷ. . ."

"Tiểu tử, chớ lè mè chậm chạp, lần này đi còn có Tiêu Hân cùng Tiêu Uyển, còn giống như có cái gì khảo hạch mới có thể vào môn, tóm lại Tiêu Uyển mà tiểu ny từ kia ta sớm thấy ngứa mắt, suốt ngày đi theo Tiêu Nguyên phía sau cái môn, quay đầu ngươi đừng thua cho hắn hai."

Tiêu Trần nhẹ nhàng cười một tiếng: "Tốt, cảm ơn ngươi, tỷ."

Tiêu Ngọc cánh tay lập tức khoắc lên trên vai hắn, đem hắn câu đi qua, nói: "Nhớ rõ ràng, ba năm sau đem Hoàng Phủ tiểu ny từ cho ta cưới trở về, thuận tiện lại hung hăng đánh một trận kia cái gì gọi Tàn Tu."

Tiêu Trần đắng chát cười một tiếng, nghĩ không ra nàng ngay cả việc này cũng biết, trở lại Thủy Tiên các, Tiêu Diệc Phàm vừa nghe nói Tiêu Ngọc đem danh ngạch tặng cho hắn, tất nhiên là cao hứng không thôi, nhưng mà Tô Tinh sắc mặt nhưng dần dần âm trầm xuống.

"Không được đi!"

Đột nhiên tới một tiếng rống, đem hai cha con, còn có chính ở phòng khách quét dọn bụi đất Tiểu Nhã đều giật mình kêu lên, Tiêu Trần xoay người sang chỗ khác, chỉ gặp mẫu thân sắc mặt như sương, mười mấy năm qua, chưa hề gặp nàng như thế nghiêm khắc qua.

"Nương. . ."

"Ta nói không được đi liền là không được đi! Hảo hảo, tu cái gì tiên! Ngươi cho ta thành thành thật thật đợi trong nhà, cái nào cũng không cho đi!"

Tô Tinh đột nhiên đứng lên, nghiêm nghị nói.

Tiêu Diệc Phàm mười mấy năm qua cũng chưa bao giờ thấy qua nàng thời khắc này bộ dáng, trong lúc nhất thời có chút suy nghĩ xuất thần, sau đó mới đi tới, nhẹ lời khuyên nhủ: "Tinh muội, ngươi làm cái gì vậy. . ."

Tô Tinh nhìn về phía hắn nói: "Tứ ca, dĩ vãng ngươi nói cái gì ta tất cả nghe theo ngươi, nhưng lần này vô luận như thế nào cũng không được." Dứt lời, hướng ra phía ngoài vừa quát: "Người tới! Đem thiếu gia mang về Từ Đăng các! Trong một tháng không cho phép ra ngoài!"

Bên ngoài lập tức tiến đến hai tên thủ vệ, Tiêu Diệc Phàm hướng bọn hắn một chỉ: "Dừng lại! Không được nhúc nhích!" Sau đó đem Tô Tinh đỡ đến trên ghế ngồi xuống, nhẹ lời cười nói: "Tinh muội a, ngươi nhìn ta Trần Nhi cũng đã trưởng thành, luôn không khả năng một mực lưu tại ngươi bên cạnh ta, thế giới bên ngoài rộng lớn hơn, chỉ có ở bên ngoài, hắn có thể đủ giương cánh bay cao. . ."

Không đợi hắn nói cho hết lời, Tô Tinh lập tức ngắt lời nói: "Tứ ca, ngươi cái gì cũng đừng nói nữa, lần này vô luận như thế nào ta đều khó có khả năng đồng ý."

Tiêu Trần kinh ngạc lập tại nguyên chỗ, vì cái gì? Vì cái gì mẫu thân không cho phép chính mình tu tiên? Nhưng là nếu như không tu tiên, chính mình như thế nào đi tìm kiếm vài ngàn năm trước đến tột cùng xảy ra chuyện gì, như thế nào đi tìm sư phụ?

Hắn phù phù một tiếng quỳ xuống: "Thật xin lỗi, nương, hải nhi tâm ý đã quyết, nếu như nương khẳng khái cản trở, chỉ có thể tha thứ hải nhi bất hiếu. . ."

"Ngươi!" Tô Tinh sắc mặt lập tức bạch không ít, Tiêu Diệc Phàm lập tức khổ mặt: "Ai nha, ta nói Trần Nhi ngươi làm cái gì vậy? Mau dậy đi!"

Tiểu Nhã cũng nhú lại lông mày nói: "Thiếu gia ngươi đứng lên đi, đừng lại khí tinh di." Nàng cũng là bị Tô Tinh dọa.

"Thật xin lỗi, nếu như nương không đáp ứng, hải nhi liền quý hoài không dậy."

Tô Tinh khó thở, cầm qua Tiểu Nhã trong tay chỗi lông gà, đi đến trước mặt hắn: "Ngươi dậy là không dậy nổi!"

Tiêu Trần không nói lời nào, Tiêu Diệc Phàm hướng ra phía ngoài hai tên thủ vệ quát: "Nhìn cái gì vậy! Còn không đi ra!"

"A nha!" Hai tên thủ vệ cổ co rút lại, đuổi bệch lui ra ngoài.

Mất thấy một cái phất trần liền muốn hướng Tiêu Trần trên thân rơi xuống, Tiểu Nhã kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới, giang hai cánh tay cản trở: "Tĩnh đi không muốn!"

Tô Tinh phất một cái ống tay áo, đem chỗi lông gà ném, di chuyển trở về, sau một hồi nói: "Trần Nhi, ngươi nghe vì nương một câu, tu tiên, cũng không như ngươi tưởng tượng như vậy mỹ hảo, ngươi không biết trong đó tàn khốc. . ."

Tiêu Trần ngẩng đầu lên: "Nương, ta biết, tu tiên một đường, ngàn khó khăn vạn ngăn, nhưng là tại hải nhi trong lòng còn có rất nhiều câu đó, thảng nếu vô pháp từng cái giải khai, cả đời này, hải nhi đều đem bao phủ tại về lo lắng phía dưới, sống không bằng chết."

Cũng không biết qua mấy canh giờ, trời chiều dần dần chìm tây son, Tô Tinh giật giật có chút đôi môi tái nhợt: "Ngươi a. . ."

"Nói như vậy, nương là đồng ý?" Tiêu Trần vui vẻ nói.

Tô Tinh không nói gì, Tiêu Diệc Phàm nhìn Tiểu Nhã một chút, Tiểu Nhã lập tức đi qua đem thiếu gia đỡ lên, Tiêu Diệc Phàm cười ha ha một tiếng: "Hôm nay ta đi làm cơm đi."

Làm tràn đầy cả bàn đồ ăn, lại không người động đũa, đột nhiên, hai hàng thanh lệ từ Tô Tinh trong mắt trượt xuống, nhỏ giọt trong chén, nàng che miệng nhẹ giọng nước nỡ.

...

Trong đêm, một vầng minh nguyệt treo cao, đối ngoài cửa sổ trắng sáng, Tiêu Trần vô tâm giấc ngủ, từ đầu đến cuối không nghĩ ra mẫu thân vì sao như vậy phản đối với mình tu tiên, đột nhiên hắn nhớ tới ngày đó Mộ Thanh Tuyết, là có người lấy vô thượng thần thông phong ấn chính mình linh mạch, đồng thời cưỡng ép sửa lại mạng của mình cực.

Hắn đột nhiên giật mình, mãnh liệt ngồi dậy, chẳng lẽ là mẫu thân sao? Không đúng, mẫu thân không có khả năng có cái này thần thông, nhưng nàng vì sao như thế phản đối? Mẫu thân đến tột cùng là ai. . .

Một đêm chưa ngủ, tiếp xuống lại qua hai ngày, Tam Thanh cửa một vị sư huynh, tiếp người đến.

Thủy Tiên trong các, Tô Tinh mặt không chút thay đổi nói: "Trần Nhi, ngươi thật nghĩ được chưa?"

Tiêu Trần gánh vác đàn hộp, trong hộp tự nhiên trang chính là hắc đàn ngọc, hắn nhẹ gật đầu, tâm ý đã minh quyết.

Tiêu Diệc Phàm đem hắn kéo lại một bên, lấy ra một cái hoàng tơ lụa chế thành phù bình an, nhỏ giọng nói: "Cái này phù bình an là mẹ ngươi vì ngươi chế, bên trong là Tiêu gia chúng ta tổ truyền huyết ngọc, Tiêu gia chúng ta tổ truyền huyết ngọc nát làm bốn khối, bên trong chỉ là trong đó một khối."

Tiêu Trần tiếp nhận phù bình an một sát na, lập tức cảm nhận được một cỗ huyết mạch tương liên cảm giác, thần thức tìm tòi, bên trong lại là luân hồi ngọc nát phiến!

Luân hồi ngọc chính là một khối thượng cổ huyết ngọc, danh xưng vạn năm bất diệt, có thể bảo vệ chủ nhân thần hồn vĩnh tồn, chính mình năm đó Nguyên Thần chính là bị sư phụ bảo đảm tại luân hồi ngọc bên trong, thế nhưng là bây giờ luân hồi ngọc vì sao nát, vì sao xuất hiện ở Tiêu gia!

Giờ khắc này, trong lòng của hắn lật lên thao thiên cự lãng, đây hết thảy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Chính mình một thể này tĩnh lại, tuyệt không phải cơ duyên xảo hợp, mà là có người đau khổ bày ra kinh thiên đại cục!

Tiêu Diệc Phàm gập sắc mặt hắn đột nhiên trở nên trắng bệch khó coi, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào?"

Tiêu Trần lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười cười: "Không có việc gì." Giờ khắc này, đột nhiên sinh ra một loại thiên địa vì cực, thể nhân đều là cớ cảm giác.

Chương 11: Tam Thanh môn

"Thiếu gia, đi thôi, đừng cho tiên nhân chờ lâu."

Tiểu Nhã đã thu thập xong hành lý, lần này nàng cũng theo Tiêu Trần đồng hành, chỉ làm tùy hành nha hoàn, không bái nhập Tam Thanh môn, cũng không tham gia khảo hạch.

Tiêu Trần nhẹ gật đầu, đi tới, lúc này Tô Tinh lại đem hắn gọi lại, than nhẹ một tiếng, từ trên thân lấy ra một khối cùng loại huy hiệu đồ vật.

"Nương biết nói cái gì cũng không khuyên nổi ngươi, nhưng là đi ra ngoài bên ngoài, hết thấy cẩn thận, nếu như ngày sau gặp phải vị tiên bối nào khó xử, ngươi liền bày ra ra vật này."

Tiêu Trần tiếp nhận huy hiệu, không biết là vật gì chế, phía trên hình vẽ điều khắc rất là phức tạp, cũng không biết là cái gì, nhẹ gật đầu: "Tốt, nương yên tâm, hài nhi không có việc gì."

Phi Vân Điện bên trên đã tụ tập chư vị trưởng lão, đối với một tên thanh niên áo trắng rất là khách khí, thanh niên áo trắng kia ước chừng chừng hai mươi tuổi, gánh vác một thanh trường kiếm, ngồi không nhúc nhích, có người đưa trà đi qua kiểu gì cũng sẽ gật đầu bày ra cảm ơn, cũng lộ ra mười phần giữ lễ tiết.

Ngoài điện vây rất nhiều người, Tiêu Uyển nhi trên mặt lộ ra tươi cười đắc ý, nàng hôm nay mặc một cái màu hồng quần áo, giống như là một cái chúng tinh cùng nguyệt tiểu công chúa, ở bên còn có một tên cùng Tiêu Trần tuổi tác tương tự Thanh y thiếu niên, trên mặt băng băng lãnh lãnh, cả người giống như là một khối vạn niên hàn băng, cũng không cùng người nói chuyện, chính là Tiêu Hàn.

Lúc này Tiêu Trần cũng đi tới, gặp qua tên kia Tam Thanh môn sư huynh về sau, mấy người liền là dự định lên đường.

Mười mấy trưởng lão lại thêm nhiều Tiêu gia con cháu, một mực đem mấy người đưa đến sơn môn khẩu, Tiêu Uyển nhi xoay người sang chỗ khác, hướng đám người phát tay: "Mọi người trở về đi! Đừng tiễn á!"

Tam Thanh môn tên kia thanh niên áo trắng cũng xoay người sang chỗ khác, đẩy mặt gió xuân ôn hoà nói: "Chư vị Tiêu gia trưởng lão mời trở về đi."

Dưới núi sớm đã có xe ngựa tướng đội, mấy người lên xe ngựa, Tiêu Uyển nhi vệt màn cửa sổ ra, còn tại cùng mọi người phát tay từ biệt, mãi cho đến xe ngựa đi xa, rốt cuộc nhìn không thấy đám người.

Tam Thanh môn tên kia thanh niên áo trắng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Còn chưa tổ tự giới thiệu, ta gọi Trình Đình, các ngươi gọi ta Trình sư huynh liền tốt."

Tiêu Uyển nhi lập tức ngồi thẳng, nở nụ cười xinh đẹp: "Trình Đình ca ca ngươi tốt, ta gọi Tiêu Uyển, ngươi gọi ta Uyển nhi liền tốt."

Tiêu Trần đem đàn hộp gờ xuống cất kỹ, cười nhạt một tiếng: "Trình sư huynh ngươi tốt, ta gọi Tiêu Trần."

Tiêu Hàn ngẩng đầu nhìn bên ngoài trời xanh, giật giật bờ môi, lạnh như băng nói: "Tiêu Hàn."

Trình Đình nhẹ gật đầu, nhìn về phía Tiểu Nhã: "Còn chưa thỉnh giáo vị cô nương này xưng hô như thế nào?"

Tiểu Nhã từ trước đến nay sợ người lạ, nhất gan nọ cúi đầu không dám nói lời nào, Tiêu Trần cười nói: "Là ta tiểu muội, ngày bình thường cùng ta sinh hoạt đã quen, lần này đi cùng ta tùy hành, không làm nhập môn khảo hạch."

Đương thời xuân ý dạt dào, xe ngựa ra khỏi thành, nhưng gặp trên đường hai bên thảo trường oanh phi, nơi xa bầy điệp nhẹ nhàng múa tại bụi hoa ở giữa, Tiêu Uyển nhi cười hì hì nói: "Trình Đình sư huynh, vì cái gì chúng ta không ngự kiếm trở về a?"

Trình Đình nghe xong có phần là xấu hổ, cười nói: "Ta tu vi còn thấp, chỉ có thể ở sơn môn phụ cận mượn nhờ trận pháp ngự kiếm."

Trên đường đi Tiêu Uyển nhi kỳ quái vấn đề rất nhiều, tựa hồ là cố ý muốn cùng Trình Đình rút ngắn chút quan hệ, nhưng lại hỏi được Trình Đình bó tay toàn tập, có khi sẽ còn đỏ mặt.

"Vừa rồi sư muội yêu cầu lĩnh mạch, muốn chờ trở về môn phái khảo thí mới biết được, ta hiện tại cũng không dám cắt định sư muội có được mấy đầu lĩnh mạch."

"Nha. . ." Tiêu Uyển nhi nhẹ gật đầu, lại hỏi: "Cái kia vừa trở về liền có thể bái sư sao? Ta có thể bái Trình Đình sư huynh vi sư sao?"

Trình Đình gãi gãi đầu, xấu hổ cười nói: "Trở về sau khi tự nhiên là muốn trước đi qua khảo hạch, lần này môn phái chỉ lấy năm tên nội môn đệ tử, năm mươi danh ngoại môn đệ tử, nói đến lần khảo hạch này cạnh tranh có chút lớn, các ngươi đều phải cố gắng lên a. . ."

Tiêu Trần dùng ánh mắt còn lại nhìn một chút Tiêu Hàn, tựa hồ đối phương đã là tính trước kỹ càng đáng vẽ, kỳ thật hắn dám đoán chắc, Tiêu Hàn vô

đạo quyết định không kém Tiêu Uyển, chỉ là ngày bình thường điệu thấp thôi.

Tiêu Uyển nhí lại tiếp tục hỏi: "Vừa vặn Trình Đình sư huynh nói Từ Phủ là nơi nào a? Là thần tiên chỗ ở sao?" Lúc nói chuyện một bộ hồn nhiên ngây thơ, không rành thế sự đáng về.

Trình Đình cười cười nói: "Không phải rồi, là chính tông Huyền Môn nơi ở, linh khí đậm so sánh phạm trần dồi dào nhiều, càng thêm thích hợp tu luyện, thẳng nếu có thể đạt tới Trúc Cơ cảnh, cũng là có cơ hội được đưa đi Từ Phủ, bất quá mỗi lần danh ngạch có hạn."

"A nha!" Tiêu Uyển nhí nhẹ gật đầu, tiếp tục hỏi: "Cái kia Trình Đình sư huynh đạt tới Trúc Cơ mấy tầng rồi?"

Trình Đình gãi gãi đầu, xấu hổ cười nói: "Kỳ thật ta còn không có đạt tới Trúc Cơ cảnh a, trước mắt ở vào luyện khí sáu tầng."

"Trình Đình sư huynh thật không tầm thường a!"

"Chỗ nào a, chân chính lợi hại chính là Mạc Vũ sư huynh, hắn đã luyện khí chín tầng, là trong chúng ta có hi vọng nhất tiến vào Từ Phủ."

"Oa! Mạc Vũ sư huynh lợi hại như vậy nha!" Tiêu Uyển nhí âm thầm đem cái tên này ghi tạc trong lòng, còn có Từ Phủ.

Ba ngày trôi qua, xe ngựa đã rời đi Vân Trung thành chỗ Vân Châu địa giới, trên đường đi lời nói nhiều nhất tự nhiên là Tiêu Uyển, Tiêu Hàn cơ bản không nói lời nào, tổng là một người ngẩng đầu nhìn trời xanh ngấn người, xem xét liên là một canh giờ.

Lại hướng phía trước thì là U Châu địa giới, U Châu sơn thanh thủy tú, nguy nga đại sơn cao vút trong mây, liên miên bất tuyệt, trong đó nổi danh nhất chính là Linh Thai Sơn, bởi vì trên núi có cái Tam Thanh môn.

Cực kỳ lâu trước kia, dưới núi có cái đồn củi tiêu phu đi qua, qua cầu lúc lười búa vô ý lọt vào trong sông, nhưng mà cũng không có thần sông đưa lên lười búa, nhưng hắn lại tại cái bóng trong nước nhìn thấy trên trời có người đang bay, dọa đến ngay cả đòn gánh cũng không cần, hất ra hai chân liền chạy, quay đầu hỏi một chút, nguyên lai là người ta trên núi có cái Đạo gia Huyền Môn, thời gian dần trôi qua, Tam Thanh môn cũng tại phụ cận truyền ra.

Kết quả là, vô số người bắt đầu lên núi tìm tiên hoi, nhưng mây mù mê không, ngay cả đường cũng tìm không ra, cho đến gần mấy trăm năm, Tam Thanh môn mới rộng thu đệ tử.

Giờ phút này, ở trên núi một tòa nhỏ phương trong các, một tên râu tóc trắng muốt lão giả cầm trong tay tinh bàn, nhìn xem tinh trên bàn đầu chuyển tinh di, lông mày càng khóa càng sâu, tay cũng không nhìn được khởi xướng rung động đến, chính lúc này, một tên nữ tử áo trắng như cái u hồn đồng dạng trôi dạt đến bên cạnh hắn, không sai, mũi chân không chạm đất, liền là bay vào.

"Sư huynh, người đang nghiên cứu cái gì quý a?"

"Ai!" Lão giả kia dọa đến tay run một cái, đem tinh bàn vứt ra ngoài, kết quả đụng ở trên tường lại phản bắn trở về, đúng lúc nện trúng ở trên mặt hắn, hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm bên cạnh đột nhiên xuất hiện nữ tử áo trắng, cả giận nói: "Tam muội! Làm cái gì!"

"Không làm cái gì a, ta chính là đến hỏi một chút năm nay đệ tử mới đến chưa." Nữ tử áo trắng nói, nhưng ánh mắt một mực dừng lại trong tay hắn tinh trên bàn, có chút tò mò hỏi: "Sư huynh, cái này Huyền Thiên tinh bàn người mười sáu năm trước không phải phong ấn a? Tại sao lại lấy ra rồi?"

Lão giả quay đầu lại, nhìn thoáng qua trong tay đặc thù tinh bàn, thờ dài một tiếng: "Tam muội, còn nhớ rõ mười sáu năm trước trên trời phát sinh dị tượng sao?"

"Người nói là lần kia Cửu Tinh Liên Châu? Cuối cùng hóa thành một đạo cường quang đã rơi vào Vân Châu địa giới?"

Lão giả gật gật đầu, ấn đường thâm tỏa: "Vậy người còn nhớ rõ lần kia cái này tinh trên bàn hiện ra tám chữ sao?" Ma Thần chuyển thế, chôn vùi tiến đến, lúc đầu mười mấy năm qua đều bình an vô sự, nhưng ta ba ngày trước đêm xem sao trời, lại phát hiện cùng cái này tinh trên bàn bày ra tựa hồ nhất trí! Lấy ra xem xét, thật sự chính là nhất trí, mà lại viên kia hung tinh ba ngày này một mực ẩn ẩn hướng chúng ta Tam Thanh môn bên này phương hướng dời đến, chỉ sợ dữ nhiều lành ít a. . ."

"Cái gì!" Nữ tử dọa đến nhảy dựng lên: "Người nói là Trọng Tiêu Phái, Thiên Phong Môn, Thương Lan kiếm tông muốn đem chúng ta Tam Thanh môn diệt? ? ?"

Lão giả bạo nhảy dựng lên: "Sư muội! Đừng để người bình thường nhiều đi học! Hiểu không hiểu cái gì là chôn vùi thời đại! Chôn vùi thời đại tiến đến, cái kia mấy lão giả môn phái cũng muốn ngoạn hoàn!"

Nữ tử vượt ngực một cái: "Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng chỉ có chúng ta Tam Thanh môn ngoạn hoàn đây. . ."

Lão giả thờ dài một tiếng, lại trở về chính đề, vượt vượt sợi râu nói: "Lần trước chôn vùi thời đại vốn nên tại bảy ngàn năm trước tiến đến, cũng tức cái trước tu tiên thời đại, nhưng cuối cùng chẳng biết tại sao lại hóa giải, sách sử bên trên cũng không bất kỳ ghi lại nào, mà lần này nếu thật là chôn vùi tiến đến, Lục Giới tránh không được một trường họa kiếp, chỉ sợ đến lúc đó Từ Phủ bên trong những cái kia cao cao tại thượng tiên nhân cũng đều thân mình lo chưa xong, sẽ không quản chúng ta phạm trần Tán Tiên chết sống ai, uống chúng ta những năm này đưa đi nhiều như vậy tư chất tốt đệ tử. . ."

Nữ tử nhẹ gật đầu: "Nói rất có lý, cái này kêu là 'Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật vì chó săn' . . ."

Lão già lần nữa bạo khiêu: "Ta nhờ người đọc thêm nhiều sách được không! Là chó rom không phải chó săn!"

Nữ tử khoát tay áo: "Dù sao đều một cái ý tứ a, lại nói lần này đệ tử mới nhập môn đến chưa a, khiến cho ta hiện tại mỗi ngày nhàm chán chết rồi."

Lão già vuốt vuốt sợi râu, nói: "Hôm nay xác nhận không sai biệt lắm sắp đến đủ, hi vọng lần này có tư chất tốt điểm đệ tử đi."

"Thôi đi, người tư chất tốt đều đầu nhập vào Thiên Phong Môn, Thương Lan kiếm tông bọn hắn đi, ta lần nào không phải nhặt người ta đồ ăn thừa com nguội. . ."

"Tam muội! Người nói chuyện có thể đứng nghe điểm sao! Cái gì gọi là đồ ăn thừa com nguội!"

Nữ tử càng nói càng khời kinh: "Nhất thiết cắt, chẳng lẽ không phải nha. . ."

Lão già thật sâu thở dài một tiếng: "Ai, bất kể như thế nào, lần khảo hạch này nhất định phải tăng lớn độ khó, chọn lựa ra tinh anh trong tinh anh, nếu không năm sau Cửu Châu luận kiếm, Tam Thanh Môn chúng ta thanh môn lại là vạn năm hạng chót a, tốt xấu Tam Thanh Môn chúng ta thanh môn năm đó cũng là một cái duy nhất đạt được Tiên Vương truyền thừa môn phái a. . ."

"Thôi đi, còn Tiên Vương truyền thừa đâu, nói ra ai mà tin a. . ."

. . .

Ngày hôm đó đã là đầu tháng tư, Linh Thai Sơn hướng đông mấy chục dặm còn có tòa tiểu trấn, cực kỳ lâu trước kia chỉ là cái thôn trang nhỏ, những năm gần đây tại Tam Thanh môn cho đủ kinh phí tình huống dưới, mới xây xong một tòa quy mô coi như không nhỏ thôn trấn.

Cách mỗi ba năm năm, Linh Thai Trấn liền sẽ dị thường náo nhiệt một lần, bởi vì chính là Tam Thanh môn chiêu tân đại hội, trước tới tham gia nhập môn khảo hạch lấy ngàn mà tính, phần lớn là chút vương công quý tộc tử đệ, còn có chút phú thương đại cổ thiếu gia tiểu thư.

Sở dĩ Tam Thanh môn chiêu tân đại hội nhất là nóng này, cũng không phải là bởi vì bọn hắn nổi danh nhất, mà là bởi vì bọn hắn nhập môn yêu cầu cực thấp, chỉ cần có được một đầu linh mạch liền có thể nhập môn, mà giống như Thiên Phong Môn những môn phái kia, đều là cần có được ba đầu trở lên linh mạch mới có thể vào môn, thậm chí có được ba đầu linh mạch đều vào không được môn cũng không phải số ít.

Mà người ta đã có được ba đầu linh mạch, vậy liền thà rằng lại nhiều chờ tới mấy năm, cũng không muốn đổi lòng sung sướng cũng ăn lựa chọn Tam Thanh môn, cho nên mỗi lần trước tới tham gia khảo hạch người tuy nhiều, nhưng phần lớn đều tư chất thường thường, thậm chí không thiếu một chút căn bản không có linh mạch cũng chạy tới đục nước béo cò.

Đương nhiên, phạm trần tu tiên môn phái kỳ thật có vô số, nhưng chỉ có Tam Thanh môn, Thiên Phong Môn, Trọng Tiêu Phái, Thương Lan kiếm tông mới tính được là bên trên tứ đại môn phái, nhiều người đều không nghĩ ra, vì cái gì không phải ba đại môn phái? Vì cái gì Tam Thanh môn loại này vạn năm hạng chót môn phái đều có thể xếp vào tứ đại một trong?

Chẳng lẽ liền bởi vì truyền thuyết bọn hắn khai sơn tổ sư, là ngàn năm trước một vị Thiên Giới hạ phạm Tiên Vương khâm điểm?

Đến hoàng hôn phủ xuống thời giờ phân, Tiêu Trần bọn người mới rốt cục đến trên trấn, trên trấn người đến hi hương, rao hàng không ngừng, cái gì bí chế tự linh đan, trăm phần trăm bao qua hoàn, bất quá ta bồi tán. . . Tầng tầng lớp lớp.

Tiêu Trần lắc đầu cười một tiếng, ánh mắt thoảng nhìn, đột nhiên dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thượng Quan Yên

Tiêu Uyển Nhi gặp hắn đột nhiên dừng bước không tiến, hỏi: "Tiêu Trần biểu ca, thế nào?"

Tiêu Trần bỗng nhiên quay đầu hướng nơi xa nhìn lại, nhưng gặp một bọn người ảnh lác lư, tựa hồ trước đó nhìn lầm cái gì, cười nói: "Không có việc gì, đại khái là ta nghĩ nhiều rồi, ác ma kia nữ sẽ không tới nơi này."

Nghe xong hắn nâng lên "Ác ma nữ" ba chữ, Tiêu Uyển Nhi bỗng cảm thấy phía sau phát lạnh, như là bị ác mộng quấn thân, toàn thân trong nháy mắt lên

một lớp da gà.

Trình Đình nhìn một chút cách đó không xa một gian khách sạn, nói ra: "Tốt, liền tới đây, các người đi trước nhà trọ nghỉ ngơi một đêm đi, sáng mai sẽ có sư huynh tới đón các người."

Tiêu Uyển Nhi nhìn một chút hần, lưu luyến không rời nói: "Trình Đình sư huynh, người muốn đi rồi sao?"

Trình Đình nhàn nhạt cười một tiếng: "Đúng vậy a, ta phải trở về phục mệnh, các người tối nay cũng không cần đi loạn, sáng sớm ngày mai sẽ có người tới tiếp các người."

"Cái kia. . . Cái kia là sư huynh người tới đón chúng ta sao?"

Trình Đình gãi gãi đầu, cười nói: "Cái này cần nhìn các trưởng lão an bài, yên tâm đi, các sư huynh người đều rất tốt, Tiêu Uyển sư muội cố lên, ta tại Tam Thanh môn chờ người." Dứt lời ngửa cất cánh kiếm, đáp lấy một đạo kiếm quang phá không mà đi, tư thế hiên ngang.

"Ai! Người nào đó trên đường đi vất vả vùi cái chỗ dựa, xem ra lấy giỏ trúc mà múc nước tan như bọt xà phòng rồi...!" Tiêu Trần hai tay ôm cổ, uể oải hướng khách điểm đi.

Tiêu Uyển Nhi tức giận đến giậm chân một cái: "Tiêu Trần biểu ca, người có thể nào nói như vậy ta, ta cái kia không phải là vì ba người chúng ta có thể thuận lợi nhập môn sao!" Nói xong đuổi theo.

Tiêu Hàn vẫn như cũ lạnh lạnh như băng, không nói gì, lại nhìn bên cạnh Tiểu Nhã một chút, gấp nằng vịn lấy to to nhỏ nhỏ bao phục, đột nhiên nói một câu: "Muốn ta hỗ trợ a?"

"Không, không! Không cần! Cảm ơn!" Tiểu Nhã vội vàng nói.

Khách điểm chen lấn chật như nêm cối, lâu một lâu hai lâu ba đồng đều ngồi đầy người, bà chủ là cái phong vận vẫn còn mỹ phụ nhân, Tiêu Uyển Nhi thật vất vả chen đến quầy hàng đi, dùng thanh âm ngọt ngào kêu lên: "Tỷ tỷ, chúng ta là Trình Đình sư huynh lĩnh tới, xin hỏi vẫn còn phòng trống a?"

Bà chủ nghe xong nằng gọi mình là tỷ tỷ, cao hứng vô cùng, bên cạnh một người reo lên: "Ai ai ai, tiểu cô nương giảng điểm quy củ có được hay không? Quan người cái nào sư huynh mang tới, chúng ta tới trước có được hay không?"

Tiêu Uyển Nhi hướng công nhìn lại, gấp cùng đi hai người một cái dựa vào môn huyết sáo, một cái giống khối băng đứng ở nơi đó không nhúc nhích nhìn trên trời, tức giận đến giậm chân một cái: "Các người hai cái liền đứng ở nơi đó nhìn xem sao?"

Bà chủ khanh khách một tiếng: "Tiểu muội muội đừng nóng vội, tỷ tỷ giúp người xem một chút." Nói xong cầm lấy một bản bạc tử mờ ra, cười nói: "Đúng lúc lâu hai còn có hai gian khách phòng, đây là chìa khóa." Dứt lời từ trong ngăn kéo sờ soạng hai cái chìa khóa đi ra.

Bốn phía lập tức kháng nghị: "Uy uy! Bà chủ, người cái này không công bằng a!"

Tiêu Trần mới mặc kệ nhiều như vậy, trực tiếp xông lên đi lấy qua một cái chìa khóa: "Tiểu Nhã! Đi!" Dẫn Tiểu Nhã hướng trên lầu hai đi.

Tiêu Uyển Nhi vội la lên: "Vậy ta làm sao bây giờ?"

"Người? Người cùng cái kia Băng Mặt chấp nhận một đêm tốt, bằng không đến bản thiếu gia gian phòng cũng được a."

"Cái này. . . Như vậy sao được!"

Nhưng mà nói chuyện ở giữa, Tiêu Hàn đã cầm một cái chìa khóa khác đi.

"Uy uy! Các người hai cái không mang theo khi dễ như vậy ta!"

...

Tóm lại cuối cùng thương lượng, vẫn là nằng cùng Tiểu Nhã ở một gian phòng, Tiêu Trần cùng Tiêu Hàn ở một gian.

Ba người thả thứ tốt, đi đến dưới lầu dùng cơm, giờ phút này dưới lầu đã là ồn ào đến không còn hình dáng, mọi người đều nói mạnh mẽ, cái gì nhất định cầm xuống nội môn đệ tử tư cách loại hình.

Nhất là phía đông nam ngồi Tam hoàng tử, dĩ nhiên không phải chỉ cái nào một quốc gia Tam hoàng tử, mà là Triệu quốc hoàng tử, Tề quốc hoàng tử, Yến quốc hoàng tử, ba người cùng đi, tên gọi tất Tam hoàng tử, từ bỏ vương vị tranh đoạt, chỉ vì mai kia thành tiên.

Chỉ nghe Yến hoàng tử đối phụ cận người lớn tiếng nói: "Theo bản điện hạ góc nhìn nha! Các người đâu cũng đừng nghĩ lấy không thiết thực vấn đề, Tam Thanh Môn chúng ta vị hoàng tử tại cái này, các người cảm thấy còn có cơ hội không?"

Tề hoàng tử nói theo: "Quốc sư nói bản điện hạ chính là Tiên Tôn chuyển thế, có được sáu đầu linh mạch, Yến huynh nói đúng, các người vẫn là sớm làm trở về đi, đừng lãng phí thời gian."

Triệu hoàng tử nói: "Hai vị điện hạ đồng đều nói không sai, các người ai dám cùng người ta Triệu quốc là địch, liền dõ đến sử dụng bạo lực đi! Bản điện hạ mười vạn đại quân ngay tại bên ngoài trấn chờ lấy, không phục đi lên nói một câu."

Những người còn lại mặc dù đều là vương công quý tộc, phú thương chi tử, nhưng so với ba cái hoàng tử còn là chưa đủ, không người dám đi gọi tẩm, quây hàng bà chủ lạnh lùng lườm ba người một chút: "Ba thằng ngu. . ."

Tiêu Uyển Nhi đôi mi thanh tú nhăn lại, nhỏ giọng nói: "Tiêu Trần biểu ca, ba người kia tốt nhao nhao a. . ."

"Người nếu là cái công chúa, vậy người liền đi cùng bọn hần tranh cãi tốt, đừng nói nhận biết ta là được." Tiêu Trần mạn bất kinh tâm nói.

Tiêu Hân ở một bên một người uống rượu, cũng không nói lời nào, Tiêu Trần gặp hần một người uống nhanh làm một vò, cũng tìm đến chỉ bát, rót rượu, hướng hần ý chào một cái, sau đó làm xuống dưới.

Tiểu Nhã nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, người từ không uống rượu. . ."

"Không sao, ta sợ cái này Băng Mặt bắt đầu từ ngày mai không đến, liền lụy ta."

"Muốn dậy không nổi cũng là người dậy không nổi, không phải ta." Tiêu Hân đột nhiên mở miệng mạo câu nói đi ra.

Tiêu Trần khẽ cười một tiếng, hướng quây hàng ngoắc nói: "Bà chủ, lại đến hai vò rượu, tốt nhất."

Bên này hai người uống rượu, bên kia Tam hoàng tử Hồ khí đại xuy, đè lại cả gian sảnh thanh âm, trêu đến những người còn lại phiền phức vô cùng, lại lại không dám mở miệng chống đối, đột nhiên một trận tinh tế lực lạc tiếng vang lên, tiếp lấy chỉ nghe Triệu hoàng tử một tiếng quái khiếu: "Má ơi! Bà chủ, người trong rượu này làm sao có nhện!"

Tiêu Trần phốc một ngụm đem rượu phun tới, Tiêu Hân lạnh lùng nói: "Uống của người, không có việc gì." Nói xong đem một chén rượu cạn.

Bà chủ giống như là như một trận gió trong nháy mắt dời tới: "Tiểu tử, người nói cái gì. . ."

"Ta nói người trong rượu này có tri. . ." Nói được nửa câu, Triệu hoàng tử sừng sốt không dám lại tiếp tục nói.

Chỉ gặp bà chủ một chân giẫm tại trên ghế đầu, cả người như là một tòa âm trầm cự như núi: "Tiểu tử, người lặp lại lần nữa. . ."

"Thả. . . Làm càn! Bản điện hạ chính là Triệu quốc hoàng tử, mười. . . Mười vạn đại quân ngay tại. . ."

"Có ai không, có người muốn ăn cơm chùa." Bà chủ tiếng nói phủ lạc, trong nháy mắt không biết từ đâu xuất hiện hai cái cầm trong tay đao phay đại hán vạm vỡ.

"Ai dám tại Long Môn nhà trọ ăn cơm chùa! Bà mẹ người chứ gấu à! Bánh bao thịt ăn không!"

Triệu hoàng tử dọa đến nuốt từng ngụm nước bọt, cười hắc hắc nói: "Cái kia, không có ý tứ, vừa vặn nhìn hoa mắt. . ."

Bà chủ khoát khoát tay: "Không sao a, mọi người tiếp tục ăn tiếp tục uống." Dứt lời đi trở về quây hàng.

Nhưng mà Tiêu Trần lại sừng sốt không còn dám dây vào bình rượu, cũng không lâu lắm, Tam hoàng tử bên kia bỗng nhiên một trận quái khiếu, tiếp lấy chỉ gặp Triệu hoàng tử từ miệng bên trong nôn cả bàn nhện đi ra, Yên hoàng tử nôn cả bàn con rết còn bò nha bò, tề hoàng tử không biết nôn cả bàn cái gì còn trùng đi ra.

Người chung quanh đều dọa đến tứ tán chạy ra, Tiêu Uyển Nhi cùng Tiểu Nhã cũng đều dọa đến hoa dung thất sắc, bà chủ án đường ngưng tụ: "Chuyện gì xảy ra!"

Tiêu Trần khoe miệng co giật mấy lần: "Xong, ác ma kia Nữ Chân xuất hiện, nói cái gì tới, âm hồn bắt tán, tiểu quỷ lấy mạng, lên trời xuống đất, đâu đâu cũng có. . ."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một cái vóc người xinh xắn lạnh lợi, mọc lên một trương như thiên sứ gương mặt thiếu nữ xuất hiện ở hần má trái bên cạnh, nháy nháy mắt nói: "Tiêu Trần, người là nói ta sao?"

Tiêu Trần quay đầu đi, lập tức một mùi thơm xông vào mũi, hần ngoài cười nhưng trong không cười vẩy vẩy tay: "Này! Thượng Quan tiểu thư, đã lâu không gặp a!"

Đột nhiên xuất hiện áo vàng thiếu nữ tên là Thượng Quan Yên, chính là Thượng Quan gia thiên kim, nàng trừng mắt nhìn, sau đó nhìn về phía Tiêu Hân: "Băng Mặt, người cũng tại a."

Tiêu Hân thả ra trong tay bát rượu, đột nhiên đứng lên: "Không có ý tứ, ta có việc, đi lợi nhà xí trước." Nói xong đi ra ngoài.

"Ta cũng có việc, ta cũng đi nhà xí." Tiêu Trần cũng đi ra ngoài.

Thượng Quan Yên lại quay đầu, nhìn về phía Tiêu Uyển Nhi: "Uyển nhi muội muội, người. . ."

"Cái kia, ta đột nhiên nhớ tới quần áo còn không thu." Tiêu Uyển Nhi dứt lời cùng gấp quý giống như hướng trên lầu chạy.

Thượng Quan Yên cuối cùng bắt đầu đi nhìn về phía Tiểu Nhã, nháy một đôi mắt to, ủy khuất vô cùng giống như mà hỏi: "Tiểu Nhã muội muội, ta coi là thật có đáng sợ sao như vậy. . ."

Tiểu Nhã mặt nộ nộ nhẹ gật đầu.

Đột nhiên, bà chủ một trận âm phong giống như giấy lát tiến đến gần, sắc mặt âm trầm nói: "Tiểu nha đầu, ta biết là ngươi giờ trò quỷ!"

Thượng Quan Yên nháy một đôi mắt to, ủy khuất vô cùng giống như nhìn xem nàng: "Tỷ tỷ, ngươi oan uổng ta, ô. . ."

Bà chủ đuổi tay ra: "Còn giao biện! Lục lạc giao ra!"

Thượng Quan Yên lấy tay bám lấy cái cằm, nháy nháy con mắt nói: "Ô. . . Tỷ tỷ không muốn nha, ta biết sai còn không được nha. . ."

"Biết sai cũng vô dụng! Giao ra! Ngày mai trả lại ngươi!"

"Tỷ tỷ, cái kia ngươi nhìn a, lục lạc trên người ta, vạn nhất ta lấy lúc đi ra không cẩn thận lay động một cái, làm không cẩn thận cái này cả gian nhà trọ mười ngày nửa tháng bên trong liền không có cách nào người ở a, nhiều như vậy không tốt, tốt rồi được rồi, ta sẽ không bao giờ lại hồ nháo nha. . ."

"Ngươi! Tốt ngươi cái tiểu nha đầu! Xem như ngươi lợi hại!"

"Hi hi, tỷ tỷ không nên tức giận nha, ta cũng là vì ngươi nhớ a."

Chốc lát sau, Tiêu Trần cùng Tiêu Hàn lặng lẽ đi trở về, hai người liếc nhau, đồng đều nghĩ: "Kỳ quái, làm sao nhìn qua giống như một điểm động tĩnh cũng không có?"

Thượng Quan Yên trừng hai bọn họ một chút, mắt nhú lại: "Các ngươi hai cái lên lút làm cái gì, còn không mau một chút tới cho bản tiểu thư thỉnh an!"

"A ha, cái kia, Băng Khôi huynh, vừa rồi giống như uống say rồi điểm, đau đầu quá a."

"A ha, đúng vậy a, tốt choáng a, đi thôi, trở về phòng nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đầu vòng khảo hạch

Một đêm thời gian trôi qua, trong phòng đã chưa từng xuất hiện con rết, cũng chưa từng xuất hiện nhện những này vật kỳ quái, Tiêu Trần khi tỉnh lại chỉ cảm thấy trong đầu căng đau không gì sánh được, có lẽ là đêm qua rượu uống quá nhiều.

Tiêu Hàn liếc mắt nhìn hắn: "Còn được hay không a? Không được trở về đi, tránh khỏi đợi chút nữa mất thể diện."

"Cát. . ." Tiêu Trần một cái lý ngư đã đỉnh, xoay người đứng lên.

"Lại nói, hôm qua uống nhiều rượu, giống như mộng thấy Thượng Quan Yên cũng tới. . ." Nói vừa xong, hai người đồng thời rung mình một cái.

"Sáng sớm! Đừng nói chuyện ma!"

Sáng nay trước tới đón tiếp tham gia nhập môn khảo hạch tổng cộng có bốn tên sư huynh, nhưng mà tham gia nhập môn khảo hạch lại có ba bốn ngàn nhiều, hiển nhiên bốn vị sư huynh đều là bó tay toàn tập, cũng may có Tiên gia khí tràng chấn nhiếp, ba, bốn ngàn người bên trong mặc kệ là hoàng tử vẫn là thợ rèn nhi tử, cũng không dám sinh sự, hỗn loạn một lát, trật tự cũng rất nhanh ổn định.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp hướng về trấn đông Linh Thai Sơn xuất phát, đi một canh giờ, mọi người đi tới một mảnh đại hạp cốc đất trống, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp trùng trùng điệp điệp, bên trong có một ngọn núi cao vút trong mây, nhìn không thấy đỉnh núi, chính là Linh Thai Sơn.

Thời gian một nén nhang đi qua, trước mắt mây mù mê không, đám người cũng nhìn không thấy hẻm núi đối diện là cái gì, chỉ gặp sương mù hoàn toàn

mở mắt bên trong, đột có bốn đạo kiếm quang bay tới, huyền ảo làm bốn tên thanh niên áo trắng, đều ngự kiếm mà đứng, như là nhìn xuống sâu kiến nhìn xuống phía dưới mấy ngàn người.

Tiêu Trần nhìn một chút mấy người kia, cũng liền luyện khí ba bốn tầng đáng vẻ đi, nguyên nhân chính là có môn phái trận pháp dẫn dắt, cho nên mới có thể ngự kiếm.

Vừa rồi còn lú lú cái lộn không ngừng mấy ngàn người, tại loại này Tiên gia khí tràng bao phủ phía dưới, trong nháy mắt từng cái cảm như hén, không dám nói tiếp nữa.

Sau đó hai tên sư huynh rơi xuống mặt đất, trên mặt ôn hòa, hai gã khác sư huynh vẫn là ngự kiếm mà đứng, sắc mặt lạnh lùng.

Lần này trước tới tham gia nhập môn khảo hạch, ngoại trừ giống Tiêu Trần ba người thế này từ người dẫn tiến bên ngoài, còn lại vượt qua chín tầng đều là chính mình nghe tiếng mà tới.

Vạn phần yên tĩnh bên trong, chỉ nghe bản địa một người sư huynh nhẹ lời cười nói: "Chư vị không cần khẩn trương, chắc hẳn chư vị tới trước đó cũng đều hiểu rõ quy củ, ta liền không còn nhiều làm phiền, khảo hạch sau khi thông qua còn phải tiếp nhận linh mạch khảo thí, cho nên hi vọng đừng có mang trong lòng may mắn người."

Giữa không trung một người sư huynh lạnh như băng nói: "Nói trắng ra là, không có linh mạch kịp thời xéo đi, đừng nghĩ đến đục nước béo cò! Đuổi kịp trực tiếp ném vào trong núi cho ăn sói hoang!"

Hắn câu nói này trực tiếp dọa đến nhiều người cổ co rụt lại, bản địa sư huynh cười khò nói: "Sư đệ ta cùng mọi người đùa giỡn, tóm lại nhất định phải có linh mạch mới có thể vào môn, mà lại khảo hạch cũng mời mọi người cần phải hết sức, điểm số càng cao người, trực tiếp trở thành nội môn đệ tử khả năng càng lớn."

Giữa không trung sư huynh lạnh lùng quét mắt đám người, quét đến một tên qua tuổi thất tuần lưng còng lão đầu, âm thanh lạnh lùng nói: "Vị kia đại gia, tôn tử của ngài đã đến, nơi này gió lớn, mau mời trở về đi."

Lưng còng lão già run rẩy nói: "Không. . . Không đúng vậy a, vị sư huynh này, khụ khụ, ta là tới tham gia khảo hạch. . ."

"Cái gì!"

Chung quanh lập tức hư thanh một mảnh, toàn hướng lão đầu kia nhìn đi.

Giữa không trung sư huynh sững sờ chỉ chốc lát mới nói: "Xin nhò! Đại gia! Ngài đều hơn bảy mươi tuổi! Còn tu cái gì tiên a? ?"

Lưng còng lão già lộ ra rơi đến không còn mấy khóa răng, cười khanh khách nói: "Bạn già ta nói ta có được mười hai đầu linh mạch, thế là liền đến lạc, ha ha ha. . ."

"Xin nhò! Đại gia! Cầu ngài đừng đùa mà! Nhanh đi về đi, ngài ngã sắp xuống chúng ta cũng không dám đỡ!"

Lại sau một lúc lâu, giữa không trung sư huynh lại quét đến một người đầu trọc, âm thanh lạnh lùng nói: "Uy uy uy! Hòa thượng kia, nói người đây! Chớ hết nhìn đông tới nhìn tây nhìn người khác, đang nói người đây! Người là cái nào chùa miếu! Không biết chúng ta là đạo gia môn phái sao! Người là đến đập phá quán còn là thế nào? ?"

Cái kia đầu trọc đi về phía trước mấy bước, run giọng nói: "Sư. . . Sư huynh đừng hiểu lầm a, ta là từ nhỏ hỏi đầu. . ."

"Hỏi đầu? Quá ảnh hưởng môn phái hình tượng, đi mau đi mau!"

"Uy uy uy! Cái tên mập mập kia! Nói người đây! Chớ ăn, người bộ dạng như thế béo dễ dàng thanh kiếm đập gãy, đi nhanh lên đi nhanh lên!"

"A a a, đại tiên không nên hiểu lầm, ta là cùng chúng ta nhà thiếu gia tới, không tham gia khảo hạch. . ."

Kết quả là, đi qua một vòng sàng chọn qua đi, ba, bốn ngàn người bên trong chỉ còn lại có hai ngàn người không tới, mà còn lại, tư chất tương đối mà nói cũng hơn nửa tính tốt, không khỏi là có được linh mạch người.

Lúc này Tam hoàng tử tổ hợp đi lên trước, phân biệt từ trong ngực lấy ra một phong thư tiên, đưa cho bản địa sư huynh, bản địa sư huynh mở ra nhìn về sau, có chút kinh ngạc, sau đó nhẹ gật đầu: "Nguyên lai là Tứ trưởng lão dẫn tiến, không tệ."

Ba cái hoàng tử trên mặt lập tức lộ ra vẻ đắc ý, liếc xéo lấy chung quanh những người khác, Yến hoàng tử hướng bên cạnh hai có người nói: "Chúng ta đã là người tu tiên, vậy liền một lần nữa thay cái vang dội phong cách, rời xa thế tục chỉ khí danh tự a?"

Triệu hoàng tử nói: "Yến huynh nói rất có lý, không bằng liền gọi Tam Kiếm Khách a?"

"Tam Kiếm Khách tốt! Đủ phong cách! Đủ vang dội!"

Chung quanh không người dẫn tiến đều khịt mũi coi thường: "Có người dẫn tiến rất đáng gờm sao? Dừng a! Ba tiện khách!"

Lúc này Tiêu Uyển Nhi cũng chạy lên trước, hai tay giấu ở sau lưng, lộ ra đáng yêu lại ngại ngùng, mê đến bốn phía nam tử nhìn không chuyển mắt nhìn xem, sợ thiếu nhìn thoáng qua, chỉ gặp nàng dùng ngọt ngào tiếng nói nói: "Vị sư huynh này, Trình Đình sư huynh không tới sao?"

"Người. . . Người biết Trình Đình sư huynh?" Bản địa vị sư huynh kia hiển nhiên hơi kinh ngạc.

Kỳ thật thật tình không biết, Tam Thanh môn có ngũ đại trưởng lão, Trình Đình chính là Tam trưởng lão chân truyền đệ tử, phái hắn tự mình đi Tiêu gia tiếp Tiêu Trần đám ba người, cũng đủ để chứng minh Tam Thanh môn chương môn Tử Hư Chân Nhân đối với Tiêu gia coi trọng.

Mà tại Tam Thanh môn chúng đệ tử bên trong, thân phận từ dưới chỉ thượng theo thứ tự là: Ngoại môn đệ tử, phổ thông nội môn đệ tử, trưởng lão chân truyền đệ tử, trưởng lão đệ tử nhập thất, chương môn thân truyền đệ tử, trước mắt mấy người kia, bất quá là phổ thông nội môn đệ tử mà thôi.

Tiêu Uyển Nhi cười hi hi nói: "Đúng vậy a, là vài ngày trước Tử Hư Chân Nhân bảo chúng ta tới đây!"

"Người nói là. . . Là chương môn tự mình dẫn tiến các người tới, các người liền là đệ tử Tiêu gia?" Bản địa tên sư huynh kia hiển nhiên mười phần giật mình, lại nhìn một chút sau lưng nàng Tiêu Trần cùng Tiêu Hàn.

Chung quanh lập tức tràn đầy bất mãn thanh âm: "Dừng a! Cái gì đó! Còn nói công bằng công chính, nguyên lai cũng là có nội tình!"

Giữa không trung sư huynh phát một cái ống tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Mặc kệ do ai dẫn tiến, đều phải đi qua khảo hạch! Phía dưới vòng thứ nhất khảo hạch bắt đầu! Tự do tổ đội! Mỗi ba người một tổ! Nhanh lên! Chớ lè mè!"

Tiêu Uyển Nhi cười hi hi chạy về: "Nếu không chúng ta cũng tới lấy cái danh tự đi, liền gọi Phong Trần Tam Hiệp, ta là Hồng Phát Nữ, người là Lý Tĩnh, Băng Mật là Cầu Nhiêm Khách, các người thấy thế nào?"

"Thôi đi, nhảm chán." Tiêu Trần trực tiếp công qua thân đi, mà Tiêu Hàn ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, không nhúc nhích thật lâu rồi.

"Các người! Hừ!" Tiêu Uyển Nhi tức giận đến giậm chân một cái.

Một lát sau, tất cả mọi người tổ đội hoàn tất, bản địa sư huynh nhẹ lời cười nói: "Tốt, như vậy vòng thứ nhất khảo hạch bắt đầu, ai tới trước?"

"Đó đương nhiên là Tam Thanh Môn chúng ta kiểm khách á!" Tam hoàng tử tổ hợp nghênh ngang đi tới.

Tiêu Nhã lời kéo Tiêu Trần ống tay áo: "Thiếu gia, chúng ta đi a?"

"Không cần, liền để cái kia ba tiện khách đi trước mạo xung làm bia đỡ đạn đi."

Bản địa sư huynh nhàn nhạt cười một tiếng: "Được." Dứt lời phát một cái ống tay áo, lập tức vân khai vụ tán, hiện ra tại trước mắt mọi người chính là một tòa vực sâu vạn trượng, sâu không thấy đáy, hai bên từ một đầu đại xích sắt liền tiếp, đung đung đưa đưa, bên trong có bạch hạc lược ánh, căn bản nhìn không thấy đối diện cuối cùng, kinh tâm giật mình người.

"Cái này! Cái này thứ gì a!" Tam hoàng tử dọa đến chân mềm nhũn, lẫn nhau ôm ở cùng nhau, chung quanh cũng lập tức hư thanh không chi: "Cái này! Chúng ta lại không thể giống các người ngự kiếm, như thế nào không có trở ngại!"

"Vạn nhất té chết làm sao bây giờ? Các người Tam Thanh môn phụ trách sao?"

"Té chết là trong số mệnh có này một kiếp! Không nghĩ tới kịp thời xéo đi!" Giữa không trung sư huynh lạnh lùng quát, lộ ra cực không kiên nhẫn.

Bản địa sư huynh nhàn nhạt cười một tiếng: "Sư đệ cùng mọi người đùa giỡn, rơi xuống chúng ta hội tiếp lấy, đây chỉ là vòng thứ nhất khảo hạch, nhất khảo hạch cuối cùng cần muốn đạt tới đỉnh núi, đương nhiên, coi như không thể thông qua toàn bộ khảo hạch, cũng là có cơ hội tái nhập môn phái, cho nên mọi người chỉ cần hết sức nỗ lực là được, cũng nhất định phải hết sức."

Đám người ngẩng đầu hướng cao không thấy đỉnh núi nhìn lại, cái này vòng thứ nhất khảo hạch căn bản là không cách nào thông qua được, nói gì nhất khảo hạch cuối cùng?

Bản địa sư huynh nhàn nhạt cười một tiếng: "Tốt, vòng thứ nhất khảo hạch bắt đầu, mời ba vị hoàng tử chuẩn bị, thời hạn vì một nén nhang, càng nhanh đến đối diện, điểm số càng cao, mặt khác nói một chút, khảo hạch không được kéo pháp khí, nếu không kể số không xử lý." Dứt lời đốt lên trong tay một nén nhang.

Yến hoàng tử vội vàng kêu lên: "Dừng dừng dừng nóng vội a! Chúng ta còn chưa chuẩn bị xong a!"

Nhưng gặp cái kia nén hương cùng bình thường đàn hương khác biệt, một điểm đốt sau khi thiêu đến nhanh chóng, đảo mắt đi một phần năm, Triệu hoàng tử quái khiếu mà nói: "Người cái này hương mua phải hàng giả đi! Cái nào kéo đốt đến nhanh như vậy!"

Tề hoàng tử run giọng nói: "Hai vị ca đi nhanh lên đi! Thời gian không còn kịp rồi!" Dứt lời đi đầu bò tới dây sắt đi lên, đằng sau hai người cũng làm tức đuổi theo.

Ba người bò xa năm, sáu trượng, dây sắt bỗng nhiên một trận lắc lư, Yến hoàng tử hú lên quái dị, trực tiếp rơi xuống, bên này tất cả mọi người là một trận kêu sợ hãi.

Giữa không trung sư huynh như rồng mây, lộ ra rất là không kiên nhẫn, trong tay nắm một cái quyết, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang phá không lao xuống, đem đưa vào đối diện, vòng thứ nhất Yến hoàng tử tự nhiên xem như thất bại, không điểm.

Đang sau Triệu hoàng tử dọa đến tè ra quần, một cái sơ sẩy, cũng rơi xuống, tề hoàng tử lúc đầu bỏ một nửa, đột nhiên hai cái Thương Hạc bay tới mổ hán, dọa đến hán cũng rơi xuống.

"Ai . . ." Bản địa sư huynh lắc đầu thở dài: "Tổ kế tiếp."

Tiêu Hàn đi lên trước, không nói hai lời, trực tiếp phát động khinh công, thường thường bay vượt qua, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, người sư huynh kia lập tức hai mắt tỏa sáng, chung quanh lập tức kêu la: "Hán hội khinh công! Không công bằng a! Chúng ta yêu cầu khấu trừ hán điểm! Nhất định phải trừ điểm! Đây là gian lận!"

Giữa không trung sư huynh cực không kiên nhẫn, lạnh lùng vừa quát: "Lời không phục, các ngươi cũng có thể đi trở về luyện cái mười năm tám năm lại đến!"

Tiêu Trần đi lên trước, bàn tay chỉ chỉ bên cạnh Tiểu Nhã, nói ra: "Đây là ta tiểu muội, không tham gia khảo hạch, làm phiền vị sư huynh này đợi sẽ cho người đưa nàng đưa tới điểm cuối cùng." Trong lời nói đã là đối với kế tiếp khảo hạch nắm chắc thắng lợi trong tay.

Bản địa người sư huynh kia gặp hán là chương môn dẫn tiến người, gật đầu cười nói: "Được."

"Đa tạ." Tiêu Trần dứt lời, đang muốn bên trên dây sắt, Tiểu Uyển Nhi bỗng nhiên gọi hán lại: "Tiêu Trần biểu ca các loại, mang ta lên cùng một chỗ đi."

Tiêu Trần quay đầu đi: "Làm cái gì? Chính ngươi không phải cũng hội khinh công sao?"

"Thế nhưng là. . . Thế nhưng là ta sợ. . ." Tiểu Uyển Nhi nhìn một cái sâu không thấy đáy vách núi, run giọng nói.

"Không có rãnh để ý đến ngươi."

Tiêu Trần dứt lời, trực tiếp phát động thân hình hướng dây sắt bên trên bay đi, thân hình nhìn qua thậm chí càng phải so với Tiêu Hàn còn lộ ra nhẹ nhàng tiêu sái, sau lưng hư ảnh một đạo tiếp một đạo, phiến như kinh hồng, kiêu như du long, chính là Lăng Âm tự sáng tạo lăng tiên bước, thân hình bên trong mặc dù mang theo một chút nữ tử vũ mị, nhưng trải qua Tiêu Trần thay đổi, tựa như nhẹ nhàng mỹ thiếu niên bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cầm trung huyền tượng

Bay tới phân nửa, Tiêu Trần thần thức về sau quét qua, gặp Tiểu Uyển Nhi tại bên vách núi nhất gan nọ như thế nào cũng không dám cất bước, lắc đầu thở dài, lại bay trở về, đưa nàng eo nhỏ bao quát, ôm nàng thường thường hướng đối diện bay đi.

"Cái này tại sao có thể! Cái này rõ ràng gian lận a! Nhất định phải trừ điểm!" Chung quanh lập tức kháng nghị.

Bản địa sư huynh tăng hăng một cái: "Bọn hán là một cái tổ, bởi vậy cũng không tính vi quy."

Một lát sau, Tiêu Trần rơi xuống đối diện trên sườn núi, Tiêu Hàn lạnh lùng nhìn hai bọn họ một chút: "Chậm như vậy, còn nghĩ đến đám các ngươi rơi xuống."

Tiêu Trần nhẹ nhàng cười một tiếng, đem Tiểu Uyển Nhi buông xuống, Tiểu Uyển Nhi đỏ mặt lên, cúi đầu nói: "Tiêu Trần biểu ca, cảm ơn ngươi. . ."

Nàng chưa hề nghĩ tới, lúc trước chính mình xem thường một người, bây giờ chính mình lại không phải cần hán trợ giúp không thể.

Sau hai canh giờ, tất cả mọi người đến bên này vách núi, không nghĩ ngờ chút nào, Tiêu Trần đám ba người đều lấy được mười phần, Tiêu Trần hướng bên dưới vách núi phương quan sát, nhẹ giọng lầm bầm: "Hi vọng ác ma kia nữ vô ý rơi xuống, hơn nữa còn không ai tiếp được. . ."

Ngay tại hán lời còn chưa dứt thời khắc, sau lưng bỗng nhiên vang lên một cái thanh như chuông bạc thanh âm: "Tiêu Trần! Ngươi là nói ta sao?"

Tiêu Trần toàn thân giật cả mình, xoay người sang chỗ khác, ngoài cười nhưng trong không cười vẩy vẩy tay: "Này! Thượng Quan tiểu thư, đã lâu không

gặp a!"

Thượng Quan Yên hi hi cười một tiếng, hướng hần trừng mắt nhìn: "Không muốn khách khí như vậy nha, về sau chúng ta liền là đồng môn sư tỷ đệ, yên tâm đi, sư tỷ hội bảo kê ngươi."

Đồng môn sư tỷ đệ. . . Tiêu Trần bỗng nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có một mảnh mây đen bao phủ tới.

Thượng Quan gia cũng là võ học thế gia, cùng Tiêu gia nổi danh, khác biệt chính là Thượng Quan gia mấy trăm năm trước đến một Miêu Cương cao thủ chỉ điểm, tu thành một môn làm cho người nghe tin đã sợ mất mật cổ thuật.

Mặc dù phụ thân của Thượng Quan Yên Thượng Quan Phi cùng phụ thân của Tiêu Trần chính là bạn tri kỉ, tình như thủ túc, nhưng ở Tiêu Trần lúc nhỏ, lại bị Thượng Quan Yên thả ra một đầu hắc con rết cắn một cái, tuổi thơ bóng ma cho tới bây giờ cũng không tan đi.

Giờ phút này, tại Linh Thai Sơn đỉnh núi một tòa cái đình nhỏ bên trong, bỏ đoàn bên trên khoanh chân ngồi bốn người, ở giữa là một mặt cái gương lớn, trong gương chính bày biện ra dưới núi tình huống.

Trong bốn người có một cái tuổi trẻ nữ tử áo trắng, chính là trước kia đòi hỏi tiền thuốc men nữ tử kia, chính là Tam trưởng lão Bạch Doanh, bên cạnh là tên kia cầm trong tay bình lão già râu bạc trắng, chính là nhị trưởng lão, còn lại hai tên thì là Tứ trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão.

Nhị trưởng lão vuốt vuốt sợi râu nói: "Ai, xem ra hôm nay tới đây báo danh đệ tử cũng đều là tư chất thường thường a. . ."

Tam trưởng lão Bạch Doanh đánh một cái ngáp: "Gấp cái gì, không phải mới vòng thứ nhất a, huống hồ không phải cũng có mấy cái nhìn qua có chút võ công nội tình sao? Chút ít tôi thể xem như qua."

"Là có chút võ công nội tình, bất quá cuối cùng còn phải nhìn có mấy đầu linh mạch a. . ."

. . .

Dưới núi lại qua một nén nhang canh giờ, có hai tên mới sư huynh đi tới, trong đó một tên cầm trong tay thẻ tre, hần mở ra thẻ tre thì thầm "Ân, kế tiếp là vòng thứ hai khảo hạch, vòng thứ hai khảo hạch đề mục là. . . Hả? Cầm kỳ thi họa? ?" Hần niệm đến cuối cùng dùng sức dụi mắt một cái, xác định chính mình không nhìn lầm.

"Cái gì a! Các ngươi là chiêu Trạng Nguyên sao? Làm sao còn muốn thi cầm kỳ thi họa? Kế tiếp là không phải còn có tứ thư ngũ kinh a!" Chung quanh lập tức hư thanh không thôi.

Tên sư huynh kia hướng bên cạnh sư đệ trừng mắt liếc: "Hỗn đản! Ngươi có phải hay không cầm nhầm thẻ tre!"

Sư đệ vẻ mặt đau khổ nói: "Không phải a. . . Tựa như là nhị trưởng lão vì tăng lớn khảo hạch độ khó, đề cao toàn dân văn hóa tố chất, mới tăng đề mục. . ."

Tiêu Hần cùng Tiêu Uyển Nhi ẩn đường thâm tỏa, Tiêu Trần thì ở một bên mỉm cười không nói, cầm kỳ thi họa, đến rất đúng lúc, hần thuở nhỏ theo mẹ học thư họa, theo gia gia học dịch, về phần tứ nghệ đứng đầu đàn, hần càng là thì ra đầu trừ xưng thiên hạ vô song.

Bởi vì hần cầm nghệ, chính là là năm đó Lăng Âm tự mình chỗ thụ, Lăng Âm thể xưng Diệu Âm tiên tử, năm đó hai người đàn tiêu cùng reo vang, chấn nhiếp vô số yêu ma quỷ quái.

Liền ở chung quanh sắp lâm vào lộn lộn lúc rối loạn, một người sư huynh đứng dậy, tăng hắng một cái nói: "Mọi người không được hoảng, cái này cầm kỳ thi họa cũng không phải là truyền thống ý nghĩa cầm kỳ thi họa, mà là bốn cái ảo cảnh, cái gọi là huyền ảo tùy tâm sinh, dù cho trong hiện thực sẽ không cầm kỳ thi họa, cũng chưa chắc không thể qua, mỗi người có thể tự chọn một cái ảo cảnh tiến vào, hiện tại bắt đầu."

Dứt lời tay về sau phát một cái, mây mù tán ra, bày biện ra bốn cái cửa hang, mỗi cái cửa hang đều là có bày trận pháp bình chương, người thứ nhất bình chương phía trên hiện ra một trương đàn ngọc, cái thứ hai chính là bàn cờ, cái thứ ba chính là thư pháp, cái thứ tư bình chương phía trên chính là một trương khí thế bàng bạc sơn hà đồ, hình bên trong tam sơn ngũ nhạc thẳng vào mây trời, chim quý thú lạ vắng lai ở giữa, như giống như chân thực, chính là cảnh đẹp trong tranh.

Mỗi người đều lựa chọn chính mình quen thuộc huyền cảnh tiến vào, Tiêu Uyển Nhi siết lòng bàn tay do dự hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái hướng cảnh đẹp trong tranh bên trong di chuyển đi, Tiêu Hần đá lên một cục đá, cục đá kia đạn đến bắn tới, cuối cùng rơi xuống sách cảnh trước, hần lắc đầu, hướng sách cảnh đi.

Tiêu Trần am hiểu nhất đàn, tự nhiên hướng đàn cảnh bên trong di chuyển đi, vừa vào huyền cảnh, bốn phía cảnh tượng tức thì mà biến, hần đến một chỗ bên bờ vực, chỉ gặp tứ gian Hần Yên tràn ngập, thoáng như tiên cảnh, giữa không trung lơ lửng vô số hòn đảo cung điện, trong mây thỉnh thoảng có Thương Hạc lướt qua, không thẳng kinh tâm, phía dưới thanh lộc bên trong, vô số chim quý thú lạ vừa đi vừa về bốn tấu.

Hần hốc mắt dần dần mơ hồ, bởi vì nơi đây đúng là hần năm đó cùng sư phụ Lăng Âm ở lại Từ Tiêu phong, Huyền Thanh Môn tổng cộng có bảy tòa ngọn núi hiểm trở, Từ Tiêu phong là nó một.

Đột nhiên một trận tiếng đàn ghé vào lỗ tai hần vang lên, từ xa mà đến gần, theo tiếng kêu nhìn lại, nhưng gặp một tên cùng hần giống nhau như đúc thiếu niên ngồi trên mặt đất, thiếu niên kia một bộ áo trắng không dính khói lửa, bên hông treo cái màu đỏ ngọc bội, trước mặt trưng bày một trương đàn

ngọc, đàn thân tỏa ra ánh sáng lung linh, Long Đăng phượng lặn, hoa văn trang sức phức tạp, bảy cái dây đàn như có như không, như là huyền ảnh.

Bỗng nhiên, biển mây sôi trào, hướng hai bên dừng mãi lao tới, một bóng người nhẹ nhàng mà tới, đó là một tên áo xanh bông bênh tiên tử, nàng ngự kiếm mà đứng.

"Sư phụ, người đã đến." Thiếu niên áo trắng nói ra.

Áo xanh tiên tử khẽ vuốt cằm, nói ra: "Mệnh của người cực mê tượng trùng điệp, vì sư cũng vô pháp tính phá, mấy ngày nay chính người nhưng có tiến triển?"

Thiếu niên áo trắng lắc đầu cười khò: "Phục Hy Cầm Hồn sinh ra cao ngạo, hẳn nói ta quá yếu. . . Những ngày này, tức giận đến một câu cũng không nói với ta."

Áo xanh tiên tử gật đầu nói: "Trần Nhi, người không cần nhụt chí, Túc Dạ chính là thượng cổ hồn linh, muốn đến nó tán thành tất nhiên là không dễ, người lại đánh một khúc cùng vi sư nghe một chút."

"Tốt!" Thiếu niên một chữ rơi xuống, hai tay lập tức phát động, hai tay áo thông gió, phía sau tóc dài giương nhẹ, mười ngón như là huyền ảnh, từng tiếng từng đàn hướng này thiên địa cuối cùng lướt tới, tiếng đàn xa xăm dài dòng, rả rích mà vô tận kỳ.

Cái này một khúc, phảng phất bắn ra chính là mấy ngàn năm.

Tiêu Trần hai mắt dần dần đỏ lên, muốn khăn giọng hô lên lại vô luận như thế nào cũng không phát ra được thanh âm nào, giờ khắc này sư phụ rõ ràng cách mình gần như vậy, lại là cách hai cái thời không, xa không thể chạm.

Đột nhiên, ở trước mặt hắn bày biện ra một trương đàn ngọc, hẳn hiểu được chỉ cần chính mình tùy tiện đàn mấy huyền cầm âm, liền có thể thông qua huyền cảnh khảo hạch, nhưng là giờ khắc này, hắn cỡ nào nhớ lại nhiều nhìn sư phụ một chút, dù là chỉ có ngắn ngủi thời gian một nén nhang.

Một khúc cuối cùng, một nén nhang canh giờ đến, hắn bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài.

Chung quanh đã ra tới không ít người, Tiêu Uyển Nhi lựa chọn cảnh đẹp trong tranh, miễn cưỡng cảm năm phần, Tiêu Hàn đánh bảy đánh bại, cảm bảy phần, về phần Tiêu Trần, hẳn lưu luyến huyền cảnh không chịu đi ra, tự nhiên tính là một vòng này khảo hạch thất bại, không điểm.

Tiêu Uyển Nhi gặp hắn lâu như vậy mới ra ngoài, con mắt còn hồng hồng, nhỏ giọng hỏi: "Người thế nào. . . Người không là am hiểu nhất đánh đàn sao?"

Tiêu Trần không nói gì, Tiêu Hàn cười lạnh: "Mới nói huyền ảo tùy tâm sinh, đại khái là hắn nhìn thấy cái gì, không bỏ được ra đi."

Một tên phụ trách khảo hạch sư huynh lớn tiếng nói: "Tốt, yên tĩnh, một vòng này ràng buộc khảo hạch mọi người biểu hiện được cũng không tệ lắm, trong lòng cũng không có bao nhiêu ràng buộc, như vậy tiếp xuống một vòng mọi người vụ phải cẩn thận, max điểm ba mươi điểm, bất quá có khả năng hội thụ thương." Dứt lời ổng tay áo về sau phát một cái, trên vách đá lập tức bày biện ra tám cái đèn như mực sơn động tới.

"Ba nén hương thời gian, nhất định phải xuyên qua sơn động, có thể đi vào chung, nhưng là trở ra là nhìn không thấy những người khác, cũng không nghe thấy những người khác nói chuyện, đáng nhắc tới chính là, nếu vô pháp thông qua lần khảo hạch này, như vậy liền không cách nào lại tham gia tiếp xuống khảo hạch, tính làm đào thải ra khỏi (ván) cục, chỉ có thể chờ đợi lần tiếp theo nhập môn khảo hạch."

Hắn lời vừa nói ra, bốn phía lập tức nghị luận không ngớt, tức là nói, lần này không cách nào thông qua, như vậy liền không có cơ hội, ba nén hương thoát qua một cái, tất có hơn phân nửa người hậm hực rời đi, nhiều người đều tranh nhau chen lấn hướng trong sơn động chạy đi.

Tiêu Uyển Nhi nắm thật chặt trong lòng bàn tay, lo lắng nói: "Làm sao bây giờ? Lần này không cách nào thông qua lời nói liền không có cơ hội!"

Tiêu Hàn lạnh lùng hừ một cái, đang muốn dậm chân hướng cái thứ ba sơn động đi đến, Tiêu Trần nói: "Cái kia là tử môn, ta đề nghị người vẫn là đi chuyển cái thứ năm."

Mấy tên phụ trách khảo hạch sư huynh nghe xong, trên mặt cùng lộ ra một ít nhỏ kinh ngạc.

Tiêu Trần thu hồi vừa rồi thất lạc tâm tình, cười nhạt một tiếng, lập tức hướng cái thứ năm sơn động đi, Tiêu Uyển Nhi hô to một tiếng: "Chờ một chút ta!" Cũng đi theo, Tiêu Hàn một chút do dự, cũng vẫn là đi chuyển cái thứ năm sơn động.

Những người còn lại do dự một lát, sau đó đều tranh nhau chen lấn hướng cái kia cái thứ năm sơn động vọt vào.

Đội tất cả mọi người đi vào hoàn tất về sau, một người sư huynh lắc đầu cười nói: "Chạy nhanh như vậy có làm được cái gì, cái này kỳ môn độn giáp trận không phải chạy nhanh liền có thể phá."

Một tên khác sư đệ cười nói: "Lại nói năm đó người không sai biệt lắm cũng là ba nén hương nhanh đấy xong, mới miễn cưỡng thông qua a?"

"Thôi đi, vậy người còn không phải như vậy, nếu không lần này hai ta so tài một chút ngự kiếm tốc độ? Xem ai tới trước một bên khác đi?"

"So với liền so với, người thua trong vòng ba tháng thay đổi phương bưng trà ngược lại nước rửa chân!"

Tiếng nói phủ lạc, hai người đáp lấy hai đạo kiếm quang, một trái một phải hướng núi đi một bên khác.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lạc Thương Nhan

Trong sơn động này kỳ thật cũng là huyền cảnh, bất quá có bảy kỳ môn động giáp trận, chỉ cần phá trận, liền có thể truyền tống tới một chỗ khác.

Trong động tối như mực một mảnh, cũng may có bảy trận pháp, miễn cưỡng có chút ánh sáng, chỉ là đường đi không ngừng biến hóa, thỉnh thoảng còn có đá nhọn rơi xuống, hoặc là đột nhiên xuất hiện lấp kín vách đá chặn đường, càng thậm chí hơn trước một khắc vẫn tồn tại bản địa, sau một khắc lại đột nhiên trở thành hắc không thấy đáy vực sâu.

Nhiều người quay tới quay lui, cuối cùng loạn vây quanh tứ môn, không thể nghĩ ngờ chính là bị đào thải, còn có chút người hoảng hốt chạy bừa, chạy loạn một trận, cuối cùng lại chạy trở về nguyên địa, tức giận tới mức chửi mẹ.

Nhưng là, phức tạp như vậy hung hiểm kỳ môn động giáp trận, đối với tinh thông trận pháp Tiêu Trần mà nói, vậy liền là tiểu hài tử chơi mê cung trò chơi, hần ba bước hóa thành hai bước, ở trong trận khi thì lướt ngang, khi thì nhảy vọt, hai ba lần công phu, liền phá vỡ Tam Thanh môn này danh xưng làm cho người nhìn môn than thở kỳ môn động giáp trận.

Trước mắt bỗng nhiên rộng mở trong sáng, chính là một cái hoa tích lũy gấm đám thúy vóc, nơi xa trùng trùng điệp điệp, chỗ gần hồ điệp nhẹ nhàng, bên tai còn có nước chảy róc rách.

Đón ánh sáng sáng ngời, Tiêu Trần hí hí mắt, hít sâu một hơi, lập tức chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, lúc này bên trái bỗng nhiên truyền tới một tiếng vọng: "Ha ha! Sư đệ, ta nhanh hơn ngươi! Cho ta ngược lại ba tháng nước rửa chân đi!"

"Phi! Rõ ràng là ta nhanh hơn ngươi!" Bên phải cũng truyền tới một tiếng vọng.

Hai đạo kiếm quang đồng thời rơi xuống, hai người cười máng gian, bỗng nhiên nhìn thấy Tiêu Trần, nhất thời đều há to miệng: "Ngươi ngươi ngươi! Ngươi còn nhanh hơn chúng ta? Ngươi chừng nào thì tới! Ngươi gian lận đi!"

Tiêu Trần chỉ chỉ sau lưng, một mặt vô tội nói: "Vừa vặn tới a."

Hai người đối mặt hồi lâu, giống như là mất hồn phách, cái này phá Tam Thanh môn mấy trăm năm ghi chép a? Nhớ kỹ lúc trước thiên phú tốt nhất Mạc Vũ sư huynh, cũng đều là bỏ ra một nén nhang canh giờ mới tới a?

Sau một hồi, hai người mới hồi phục tinh thần lại, liền nuốt nửa bãi đồ xuống, sau đó lại cùng kêu lên hô hào: "Sư phụ! Xin nhận đồ nhi cúi đầu!"

Giờ phút này, tại Linh Thai Sơn đỉnh cái đình nhỏ bên trong, cầm trong tay tinh bàn nhị trưởng lão cười to không chi: "Ha ha ha! Quả nhiên đây mới là ta Huyền Môn đệ tử a! Xem ra ta Tinh Trận từ có người kế nghiệp a! A ha ha ha! Tiểu tử này là của ta, các ngươi ai cũng chớ đoạt!"

Tứ trưởng lão lập tức thối rêu rìa nói: "Thiếu lai! Học trò của ngươi đều nhiều đệ tử như vậy, không sợ bọn họ cùng tạo phản sao?"

Ngũ trưởng lão tay vuốt sợi râu, ấn đường thần sắc lo lắng thật sâu: "Tiểu tử này lai lịch ra sao? Đến làm cho người đi dò tra a, chẳng lẽ Thiên Phong Môn có thể Thương Lan kiếm tông có ý phái tới gian tế a?"

Nhị trưởng lão Tinh Trận từ cười đến nước mắt đều đi ra: "Cái gì gian tế a, người ta là Tiêu gia Tứ thiếu gia, chừng môn sư huynh vài ngày trước không phải đi Vân Châu tìm người cùng một chỗ điều tra Phệ Hồn Yêu Hoa sao? Liền là cái kia Tiêu gia."

Tam trưởng lão Bạch Doanh nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Nói trở lại, ta giống như ngay cả một cái đệ tử nhập thất cũng không từng thu qua đi. . ."

Nhị trưởng lão cười đến không thở nổi: "Tam muội a, ngươi liên kết đan đều không có đạt tới, người ta chịu cùng ngươi sao?"

Bạch Doanh trừng mắt: "Bồi tiền thuốc men!"

Nhị trưởng lão khoát khoát tay: "Thiếu lai, lần trước thiếu tiền của ta còn không có còn."

"Thôi đi, ta đi ra, các ngươi tại cái này từ từ xem đi." Bạch Doanh nói xong liền ra bên ngoài đi, nhị trưởng lão ở phía sau kêu lên: "Uy uy! Sư muội ngươi nhưng không cho chơi xấu! Không thể đi can thiệp khảo hạch!"

"Ai nói ta muốn tham gia!" Bạch Doanh thoại âm rơi xuống, đã đáp lấy đạo kiếm quang biến mất tại trong vân tế.

Tứ trưởng lão tay vuốt sợi râu: "Tinh Trần sư huynh a, ngươi đừng cao hứng quá sớm, ngươi chẳng lẽ không có phát hiện kẻ này vòng thứ hai ràng buộc khảo hạch thất bại sao?"

Nhị trưởng lão liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Còn nhớ rõ sư phụ lão nhân gia ông ta năm đó nói qua tâm ma sao? Ta nhìn kẻ này trong lòng ràng buộc quá sâu, khó đảm bảo về sau sẽ không lâm vào chấp nhất, chấp nhất quá mức tông sẽ sinh ra tâm ma, nhất niệm không thành liền nhập ma đạo. . ."

"Thôi đi, thiếu lai, đừng tưởng rằng nói như vậy ta liền sẽ đem tên đồ nhi này tặng cho ngươi. . ."

Lúc này một tên sắc mặt nhìn qua có mấy phần nghiêm khắc lão giả chẳng biết lúc nào đi tới ba người phía sau: "Các ngươi đang nói cái gì?"

Ba người lập tức đứng dậy cung kính nói: "Sư huynh, ngươi đã đến."

Người này chính là Tam Thanh môn đại trưởng lão, đồng thời cũng chấp chương hình phạt sự tình, chương môn không tại, hết thầy liền do hắn làm chủ, hắn hướng Kính Tượng bên trong nhìn thoáng qua, sau đó nhìn về phía nhị trưởng lão Tinh Trần từ: "Vừa vặn có vị Tử Phủ tiền bối tới."

"Cái gì?"

Ba người thân thể đều là chấn động, lộ ra đã khản trương lại sợ hãi, Tinh Trần từ vội la lên: "Thế nhưng là vì cái kia mười sáu năm trước, trời sinh dị tượng sự tình mà đến?"

Đại trưởng lão nhẹ gật đầu: "Không sai, ngươi đi theo ta đi."

...

Dưới núi, vòng thứ ba khảo hạch kết thúc, quả nhiên, nguyên bản hai ngàn người, hiện tại chỉ còn lại có ba trăm người không đến, đột nhiên có vẻ hơi vắng lạnh.

Tiêu Trần trước hết nhất đi ra, đồng thời cầm tới max điểm ba mươi, mà Tiêu Hàn bỏ ra thời gian một nén nhang cũng đi ra, cầm hai mươi điểm, bất quá trên thân thụ chút thương, nhìn qua giống như là dùng vũ lực cường ép phá trận mà ra, Tiêu Uyên Nhi bỏ ra gần hai nén hương, cầm tám mươi điểm.

Còn lại thông qua khảo hạch, hơn phân nửa đều là miễn cưỡng thông qua, chỉ lấy rải rác mấy phần, trước mắt liền Tiêu Trần vị trí ổn định một, đáng tiếc trước một vòng hắn thất bại, nếu không chính là hoàn mỹ.

Hoàng hôn sắp tới, một người sư huynh đi lên trước, cố ý nhìn Tiêu Trần một chút, sau đó nói: "Ba vị trí đầu vòng tư chất khảo hạch kết thúc, tiếp xuống khảo hạch tính nguy hiểm tương đối lớn, sợ dĩ phải từ ngũ đại trưởng lão chân truyền đệ tử dẫn đầu."

Phía dưới nghe xong lời này, tất cả đều reo hò lên, ba vị trí đầu vòng khảo hạch đã đem bọn hắn giày vò đến không còn hình dáng, hiện lúc nghe có chân truyền đệ tử dẫn đầu, tất nhiên là cao hứng vạn phần.

Sau đó không lâu, một đạo kiếm quang đột nhiên từ đỉnh núi mà đến, huyền ảo làm một tên phong thái tuấn dật tuổi trẻ, thanh niên kia mày kiếm mắt sáng, trên thân hiện ra nhân nhạ bạch mang, giống như tiên nhân giáng lâm trần thế, nhiều người đều thấy ngây người.

Trên mặt đất hơn mười người phụ trách khảo hạch sư đệ đều cung kính hành lễ nói: "Mạc sư huynh!"

Người này chính là đại trưởng lão đệ tử nhập thất Mạc Vũ, hắn nhân nhạ quét từng cái phương đám người, sau đó tùy ý nhẹ gật đầu.

Sau đó lại có hơn mười người ngự kiếm mà đến, trong đó có nam có nữ, đều chỗ hoa văn tuổi tác, trước đó tiếp Tiêu Trần ba người Trình Đình sư huynh cũng tại, thấy mười mấy người này đi vào, bản địa phổ thông nội môn đệ tử đều cung kính hành lễ.

Mười mấy người đều rơi xuống đất, xếp thành một hàng, cuối cùng còn có một tên thiếu nữ áo xanh ngự kiếm mà đến, nhìn qua tuổi tác nhỏ nhất, chỉ có mười tám tuổi tả hữu, không qua tất cả người lại đều gọi hắn là "Sư tỷ", nhưng là trong lời nói nhưng lại lộ ra không thể nào cung kính, thậm chí mang theo châm chọc, nhất là một hàng kia trưởng lão chân truyền đệ tử, có mấy cái cố ý lạnh lùng hừ một cái, chỉ cây đầu mà mắng cây hèo, nói chút lời nói lạnh nhạ đi ra.

Mà thiếu nữ mặc áo xanh kia từ đầu đến cuối chỉ là đôi mi thanh tú cau lại, xem như chưa nghe thấy, giữa lòng mày lại có một sợi thật sâu sâu ý, khó mà tiêu trừ.

Tiêu Trần nhìn thấy nàng, trong lòng bỗng nhiên bỗng nhích nhích, loại cảm giác này. . . Thật giống như lúc trước hắn tại Tiêu gia, tên là thiếu gia, trên thực tế một chút hạ nhân đều có thể chạy tới điều võ gương oai.

Lúc này phụ cận có còn nhỏ âm thanh hỏi: "Vị sư tỷ kia là ai a? Làm sao nhìn qua có mấy phần tiều tụy?"

"Nàng a? Lạc Thương Nhan, chương môn duy nhất đệ tử."

"Oa! Là chương môn thân truyền đệ tử a, nhất định rất đáng gờm đi."

"Thôi đi, không tầm thường cái gì a, bất quá chỉ là một cái phế. . . Tính toán không nói."

Tiêu Trần trong lòng hơi động một chút, nàng gọi Lạc Thương Nhan a?

Một lát sau, một tên phổ thông nội môn đệ tử đứng ra nói: "Mọi người im lặng, phía sau khảo hạch trong vòng ba ngày, chia mười lăm cái tổ, từ mười lăm tên sư huynh sư tỷ phân biệt dẫn đầu, nhớ kỹ, các người sau cùng thành tích không chỉ có ảnh hưởng chính mình, cũng ảnh hưởng mười lăm vị kéo lĩnh sư huynh của các người sư tỷ tương lai có thể hay không thuận lợi tiến vào Tử Phủ, cho nên làm ơn tất hết sức nỗ lực. Mà lấy được đệ nhất tổ, có thể từ vị này dẫn đầu sư huynh hoặc sư tỷ chọn lựa một người, trực tiếp trở thành nội môn đệ tử."

Hắn nói vừa xong, một người khác nói tiếp: "Phía dưới để ta giới thiệu một chút chư vị sư huynh tỷ." Dứt lời từ gần tới xa, lần lượt di chuyển tới mười lăm người trước mặt, bắt đầu giới thiệu: "Vị này là Tử trưởng lão môn hạ đệ tử văn Khinh Vũ, Văn sư tỷ, luyện khí sáu tầng. . ."

"Vị này là Tam trưởng lão môn hạ đệ tử Trình Đình, Trình sư huynh, luyện khí sáu tầng. . ."

Cuối cùng di chuyển tới Mạc Vũ trước mặt, trước mỉm cười hành lễ, mới bắt đầu giới thiệu: "Vị này là đại trưởng lão đệ tử nhập thất, Mạc Vũ Mạc sư huynh, luyện khí chín tầng!"

Tiếng nói phủ lạc, phía dưới đều kinh hô lên, mà Mạc Vũ mỉm cười không nói, tựa hồ đối với này cũng sớm thành thói quen, cuối cùng còn lại Lạc Thương Nhan một người chưa giới thiệu, cái kia nội môn đệ tử cũng lười đi tới, trực tiếp chỉ chỉ nói: "Vị kia là chương môn thân truyền đệ tử, Lạc Thương Nhan, luyện khí tầng bốn."

"Cái gì? Chương môn đệ tử làm sao mới luyện khí tầng bốn?"

Chung quanh bắt đầu nghị luận, luyện khí tầng bốn, ngay cả một chút phổ thông nội môn đệ tử đều còn không bằng, Lạc Thương Nhan chăm chú cúi đầu, cũng không nói chuyện, mà lấy văn Khinh Vũ cầm đầu mấy người chỉ là cười lạnh.

Một tên phổ thông nội môn đệ tử nhắc nhắc tay nói: "Tốt, mọi người im lặng, hiện tại bắt đầu, nguyện ý từ vị sư huynh nào sư tỷ dẫn đầu, liền mời đi qua. . ."

Không đợi hắn nói cho hết lời, trong đám người như ong vỡ tổ hướng Mạc Vũ bên kia chạy đi, mà Mạc Vũ đối với cái này cũng sớm đã không thấy kinh ngạc, bắt đầu chọn lựa một chút ba vị trí đầu vòng khảo hạch thành tích tốt người.

Cũng có một số người gặp Mạc Vũ bên kia không tốt thông qua, hậm hực đi trở về, hướng văn Khinh Vũ, Trình Đình bọn người bên kia đi đến, về phần Lạc Thương Nhan bên kia, không ai đi qua, mặc dù nàng là chương môn đệ tử, nhưng dù sao lần khảo hạch này quan trọng chính mình có thể hay không thuận lợi nhập môn, không có người chọn một cái luyện khí tầng bốn đệ tử dẫn đầu.

Tiêu Uyển Nhi cũng đi tới, Trình Đình gặp nàng thành công thông qua ba vị trí đầu vòng khảo hạch, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Tiêu Uyển sư muội, người đã đến."

Tiêu Uyển Nhi cũng nhẹ nhẹ cười cười: "Trình Đình sư huynh. . ." Sau đó cúi đầu hướng Mạc Vũ bên kia đi, còn lại Trình Đình lưu tại nguyên chỗ, tiểu dung dần dần cứng ngắt.

Tiêu Uyển Nhi nắm thật chặt trong lòng bàn tay, đi vài bước, cắn răng một cái vẫn là di chuyển trở về, ngọt ngào cười một tiếng: "Ta nhớ vẫn là từ Trình Đình sư huynh dẫn đầu đi!" Dứt lời hướng phía sau Tiêu Trần hai người vẫy vẫy tay: "Các người hai cái còn lo lắng cái gì."

"Tốt, tốt. . ." Trình Đình nhẹ nhẹ cười cười.

Tiêu Hàn lắc đầu, đi tới, Tiêu Trần còn lưu tại nguyên chỗ, cũng không đi qua, lúc này Mạc Vũ hướng hắn nhìn sang, hô: "Vị sư đệ kia, người đến chỗ của ta đi."

Tất cả mọi người thuận Mạc Vũ con mắt nhìn đi, Tiêu Trần nhìn một chút hắn, sau đó nói: "Thật xin lỗi." Dứt lời hướng Lạc Thương Nhan đi tới, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Lạc sư tỷ người tốt, ta gọi Tiêu Trần!"

Chương 16: Sơn động tá túc

"Lạc sư tỷ người tốt, ta gọi Tiêu Trần!"

Lạc Thương Nhan hơi giật mình, ngẩng đầu lên nhìn một chút hần, nói khẽ: "Tiêu. . . Tiêu sư đệ, người tốt." Dứt lời lại cúi đầu xuống đi.

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, hần cái này trước mắt đệ nhất người, hần là đệ Mạc Vũ bên kia mới là thích hợp nhất, hần hiện tại là đang làm gì? Không muốn nhập môn sao?

Mấy tên nội môn đệ tử phát giác được Mạc Vũ ánh mắt càng ngày càng rét lạnh, vội vàng đi ra đánh cái giảng hòa: "Vi bảo đảm cân bằng, cho nên mời một số người đệ Lạc sư tỷ bên kia đi."

Tiêu Uyển Nhi tức giận đến giậm chân một cái: "Uy! Chúng ta cùng đi, người làm sao không cùng chúng ta cùng một chỗ?"

"Đại khái là. . . Gặp được giống như đã từng hần người đồng bệnh tương liên đi." Tiêu Hàn bỗng nhiên mạo một câu nói như vậy đi ra.

Có trước đó tên kia nội môn đệ tử gọi hàng, kết quả là, có ba người vô cùng không tình nguyện hướng Lạc Thương Nhan bên này đi tới, xem ra, ba người này là không ai muốn, cho nên không thể không đến Lạc Thương Nhan bên này.

"Ta dựa vào! Tại sao là các người ba cái tiện khách? ? Các người làm sao còn sống? Cái này không phù hợp các người thiết lập a! Xin nhờ! Không muốn một mực khổ khuân mặt có được hay không? Là các người sau đó phải liên lụy bản thiếu gia a!" Tiêu Trần mui phần không thể tin được, cái này ba tiện tạm trú nhưng thành công sống đến nay.

Lạc Thương Nhan ngẩng đầu lên: "Thật có lỗi, là ta nguyên nhân, mời mấy vị sư đệ thứ lỗi." Dứt lời lại đem đầu thấp xuống.

Triệu hoàng tử về mặt đau khổ nói: "Tiêu đại ca, chúng ta đều biết người lợi hại nhất, tiếp xuống bản điện hạ liền toàn nhờ vào người. . ."

Tiêu Trần trực tiếp một bàn tay đập vào hần sau ót: "Móa! Đều gọi đại ca, còn dám tự xưng bản điện hạ?"

Yến hoàng tử cùng tề hoàng tử cùng một chỗ chấp tay nói: "Ồ chỗ này chúng ta không còn là hoàng tử, mời Tiêu đại ca cần phải trợ giúp chúng ta thành công bái nhập Tam Thanh môn."

Tiêu Trần khoát tay áo: "Tốt a, sư phụ dẫn vào cửa tu hành tại cá nhân, các người đi trước một bên đứng đấy đi." Dứt lời lau lau mồ hôi trán, chẳng biết tại sao, luôn cảm giác phía sau âm phong trận trận, nhỏ giọng tự nhủ: "Hi vọng ác ma kia nữ đi những người khác nơi đó. . ."

"Tiêu Trần, người là nói ta sao?"

Đúng hạn mà tới, Thượng Quan Yên lần nữa đứng là âm hồn bất tán xuất hiện ở phía sau hần.

Tiêu Trần cười khổ nói: "Này! Thượng Quan tiểu thư, nghĩ không ra kỳ môn đệ đệ đều không làm khó được người a. . ."

Thượng Quan Yên hi hi cười một tiếng, như cùng một cái tiểu thiên sứ, hướng Lạc Thương Nhan mỉm cười nói: "Lạc tỷ tỷ người tốt, ta gọi quan yên."

Lạc Thương Nhan gật đầu cười một tiếng: "Thượng Quan sư muội người tốt."

Tam hoàng tử si ngốc nhìn xem cái này đột nhiên xuất hiện tiểu thiên sứ, đều nghĩ: "Mặc dù lần này miễn cưỡng tới cái này rác rưởi tổ, nhưng nguyên lai cũng là có phúc lợi tặng a, hắc hắc. . ."

Đột nhiên, không biết chỗ nào vang lên một trận tinh tế tiếng chuông, Tiêu Trần bỗng cảm thấy phía sau lạnh lẽo, sau đó là Tam hoàng tử quái khiếu: "Phụ vương mẫu hậu nha! Trên người của ta ở đâu ra nhiều như vậy nhện. . ."

Sau đó qua thời gian một nén nhang, tất cả mọi người phân tổ hoàn tất, không nghi ngờ chút nào, Mạc Vũ cái kia tổ thực lực là mạnh nhất, đã đủ ba mươi người, lại từng cái là tinh anh, mà yếu nhất nha, tất cả mọi người nhìn về phía Lạc Thương Nhan bên này, chỉ rải rác sáu người, trong đó có ba cái, còn có thể trực tiếp không đáng kể.

Ồn ào bên trong, một tên nội môn đệ tử đứng dậy, giơ tay lên nói: "Tốt, mọi người im lặng, phía dưới khảo hạch bắt đầu, các người cần từ nơi này đi thẳng đến ngọn núi kia bên trên, cũng chính là chúng ta Tam Thanh môn sơn môn chỗ." Dứt lời chỉ chỉ nơi xa vài toà đỉnh liền nhau sơn phong.

"Chỉ có ba ngày thời gian, trên đường có nhiều yêu thú xuất hiện, còn có trường lão bày trận pháp bày rập, các người cần phải nghe theo lĩnh đội sư huynh sư tỷ chỉ huy, không được tự mình thoát ly đội ngũ, nếu không cực kỳ nguy hiểm, về phần cái khác chi tiết quy tắc, chư vị sư huynh sư tỷ trên đường hội nói với các người, hiện tại mời theo thứ tự từ ta bên này đi qua."

Mấy trăm người tại riêng phần mình lĩnh đội sư huynh tỷ dẫn dắt phía dưới, trùng trùng điệp điệp hướng dưới sơn cốc phương di chuyển đi, dưới sơn cốc phương tương đối trống trải, con đường cũng nhiều, bởi vậy rất gần mười lăm chỉ đội ngũ liền tách ra.

Ước chừng chạy chậm nửa canh giờ, hoàng hôn dần dần tứ hợp, tia sáng trở nên âm đạm, tiền môn phía dưới, quý khí âm trầm ngược lại không thể nói, bất quá cũng có mấy phần làm người ta sợ hãi.

"Không được không được, bản điện hạ chạy không nổi rồi. . ." Yên hoàng tử thở hổn hển nói.

"Ta nhìn, vẫn là tìm một chỗ trước nghỉ ngơi một chút đi, bụng cũng tốt đói a, dù sao còn có ba ngày, không vội nha. . ." Tề hoàng tử cũng thở hổn hển nói.

Tiêu Trần lắc đầu: "Phàm nhân tu tiên khó khăn a, lúc này mới mấy dặm đường? Ta nhìn a các ngươi vẫn là trở về thanh thân ổn định tranh đoạt vương vị tốt."

Triệu hoàng tử vịn một cây đại thụ thở hổn hển nói: "Nếu không thể thành tiên, thiên hạ lại lớn, tại chúng ta thì có ích lợi gì? Trăm năm sau khi còn không phải đến trở về với cát bụi, phàm nhân tu tiên khó khăn, nhưng ngươi không phải cũng là phàm nhân a? Ngươi có thể làm được chúng ta vì cái gì làm không được?"

Tiêu Trần vỗ vỗ tay: "Nói hay lắm, đủ dóc lòng! Đáng tiếc. . ." Nói đến đây bỗng nhiên ngưng chỉ bắn ra, một đạo chân khí đánh ra, xuy một tiếng, đem Triệu hoàng tử chỗ đỡ cây đại thụ kia bên trên một đầu Ngũ Hoa rắn độc xuyên thủng.

Triệu hoàng tử dọa đến một trận nhảy loạn: "Má ơi! Ở đâu ra rắn độc!"

Lạc Thương Nhan lập tức rút ra bội kiếm, song mi nhìn lại: "Thật xin lỗi, là ta thất trách, không có trông thấy con rắn này." Dứt lời, lại xem thêm Tiêu Trần một chút, còn muốn biết hẳn đáng tiếc hai chữ đằng sau còn muốn nói điều gì.

"Đáng tiếc, ta cũng không phải là phàm nhân." Tiêu Trần thần nhiên nói.

Vừa mới dứt lời, trên trời đột nhiên một tiếng sấm vang, Triệu hoàng tử dọa đến toàn thân run lên, sau đó che miệng nhỏ giọng nói: "Tiền môn phía dưới, không nên nói lung tung, cẩn thận ngũ lôi oanh đình. . ."

Tiêu Trần vì sức xấu hổ, tăng hắng một cái: "Đi thôi, không nói cái này. . ."

Bởi vì màn đêm sắp tới, mấy người nhất định phải tìm một núi động tá túc một đêm lại di chuyển, thật vất vả tìm sơn động, Tam hoàng tử liền lập tức muốn đi vào, Lạc Thương Nhan vội la lên: "Chậm đã! Có trường lão bày ra trận pháp bẫy rập!"

Ba người dọa đến về sau vừa lui: "Không phải đâu, trường lão như thế đáng giận!"

Lạc Thương Nhan lắc đầu: "Đây cũng là một loại khảo nghiệm, nếu như các ngươi khôn nhập bẫy rập, ta cũng sẽ bị trừ điểm, ta đi thử xem có thể hay không phá trận." Dứt lời hướng phía cửa hang đánh ra mấy đạo kiếm khí, cửa hang bỗng nhiên bày biện ra một tầng nhàn nhạt màn sáng.

Một thời gian uống cạn chung trà đi qua, mắt thấy trời sắp tối rồi, quạ đen bắt đầu y a y a gáy gọi, cửa hang kết giới lại vẫn là không nhúc nhích tí nào, Lạc Thương Nhan mặt mày đầy mồ hôi: "Thật có lỗi, đây cũng là nhị trường lão bày ra trận pháp, ta không phá nổi."

"A. . . Vậy làm sao bây giờ? Nghe nói trời tối trên núi hội có yêu quái người tối bắt. . ." Tam hoàng tử trên mặt khổ không thể tả.

"Thật có lỗi, đều là ta không tốt, là ta tu vi quá thấp, liên lụy mọi người, thật xin lỗi. . ." Lạc Thương Nhan nói xong cúi đầu xuống.

"Coi như vậy đi, không có việc gì a, kỳ thật yêu quái cũng không phải đáng sợ như vậy nha. . ." Triệu hoàng tử gãi gãi đầu, cười ha hả nói.

Tiêu Trần đi tới, lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, chậm rãi nâng lên cánh tay nàng, chân nguyên trong cơ thể một vận, lập tức mấy đạo lăng lệ kiếm khí thúc phát ra ngoài, tranh tranh tranh vài tiếng, cửa hang kết giới ứng thanh mà nát.

"Tiêu sư đệ, ngươi. . ."

Tiêu Trần nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ta trước kia đối với trận pháp hơi có nghiên cứu."

Chốc lát sau, Tam hoàng tử tại phụ cận tìm tới chút củi lửa, mấy người trong động dựng lên một đồng lửa, Lạc Thương Nhan nói: "Từ ngày mai sáng sớm bắt đầu, chúng ta muốn ven đường tìm kiếm một loại gọi Linh Lung Tâm đồ vật, tìm kiếm càng nhiều, đạt được càng cao, đương nhiên, trong lúc đó nhất định phải tránh cho giống như những sư huynh đệ khác phát sinh xung đột. . ."

Tiêu Trần nhướng mày: "Tránh cho cùng người khác phát sinh xung đột? Chẳng lẽ còn có thể lẫn nhau cướp đoạt?"

Lạc Thương Nhan khẽ gật đầu một cái, sau đó lại ngẩng đầu nói: "Bất quá tất cả mọi người là đồng môn sư huynh đệ, loại sự tình này bình thường sẽ không phát sinh, trừ phi một chút ngoại lệ. . ." Vừa nói vừa cúi đầu.

"Như thế nào ngoại lệ?"

Lạc Thương Nhan cúi đầu không nói nữa, Tiêu Trần hơi suy tư liền là sáng tỏ, có lẽ là lần trước nàng Linh Lung Tâm bảo đồng môn đoạt đi đi, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, Lạc sư tỷ, lần này chúng ta sẽ không để cho ngoại lệ phát sinh."

"Yên tâm đi Lạc sư tỷ! Chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ bảo vệ tốt Linh Lung Tâm!" Tam hoàng tử cũng mồm miệng không rõ nói.

Tiêu Trần hướng bọn hắn nhìn lại, gặp bọn họ chính đang gặm một chút kỳ quái trái cây, hỏi: "Các người ở đâu ra quả đại?"

"A, vừa vặn nhặt củi lửa thời điểm thuận tiện hái, người có muốn hay không tới một cái? Rất ngọt." Triệu hoàng tử một bên gặm một cái, một bên hướng bọn đưa ra một cái.

"A! Nguy rồi!" Lạc Thương Nhan lập tức che miệng kinh kêu lên: "Thật xin lỗi, là ta thất trách, ta quên nói cho các người biết, nơi này trái cây là không thể tùy tiện ăn."

"Ăn sẽ như thế nào?" Triệu hoàng tử trừng mắt nhìn hỏi.

Tiêu Trần chỉ chỉ phía sau bọn Yên hoàng tử, Triệu hoàng tử quay người nhìn lại, chỉ gặp Yên hoàng tử chính khoa tay múa chân: "Oa ha ha ha! Trẫm là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử! Các người còn không mau tới cho trẫm tiếp giá!"

Triệu hoàng tử dọa đến toàn thân run lên: "Người người người! Người đại nghịch bất đạo. . . Oa ha ha ha, bản Thái tử mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử. . ."

"Nói bậy! Trẫm mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, các người hai cái còn không qua đây cho trẫm thị tẩm!" Tề hoàng tử cũng huơ tay múa chân, còn vừa còi quần áo ra.

Tiêu Trần bụng bít lấy cái trán: "Làm bại hoại thuần phong mỹ tục! Ác ma nữ, bọn hắn liền làm phiền người."

Thượng Quan Yên hai tay buộc ở trước ngực, lắc đầu, sau đó một trận tiếng chuông vang lên, Tam hoàng tử đều ngã xuống, lâm vào ngủ say.

"Bọn hắn. . . Bọn hắn thế nào?" Lạc Thương Nhan vội vàng hỏi.

"Không có việc gì, ta cho bọn hắn hạ một cái miên cổ."

. . .

Đêm dần vào sâu, vì sao trên trời lấp lóe, Thượng Quan Yên cũng dựa vào một bên vách đá ngủ thiếp đi, Tiêu Trần gặp Lạc Thương Nhan còn chưa ngủ, hỏi: "Lạc sư tỷ, làm sao còn chưa ngủ?"

"Không có việc gì, người ngủ đi, ta phải phòng ngừa yêu thú xông tới."

Tiêu Trần nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, lông mi thật dài, tại ánh lửa xuống có chút rung động, hỏi: "Lạc sư tỷ, người là U Châu người sao?"

Lạc Thương Nhan hướng trong đồng lửa ném đi một cây nhánh cây nhỏ, lắc đầu: "Ta cũng không biết, sư phụ nói là tại bờ sông nhặt được ta."

Tiêu Trần trong lòng khẽ run lên, thì ra là thế a, ở kiếp trước chính mình, cũng là cô nhi, bị người nhét vào huyền thanh dưới núi, sau đó được sư phụ nhặt được. . .

Hai người đều lâm vào riêng phần mình hồi ức, đột nhiên vang lên một trận tinh tế thanh âm: "Đùi gà dừng lại, đùi gà dừng chạy. . ."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Xung đột

Hai người ngẩng đầu lên, lại là Thượng Quan Yên nói đến chuyện hoang đường, đều là cười khúc khích, chỉ nghe Thượng Quan Yên nói mê nói: "Tiểu Hắc đề cần hắn! Đúng! Chính là như vậy cần, ai bảo hắn nhỏ mọn như vậy, ngay cả đàn cũng không cho ta chạm thử. . ."

Tiêu Trần mặt đen lại, nằm mơ đều không quên thả côn trùng cắn chính mình sao? Lập tức đứng dậy đi qua, trực tiếp đem Tề hoàng tử thoát một nửa quần áo kéo xuống, thay Thượng Quan Yên đắp kín.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Trần là bị một trận ồn ào đánh thức.

"Các ngươi hai cái lộn chết mau dậy đi! Ta quần áo đâu? Ta quần áo bị ai thoát? A dừng a!"

"A...! Cái này ai quần áo a? Thúi chết, nhanh cho bản tiểu thư lấy ra!"

"A! Cô nãi nãi chớ thả nhện a! Không phải ta thả cái kia!"

"A! Cũng không phải ta thả, Lạc sư tỷ cứu mạng a!"

"Hai vị sư đệ tỉnh táo! A, nhện chớ hướng ta cái này ném a!"

Tiêu Trần dụi dụi con mắt, đánh một cái ngáp: "Sáng sớm, các ngươi như thế nhảy nhót tung bưng, là muốn đưa tới sáng sớm yêu thú sao? Bà mẹ nó! Ai giầy hướng trên mặt ta ném!"

Kết quả là, Tề hoàng tử hôm nay mặc một cái rách rưới quần áo, Yến hoàng tử một con giày bị đâm rơi một nửa, hai người ngửa mặt lên trời khóc lớn xuất động để, chúng ta há lại bồng hao nhân.

Cũng may Triệu hoàng tử cơ linh, thấy một lần thế không ổn, lập tức hướng mặt ngoài chạy ra.

Sau hai canh giờ, Tiêu Trần dọc theo một chút chân con thú dấu vết, tìm được mấy trượng bên ngoài một cây bụi, cái kia bụi cây phía dưới trên cành treo mấy khóa óng ánh sáng long lanh hạt châu nhỏ, chính là Linh Lung Tâm, lúc trước hắn cũng dùng loại phương pháp này tìm được một chút.

"Lại tìm đến một gốc, Tiêu sư huynh ngươi thật lợi hại!" Tam hoàng tử vui đại phổ chạy chạy tới, Tiêu Trần ẩn đường ngưng tụ, phát giác có chút không đúng, quát khẽ nói: "Ba người các ngươi trở lại cho ta!"

Nhưng mà Tam hoàng tử gặp Linh Lung Tâm liền cùng gặp tương lai mẹ vợ tiểu nữ nhi đồng dạng, vui mừng hơn hờ đâu còn quần Tiêu Trần nói cái gì.

Đột nhiên một mảnh bóng râm bao phủ xuống tới, Triệu hoàng tử lầu bầu nói: "Thế nào? Ngày này thế nào thay đổi bất thường rồi? A? Thế nào còn trời mưa?"

Tề hoàng tử đã là hai chân như nhũn ra, chọc chọc bả vai hắn, sau đó lên trên chi chi, Triệu hoàng tử ngẩng đầu nhìn lại, chi gặp một gò núi nhỏ cự hùng đứng ở trước mặt mình, miệng có xe bông lớn như vậy, nước bọt một chuỗi dài một chuỗi dài. .

"Chạy a ba thằng ngu!" Tiêu Trần thân hình như điện, lăng tiên bước trong nháy mắt phát động, như giống như một đạo tạt mang xông đến ba người trước mặt, tay áo phất một cái, đem ba người hắn đưa trở về.

"Rống!" Cự hùng một chương vỗ dưới, năm cái móng vuốt như là sắc bén loan đao, Tiêu Trần lập tức chỉ cảm thấy cương phong úp mặt, trên mặt đau đớn giống như muốn nứt vỡ, vội vàng nhắc chương chống cự, lập tức long ngâm chân thiên, hai cổ lực lượng va nhau, một tiếng âm vang tiếng vang, bụi đất tung bay, nhánh mộc loạn chiến, Tiêu Trần trực tiếp bị chấn bay mấy trượng xa.

Cái kia cự hùng không những lực lượng hùng mãnh, tốc độ cũng là cực nhanh, còn không đợi hắn chạm đất, lại trong nháy mắt xông đến, giang hai cánh tay còn như muốn đem hắn sống sờ sờ xé rách.

"Sư đệ cẩn thận!"

Lạc Thương Nhan vội vàng niệm quyết, trường kiếm trong tay lập tức hóa thành một đạo chưởng mắt thanh mang hướng cự hùng bay đi, xuy một tiếng đưa nó vai phải xuyên qua, mang ra một đầu thật lâu huyết hoa.

"Rống ——" cự hùng nổi giận, mở ra bàn tay liền hướng Tiêu Trần vỗ tới, Tiêu Trần cũng đã chạm đất, mãnh liệt dẫn chân nguyên toàn thân, song chương tề xuất, lập tức hai đầu kim sắc long ảnh tới cánh tay hắn gào thét xông ra, phanh phanh hai tiếng nổ mạnh, Long Ngâm Chương chương lực đánh vào cự hùng trên thân, đúng là không cách nào tạo thành một tia tổn thương.

"Sư đệ tránh ra!"

Lạc Thương Nhan uống thôi, đem tốc độ dẫn đến cực hạn, trường kiếm màu xanh cũng hóa thành đầy trời mưa kiếm từ giữa không trung tung xuống, cự hùng trong nháy mắt thân trúng hơn mười đạo kiếm khí, bị chém máu me đầm đìa, bị đau không dám tiếp tục quát tháo, âm âm hướng nơi xa chạy đi.

Tiêu Trần giờ phút này sắc mặt trắng bệch, khí thô thở mạnh, liên phát ba đạo thương long ngâm, đã là làm hắn hao tổn rất lớn chân nguyên, Lạc Thương Nhan liền tranh thủ hất đỡ lấy: "Tiêu sư đệ, thụ thương sao?"

Tiêu Trần lắc đầu, hỏi: "Vì sao ta không đánh nổi quái vật kia?"

"Cái kia là Cự Hùng Thú, có được Luyện Khí Tứ Trọng công lực, lực phòng ngự là bốn tầng yêu thú bên trong cao nhất."

Tiêu Trần nhẹ gật đầu, thì ra là thế a. . . Chính mình dù sao chỉ là một cái Luyện Khí Nhất Trọng tu giả, giống như Luyện Khí Tứ Trọng kém không phải một chút điểm.

Đang sau Tam hoàng tử sớm đã là dọa đến tè ra quần, chính lúc này, cách đó không xa truyền tới một sáng sủa tiếng cười: "Thật là khéo a, lại tìm đến mấy khóa Linh Lung Tâm."

Tiêu Trần ánh mắt ngưng tụ, là Mạc Vũ, sau lưng còn đi theo hai mươi mấy người, trầm giọng nói: "Đó là chúng ta tìm tới!"

"Các người tìm tới? Cái kia người qua đây lấy a?" Mạc Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi người để hái cái kia mấy khỏa Linh Lung Tâm.

Tiêu Trần hướng phía trước đập mạnh: "Người!"

Lạc Thương Nhan vội vàng kéo hần lại, lắc đầu, lúc này Tam hoàng tử cũng vọt lên: "Là chúng ta trước nhìn thấy, Cự Hùng Thú cũng là chúng ta đánh chạy!"

Mạc Vũ đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lẽo: "Lúc nào đến phiên ba tên phế vật nói chuyện!" Dứt lời ngưng chỉ vạch một cái, một đạo kiếm khí đánh qua, bản địa trong nháy mắt vỡ ra một đạo dài hơn một trượng ngàn sâu, bùn tung tóe Lạc Thương Nhan một thân đều là.

"Chường môn thân truyền đệ tử, cẩn thận một chút a." Mạc Vũ cười lạnh, chậm rãi hướng nơi xa đi.

Tiêu Trần xương ngón tay bóp thẳng rung động, phát động lăng tiên bước, trong nháy mắt xông tới, Mạc Vũ cũng không quay đầu lại, ống tay áo về sau phát một cái, lập tức một cổ lay trời đại lực đánh ra.

Tiêu Trần cũng không nghĩ nhiều, song chường tề xuất, Long Ngâm Chường chường lực mệnh mông như núi, bỗng nhiên nhấc lên một cơn gió lớn, đem phụ cận mấy người đều đẩy bay ra ngoài, song khi đụng tới Mạc Vũ phát một cái chỉ lực lúc, lại giống như bông đánh vào trên tảng đá, trực tiếp bị chấn động đến bay ngược trở về.

"Phốc!" Trở xuống bản địa, Tiêu Trần trực tiếp một ngụm máu tươi phun ra, Mạc Vũ cười lạnh, đi theo phía sau người cũng là lắc đầu cười khẩy, một đoàn người điem nhiên như không có việc gì rời đi.

"Tiêu sư đệ!" Lạc Thương Nhan vội vàng hướng trong cơ thể hần chú để chân nguyên, Tiêu Trần giờ tay lên một cái: "Không có việc gì." Lau đi khoe miệng máu tươi, lạnh lùng nhìn qua Mạc Vũ bóng lưng rời đi.

"Cho nên nói a, người cái này kêu là không biết lượng sức, người ta thể nhưng là luyện khí chín tầng." Thượng Quan Yên đi tới, ngón tay ngọc nhỏ dài bên trên còn mang theo hai cái tiểu linh đang.

Triệu hoàng tử oán hận nói: "Chờ bản điện hạ mười vạn đại quân vừa đến, không phải. . ." Lời còn chưa dứt, bị Lạc Thương Nhan trừng một cái, lập tức dừng âm thanh.

Sau đó Lạc Thương Nhan từ trong ngực lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ ra hai hạt dược hoàn đến, Thượng Quan Yên khoát khoát tay: "Quên đi thôi, tiểu tử này Bất Tử Chi Thân, có lần từ trong nhà ngàn trượng vách núi té xuống đều không thể ngã chết hẳn. . ."

Tiêu Trần cười cười, đưa nàng dược hoàn đẩy trở về: "Đúng vậy a, thương thể của ta hội tự chủ khôi hần, chỉ tiếc ta cái này không phải phạm nhân chi huyết, lãng phí không ít a." Dứt lời lại đưa tay trên lưng máu tươi nhấp trở về.

Nguyên bản Lạc Thương Nhan còn có chút nóng nảy, bị hai người bọn họ cái này một đùa, lại có chút buồn cười.

Một nén nhang về sau, mấy người lần nữa khai đi, có Tiêu Trần vị này trận pháp đại sư tại, trên đường không có bất kỳ cái gì trận pháp bày rập có thể vây khốn mấy người, mãi cho đến hoàng hôn giáng lâm, Linh Lung Tâm cũng tìm năm sáu mươi đến khỏa, thừa dịp màn đêm chưa lâm, mấy người tìm gian sơn động.

Đồng thời, Tiêu Trần còn tìm được nhiều bên ngoài nhìn không thấy thảo dược, chính là luyện chế một chút hồi phục chân nguyên đan dược vật cần.

Trong sơn động, ánh lửa nhảy lên.

"Ta thêm sắp chết rồi, hai vị huynh đài, không bằng chúng ta ra ngoài đánh hai cái gà rừng? Cũng không thể ngừng lại ăn rau dại a?" Triệu hoàng tử cầm lấy trong tay một gốc rau xà lách, sàu mi khổ kiểm nói.

"Tốt!" Hai người khác lập tức tới hào hứng, Lạc Thương Nhan nhướng mày: "Trời sắp tối rồi, đừng đi ra đi loạn, hướng hồ nơi này cũng không có gà rừng."

"Rắn ăn sao?" Lúc này Thượng Quan Yên đi đến, trên cánh tay còn quấn một đầu tiểu Hoa rắn, phun lưỡi rắn, bộ dáng um tùm dọa người, Tam hoàng tử lập tức dọa đến hướng phía sau ngồi xuống, ôm ở cùng nhau.

"Ngày mai có trò hay để nhìn?" Tiêu Trần nhử mày lại, hỏi.

"Người hỏi ta tiểu Hoa đi." Thượng Quan Yên nói xong sờ lên đầu rắn: "Tiểu Hoa ngoan a, ban đêm đừng lại chạy loạn khắp nơi, cẩn thận cho người ta đuổi kịp cầm lấy đi tố canh rắn."

Cái kia rắn dường như có thể nghe hiểu nàng, lại người nhẹ gật đầu.

Ngày kế tiếp, mấy người lần nữa lên đường, đến buổi trưa gặp những người khác, chỉ nghe mọi người nghị luận không ngớt: "Nghe nói không? Mạc Vũ sư huynh bên kia đêm qua nào xà yêu, trước kia tỉnh lại, sơn động biến thành hang rắn, hình ảnh kia đơn giản không đành lòng nhìn thẳng a."

"Đúng vậy a đúng vậy a, nghe nói còn có mấy người bị kịch độc rắn độc cắn bị thương, đã phái người đưa về trên núi cấp cứu."

"Chắc chắc chắc, thật là đáng sợ."

Tam hoàng tử ở phía sau nghe được thấy lạnh cả người chột đến, đợi người phía trước đi xa về sau, Lạc Thương Nhan bỗng nhiên ngừng lại, sắc mặt nghiêm túc mà chăm chú: "Các người dừng lại để trêu chọc người kia, được không?"

Thượng Quan Yên giống như Tiêu Trần đều không nói lời nào, Lạc Thương Nhan nhìn Tiêu Trần một chút, nói: "Người đã có Luyện Khí Nhất Trọng tu vi, đúng không?"

"Cái gì!" Tam hoàng tử giật mình, đồng nói: "Nguyên lai Tiêu sư huynh đã trước chúng ta một bước thành tiên, trách không được nói mình không là phạm nhân."

Tiêu Trần nhẹ gật đầu, sau khi vừa nhìn về phía Tam hoàng tử: "Các người chớ nói ra ngoài, nếu không ta khả năng không nhập môn được."

Tam hoàng tử lập tức giơ bàn tay lên: "Ta ba người nhìn trời phát thệ, tuyệt đối khi (làm) làm cái gì cũng không nghe thấy!"

Mấy người lại đi ba canh giờ, đến hoàng hôn thời gian, cũng đào được gần một trăm khóa Linh Lung Tâm, mà cách Linh Thai Sơn chủ phong cũng càng ngày càng gần, còn thừa lại ngày mai ngày cuối cùng.

Đột nhiên một trận cười khanh khách âm thanh đương nhiên mấy người phía sau mà đến, Lạc Thương Nhan thân hình khẽ động, lập tức bảo hộ ở Tiêu Trần bọn người trước mặt.

"Lạc sư tỷ, nghĩ không ra các người còn nhanh hơn chúng ta một bước a." Nói chuyện chính là một tên nhìn qua có chút xinh đẹp nữ tử áo đỏ, sau lưng còn đi theo gần hai mươi người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đã là điểm cuối cùng cũng là điểm xuất phát

Lạc Thương Nhan không nói gì, chỉ là tay đè tại trên chuôi kiếm, cái kia nữ tử áo đỏ khanh khách một tiếng, đến gần mấy bước, mị thanh nói: "Lạc sư tỷ gấp sư muội, không cần khẩn trương như vậy a?"

Tiêu Trần hơi ngưng thần, nhớ lại tới đây người thật giống như gọi Văn Khinh Vũ, Tứ trưởng lão đệ tử, Luyện Khí Lục Trọng, lập tức lôi kéo Lạc Thương Nhan cánh tay, thân nhiên nói: "Lạc sư tỷ, đi thôi, trời sắp tối rồi."

Văn Khinh Vũ hướng phía sau nhìn thoáng qua, lập tức đi lên mười mấy người ngăn cản sáu người đường đi, Tiêu Trần bước chân dừng lại, trầm giọng nói: "Tránh ra."

Văn Khinh Vũ ha ha ha một trận cười, nói: "Ồ! Tiểu sư tỷ, người cái này tiểu đồ nhi còn không nhập môn a? Tính tình lại lớn như vậy? Một điểm quy củ cũng không hiểu?"

Mất thấy mười mấy người có tiến lên chi thế, Triệu hoàng tử hướng một trạm trước, lấy ra một khối ngọc bài: "Làm càn! Bản điện hạ chính là Triệu quốc hoàng tử! Có hay không Triệu quốc? Đứng ra nói một câu!"

Đám người nghe xong, có bốn cái lui sang một bên đi, Yên hoàng tử cũng lấy ra ngọc bài: "Yến quốc, đi nhanh lên!"

"Tê quốc, muốn giết đầu?" Tê hoàng tử cũng lấy ra ngọc bài.

Tam hoàng tử hướng một trạm trước, mười cái cản đường không sai biệt lắm cũng đều lui về Văn Khinh Vũ sau lưng, còn lại hai cái Thổ Phiên tới gặp điệu bộ này, nuốt từng ngụm nước bọt, cũng yên lặng đi chuyển trở về.

Triệu hoàng tử xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn về phía Văn Khinh Vũ: "Văn sư tỷ, tốt xấu chúng ta cũng là sư phụ người dẫn tiến tới, trước người không mang bọn ta còn chưa tính, hiện tại là có ý gì?"

Văn Khinh Vũ tùy ý gõ gõ móng tay: "Chỉ trách, các người cùng làm người rồi...!"

"A phi! Cái kia trước ngươi làm sao không mang bọn ta? Nếu không phải Lạc sư tỷ, chúng ta chỉ có thể trở về!" Triệu hoàng tử trực tiếp gắt một cái.

Văn Khinh Vũ ánh mắt lạnh lẽo: "Chỉ bằng ba người các ngươi phế vật cũng nghĩ tới tu tiên? Bớt nói nhiều lời! Giao ra năm mươi khóa Linh Lung Tâm! Nếu không ngày mai một cái cũng đừng hòng đi đến Linh Thai Sơn!"

"Văn sư tỷ thật là uy phong a, cái kia nếu như không giao, ngươi hôm nay có phải hay không còn muốn ở chỗ này giết người?" Tiêu Trần thần nhiên nói.

"Nơi này các trưởng lão nhìn không thấy, ngươi cho rằng ta không dám a. . ." Văn Khinh Vũ ánh mắt càng có vẻ rét lạnh.

"Cái kia Văn sư tỷ không ngại thử một chút. . ."

Tiêu Trần lúc nói chuyện hai tay nắm ngón tay thành trảo, chân khí thâm vận, trùng kích tâm mạch các nơi trọng yếu đại huyết.

Huyền Thanh Môn có một môn bị vứt bỏ công pháp, gọi là tam nguyên Phần Tâm Quyết, nhưng trong thời gian gần đây trên diện rộng thi thuật giả tu vi, nhưng mà qua đi phản phê cực kỳ nghiêm trọng, càng thậm chí hơn đốt tổn hại tâm mạch, bởi vậy bị Huyền Thanh Môn coi là cấm thuật, minh lệnh cấm chỉ, nhưng là Tiêu Trần năm đó lại vô ý thấy được phương pháp này.

Lạc Thương Nhan đề xuống bả vai hắn, đạo nhập một cỗ chân khí đem trong cơ thể hắn đang vận chuyển chân khí tách ra, sau đó hướng Văn Khinh Vũ nói: "Thôi, có thể cho ngươi, nhưng nhiều nhất chỉ có thể hai mươi khóa."

Văn Khinh Vũ lắc đầu: "Sư muội nói nhiều ít chính là nhiều ít, sư tỷ ngươi không có cò kè mặc cả tư cách. . ."

"Đồng môn một tròng, làm gì vì thế đã thương tình nghĩa, Lạc sư tỷ bọn hắn nhân số vốn cũng không nhiều, không bằng Văn sư tỷ vẫn là không nên làm khó bọn hắn đi, ngươi muốn năm mươi khóa, sư đệ có thể cho ngươi."

Nơi xa đi tới một tên thanh niên áo trắng, sau lưng theo mười mấy người, Tiêu Uyển Nhi, Tiêu Hàn hai người nghiêm nhiên xuất hiện, chính là Trình Đình một đoàn người tới.

Văn Khinh Vũ xoay người sang chỗ khác, cười lạnh: "Nguyên lai là Trình sư đệ, ngươi có tư cách ở trước mặt ta nói loại lời này a?"

Trình Đình lắc đầu: "Còn xin Văn sư tỷ không nên làm khó bọn hắn." Nói xong nhìn một chút Tiêu Trần, rồi nói tiếp: "Vị kia Tiêu sư đệ là chương môn sư tôn tự mình dẫn tiến người."

"Ồ? Nguyên lai là chương môn lão nhân gia ông ta tự mình dẫn tiến người, trách không được tính tình như thế lớn." Nói đến đây, Văn Khinh Vũ đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, sát khí tất hiện: "Nhưng ta ngay cả chương môn thân truyền đệ tử cũng không để vào mắt! Còn đem hắn một cái dẫn tiến người để vào mắt sao!"

"Nguyên nhân chính là chương môn sư tôn hiện tại chưa tại trong môn, cho nên còn xin Văn sư tỷ không nên làm khó đệ tử, nếu không sư đệ cũng chỉ tốt đắc tội." Trình Đình tiếp tục nói.

Lạc Thương Nhan cau mày nói: "Trình sư đệ, đừng nói nữa. . ."

Văn Khinh Vũ ngửa đầu cười một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo: "Ta ngược lại muốn xem xem ngươi một cái khu tu vi sáu tầng, như thế nào đắc tội!" Hát Bài tiên kiếm phá sao mà ra, hóa thành một đạo bạch mang Hưong Trình đình bay đi, trong chớp lát cuồng phong nổi lên bốn phía, cảnh lá bay loạn, cào đến đám người trên mặt đau nhức.

Trình Đình về chỉ bấm niệm pháp quyết, tiên kiếm cũng trong nháy mắt ra khỏi vỏ, tranh vang lên trong trẻo, hai thanh tiên kiếm đương nhiên giữa không trung đụng vào nhau, lập tức nhắc lên trăm trượng sóng to, Trình Đình lập tức chỉ cảm thấy một cỗ mạnh như Thái Sơn chi lực đối diện đề xuống, đứng là ngăn cản không được, liền tiếp lui về phía sau, cuối cùng bị cường đại kiếm khí vén bay mấy trượng xa.

"Ngươi! Ngươi đạt tới luyện khí bảy tầng rồi?" Trình Đình không thể tin nhìn xem Văn Khinh Vũ, sáu tầng giống như bảy tầng mặc dù chỉ kém một tầng, lại là treo như trời và đất, bởi vì làm một cái là luyện khí trung kỳ, một cái là luyện khí hậu kỳ.

"Ha ha!" Văn Khinh Vũ ngửa đầu cười một tiếng, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi từng cái chỉ là sáu tầng cũng dám ở trước mặt ta khẩu xuất cuồng ngôn, sư phụ ngươi cũng bắt quá mới Trúc Cơ tầng tám mà thôi, coi như nàng hôm nay đích thân đến. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một cái thanh âm lạnh lùng tại ngọn cây vang lên: "Ta đích thân đến, ngươi muốn như thế nào?"

Chỉ gặp một tên nữ tử áo trắng xinh đẹp lập ngọn cây, dưới chân chỗ đạp nhánh mộc, đứng là không gãy cũng không cong, Văn Khinh Vũ sắc mặt trắng nhợt, ngay cả vội cúi đầu chấp tay nói: "Đệ tử Văn Khinh Vũ, tham kiến Tam trưởng lão!"

Trình Đình lúc này cũng đi tới, cúi đầu nói: "Sư phụ. . ."

Bạch Doanh nhân nhậm nhìn hắn một cái: "Võ công còn không có học được nhà, cũng muốn trước học dậy người anh hùng cứu mỹ nhân rồi?"

Nàng câu nói này nói đến Trình Đình càng đem cúi đầu, cũng không dám lại ngẩng lên, Tiêu Trần ngẩng đầu nhìn lại, xuyên thấu qua cành lá, trong lúc mơ hồ nhìn thấy nàng mơ hồ hình dáng, kim lòng không được nói: "Sư phụ. . ."

Bạch Doanh nhìn hấn một cái, nhướn mày: "Ngươi tiểu tử này, còn không nhập môn, loạn kêu cái gì?"

Tiêu Trần cái này mới nhìn rõ nàng chỉ là đáng đáp có điểm giống sư phụ mà thôi, chấp tay nói: "Thật có lỗi, đệ tử nhận lầm người."

Bạch Doanh sững sờ chỉ chốc lát mới khẽ cười một tiếng: "Ngươi tiểu tử này, còn thật sự có chút ý tứ, vậy ngươi quay đầu để trên đường cái để người ta tiểu cô nương vì nương tử, sau đó là không phải cũng nói xin lỗi, tại hạ nhận lầm người?"

Tiêu Trần không phản bác được, đợi lần nữa lúc ngẩng đầu lên, trên ngọn cây đã không có người nào.

Văn Khinh Vũ âm thầm vuốt một cái mồ hôi lạnh, lại không hề dừng lại, dẫn người lập tức di chuyển, Trình Đình lúc này cũng đi tới, nhìn một chút Tiêu Trần bọn người: "Các người không có sao chứ?"

Lạc Thương Nhan lắc đầu: "Vừa rồi đa tạ Trình sư huynh."

"Thôi, không có việc gì liền tốt, trời sắp tối rồi, hôm nay cùng một chỗ đi."

Trên đường Tiêu Trần Hường Trình đình hỏi: "Trình sư huynh, vừa vặn đó là người sư phụ sao? Làm sao trẻ tuổi như vậy?"

Trình Đình ngượng ngùng cười một tiếng: "Kỳ thật sư phụ đã nhanh một trăm tuổi đâu, chỉ là trước kia tu được tiên thân, bởi vậy dung nhan vĩnh trú."

Tiêu Trần chấn động trong lòng, cái gì? Chẳng lẽ hiện tại cũng có người có thể tu thành tiên thân? Hơn nữa còn là phạm trần ở trong? Mà lại nghe cái kia Văn Khinh Vũ nói, tu vi vẫn chỉ là Trúc Cơ tầng tám?

Tam hoàng tử cùng Trình Đình bên kia nhiều người đều ghen hòng nhìn trân trối: "Đây mới thật sự là đắc đạo thành tiên a!"

Trình Đình lần nữa ngượng ngùng cười một tiếng: "Thành tiên nào dám nói, trên thực tế sư phụ là ngũ đại trưởng lão bên trong tu là thấp nhất, nhưng cũng lại là một cái duy nhất tu thành tiên thân, nhiều Kết Đan thậm chí trong truyền thuyết Nguyên Anh tu giả đều không thể tu thành tiên thân, cái này. . . Ta cũng không biết tình huống như thế nào."

Tu thành tiên thân, dung nhan vĩnh trú, Tiêu Trần lấy ra trước khi đi mẫu thân cho huy hiệu, dùng sức lắc đầu, không đi hướng một cái nào đó phương diện muốn.

Ngày kế tiếp, giống như Trình Đình bọn hấn phân biệt, cái này đã là cuối cùng một ngày, Linh Thai Sơn chủ phong đã gần tại dưới chân, nhìn qua cao vút trong mây sơn phong, Tiêu Trần trong lòng một trận nhiệt huyết dâng trào, chỉ cần chính thức bái nhập Tam Thanh môn, hấn liền lại được cho lại một lần nữa đạp lên tiên lộ.

Nhưng lần này mục đích của hấn không còn là Đại Thừa viên mãn, kham phá sinh tử, vũ hóa phi thăng, mà là muốn tìm ra năm đó hết thảy câu đố, tìm tới sư phụ, cho nên lần này đường tu tiên, nhất định gian nan long đong, mệnh mông mà không về kỳ.

Bởi vì trên đường đi có Tiêu Trần phá vỡ trận pháp bày rập, mấy người không trở ngại, giữa trưa lúc liền đã đạt tới Linh Thai Sơn chủ phong phụ cận, Tam hoàng tử ngày bình thường lời nói nhiều nhất, bây giờ lại theo ở phía sau trầm mặc, dường như mang tâm tình nặng nề.

Kỳ thật bọn hấn cũng minh bạch, hai ngày này nhiều đến, nếu không phải dựa vào Tiêu Trần giống như Lạc Thương Nhan, chính mình sớm đã không biết chết bao nhiêu hồi, chính mình là cái cản trở, chẳng lẽ mình thật không thích hợp tu tiên sao? Thật chẳng lẽ như những người khác nói như vậy, chính mình là cái phế vật sao?

Thời gian dần trôi qua, bọn hấn bắt đầu hoài nghi nhân sinh của mình.

Tiêu Trần quay đầu đi, cười ha ha một tiếng: "Các người làm gì đều không nói lời nào? Là tại bấm đốt ngón tay đợi sẽ như thế nào tính toán lẫn nhau, để cho mình thành công nhập môn sao?"

Tam hoàng tử ngẩng đầu lên, ngay cả vội khoát tay: "Không không không! Ba người chúng ta cùng đi, muốn trở về tự nhiên cũng là cùng một chỗ trở về, có người nào không thể vào môn, còn lại hai cái cũng tuyệt không ở thêm. . ." Nói xong lời cuối cùng, ba người đồng thời thật lâu lại mở miệng, cúi đầu.

Lạc Thương Nhan cũng không nói chuyện, nàng minh bạch, ba ngày khảo hạch thoáng qua một cái, tất nhiên sẽ có hơn phân nửa người rời đi, đây là không có biện pháp sự tình.

Tiêu Trần ngửa đầu cười một tiếng: "Vậy các người thật đúng là có tình có nghĩa, không hổ là Tam Kiếm Khách a!" Nói xong lời cuối cùng, nghiêm sắc mặt, lộ ra nghiêm túc mà chăm chú: "Ta trước đó là nói qua phạm nhân tu tiên không dễ, nhưng là ở đó. . ." Nói xong chỉ chỉ nhìn không thấy đỉnh sơn phong, rồi nói tiếp: "Đã là điểm cuối cùng, cũng là điểm xuất phát, như không buông bỏ, phạm nhân, chưa hấn không thể thành tiên!"

Hấn câu nói này giống như là một câu điểm tỉnh người trong mộng, Tam hoàng tử lập tức ngẩng đầu lên, dùng sức điểm một cái.

Lại đi một nén nhang canh giờ, nhanh đến chủ phong chân núi lúc, hai đạo kiếm quang bỗng nhiên từ phía trên rơi xuống, huyền ảo làm nhất thanh nhất bạch hai người, hai người lập tức tiến lên, cung kính nói: "Lạc sư tỷ."

Tiêu Trần ánh mắt ngưng tụ, hai người này so với trước đó những người kia, đối với Lạc Thương Nhan tựa hồ cung kính rất nhiều.

Lạc Thương Nhan nhẹ gật đầu: "Hai vị sư đệ tốt."

Tam hoàng tử lập tức tiến lên, kích động nói: "Chúng ta thông qua khảo hạch, cho nên lấy các ngươi là tới đón chúng ta sao?"

Thanh y nam tử âm áp cười một tiếng, giống như gió xuân, hòa nhã nói: "Đúng là, chúng ta chính là Tam Thanh môn đệ tử."

Hắn câu nói này có vẻ hơi dư thừa, ở chỗ này không phải Tam Thanh môn đệ tử, chẳng lẽ vẫn là Thương Lan kiếm tông có thể Thiên Phong Môn đệ tử a?

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ba vị sư đệ gân cốt kỳ giai, linh mạch bất phạm, phải nên là chúng ta Huyền Môn đệ tử."

Tam hoàng tử nghe xong, lập tức ôm cùng một chỗ reo hò lên, thậm chí Yến hoàng tử lệ rơi đầy mặt, ôm quyền nhìn về phía đông đầu chân trời: "Phụ vương, nhi thần cuối cùng không phụ kỳ vọng, rốt cục thành công bước vào tiên môn."

Ba người hân hoan đó còn một mực lo lắng không thông qua được, lại thêm trên đường đi những người khác nói bọn hắn là phế vật, lần này có hai vị sư huynh tán dương, tất nhiên là vô cùng kích động.

Thanh y nam tử nhẹ nhàng cười một tiếng: "Như vậy, ba vị sư đệ hiện tại liền theo chúng ta về môn phái sao?"

"Hiện tại sao? Tốt tốt!" Triệu hoàng tử kích động nói.

Nhưng mà Tiêu Trần lại càng phát giác không thích hợp, đuổi tay ra: "Chờ một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Võ Dật Phong

Nam tử mặc áo trắng nhìn về phía hắn, ôn nói cười nói: "Không biết vị sư đệ này còn có gì nghi vấn?"

Tiểu Trần ánh mắt ngưng lại, quét ở trên người của hai người: "Nghi vấn? Đương nhiên là có, xin hỏi hai vị sư huynh là ngũ Đại Trưởng Lão bên trong vị nào trưởng lão môn hạ đệ tử?"

"Chuyện này." Hai người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, Thanh Y nói: "Kỳ thực không dối gạt Sư đệ, chúng ta là Tam Thanh ngoài cửa môn đệ tử." Nói qua chỉ chỉ Chu Phong bên cạnh một toà tháp bé ngọn núi.

Ngoại môn. Tam hoàng tử cảm giác tâm đột nhiên nguội một nửa, cảm làm rau trộn hồng dầu tâm phổi vừa vặn.

Bạch y nói tiếp: "Tuy rằng chúng ta là đệ tử ngoại môn, nhưng thực cũng không so với Nội Môn Đệ Tử kém bao nhiêu, hơn nữa sau đó cũng là có cơ hội lên cấp nội môn."

Thanh Y thấy Tiểu Trần trên mặt còn mang xem thường, có chút không vui nói: "Chúng ta biết ngươi đoạn đường này kết quả học tập tốt hơn, nhưng phải biết, lần này còn có mấy người tư chất so với ngươi càng tốt hơn, mà nội môn chỉ chiêu thu năm tên đệ tử, tuy nói cũng sẽ đề cử năm mươi người tiến vào ngoại môn, thế nhưng chỉ cần chúng ta noi này thu năm 50, liền sẽ không nhiều hơn nữa thu một người."

Tề hoàng tử vội vàng hỏi: "Những lời này là có ý gì?"

Bạch y lạnh nhạt nói: "Ý tứ mà chính là, các ngươi nếu như không chịu tiến vào ta ngoại môn, chúng ta còn có thể tiếp tục đi tìm những người khác, chỉ cần thu đủ năm mươi người, vậy các ngươi cơ hội duy nhất cũng chỉ có nội môn này năm cái tiêu chuẩn rồi."

Ý tứ lại rõ ràng bất quá, nếu như lại tiếp tục, đi tới đích, như vậy thì có thể trở thành Nội Môn Đệ Tử, nhưng cũng mất đi đệ tử ngoại môn cuối cùng này cơ hội, mà nếu như hiện tại dừng lại, theo hai người đi, lập tức liền trở thành đệ tử ngoại môn.

Roi Thương nhan ở một bên lẳng lặng đứng, cũng không nói chuyện, Tam hoàng tử do dự hồi lâu, cuối cùng Yến hoàng tử bước chân giật giật, hướng về xanh trắng hai người bên kia đến gần rồi chút, nhỏ giọng nói: "Kỳ thực ngoại môn cũng không sai, nếu không chúng ta liền."

Triệu hoàng tử cùng Tề hoàng tử không nói gì, nhưng một lát sau cũng dịch quá khứ: "Tiêu sư huynh, roi sư tỷ, xin lỗi."

Tiểu Trần hít sâu một hơi, nhìn ngó xa không gặp đỉnh ngọn núi: "Tu tiên một đường, vốn là khó như lên trời, như còn chưa đạt tới đích quyết tâm, cần gì phải tu tiên, roi sư tỷ, chúng ta đi thôi."

"Ai, chung : cuối cùng không đích cái gì ta không để ý, ta đã nghĩ nhìn này Linh Đài Sơn trên đỉnh ngọn núi đến tốt cùng trường dạng gì." Thượng Quan yên cũng hững hờ nói một câu, sau đó ba người đồng loạt hướng về trên đỉnh ngọn núi mà đi.

Nguyên bản sáu người, hiện tại chỉ còn dư lại ba người, dọc theo đường đi roi Thương nhan đều không có nói chuyện, tựa hồ tâm tình khá là trầm trọng. Tiểu Trần đánh cái ha ha: "Quên đi, mỗi người đều có sự lựa chọn của chính mình, có thể ngoại môn đối với bọn họ mà nói, mới phải thích hợp nhất, chúng ta cũng không có thể cưỡng cầu bọn họ nhất định phải đi bao xa."

Roi Thương nhan lắc lắc đầu, không nói gì, một lát sau, mặt sau truyền đến thờ hồng học gấp hô: "Tiểu sư huynh, roi sư tỷ, chờ chúng ta một chút!"

Tiểu Trần xoay người, thấy là ba người hần lại chạy tới, cười nói: "Các ngươi không phải đã trở thành ngoại môn đệ tử sao? Làm gì lại chạy về đến? Lẽ nào không nhớ chúng ta, đến tiễn ta chúng đoạn đường?"

Triệu hoàng tử đỡ một cây đại thụ, khí thô thờ hồng học, chờ khí nghỉ bình, nói: "Chúng ta quyết định, lại như Thượng Quan sư tỷ nói như vậy, mặc kệ cuối cùng có thể không bái vào Tam Thanh môn, ít nhất phải để chúng ta nhìn trên đỉnh ngọn núi là dạng gì từ!"

"Chính là, thật vất vả đến lần Linh Đài Sơn, cuối cùng Liên Sơn đỉnh cũng không thấy, quá không ra gì rồi! Quá phụ lòng chúng ta Tam Kiếm Khách uy danh rồi!" Tề hoàng tử cũng nói theo.

"Ha ha!" Tiểu Trần ngửa đầu nở nụ cười.

Roi Thương nhan cũng thổi phù một tiếng bật cười, viền mắt có chút Hồng Hồng, nói: "Cũng còn tốt, cũng còn tốt các ngươi chưa cùng bọn họ đi."

"Cái gì? Có ý gì?" Năm người đồng loạt hướng về nàng xem đi.

"Đi rồi, không nói rồi." Roi Thương nhan nhẹ nhàng nở nụ cười, nói rằng.

Mà giờ khắc này, ở dưới chân núi, xanh trắng hai người còn chưa rời đi, Thanh Y nói: "Ôi, này Nhị Trưởng Lão đúng là không có chuyện gì tìm việc, khỏe mạnh làm gì cần phải làm cái thử thách lòng người phân đoạn đi ra? Liên vừa nãy ba người kia ngó ngán đều dọa không được, còn có thể dọa đạt được ai?"

"Lại nói không phải là ngươi vừa nãy nói nhiều lắm, nói lỗ miệng chứ?"

"Làm sao có khả năng? Xuyt! Đừng nói nữa, lại có người đến rồi, chuẩn bị kỹ càng từ trên trời giáng xuống!"

Nói chưa, hai người đạp Tiên Kiếm, bay vào giữa không trung.

Sau một canh giờ, Tiểu Trần sáu người phản thượng đỉnh núi, nhưng thấy bốn phía Vân Hải lẫn lộn, Tiên Hạc cướp ảnh, trùng trùng điệp điệp bên trong còn có bốn toà ngọn núi cùng toà này thủ Phong Tề bình, bên trong có xích sắt liên kết, mỗi trên ngọn núi đều có cung điện vô số, Thanh Thạch bạch lan tuyết tích chỗ chính là Chu tường ngồi xanh, liên miên không ngừng, thật một phái tiên gia khí tức.

Này một toà chính là thủ ngọn núi, Tiểu Trần cảm nhận được một luồng dồi dào linh khí, so với bên dưới ngọn núi, không biết mạnh hình học.

Tam hoàng tử há mồm thờ dốt: "Nguyên lai, nơi này chính là Thần Tiên nơi ở a, đoạn đường này đáng giá."

"Chúc mừng chư vị, các ngươi là tổ thứ nhất thông qua khảo hạch." Lúc này, một sáng lẫm tiếng cười từ trong mây mù truyền ra.

Sau đó một tên giống như Tiên Nhân giống như thanh niên bước trên mây mà đến, tay áo bào phát một cái, nhất thời mây mờ sương tan, nguyên lai đã đi tới một toà quảng trường trước, trên quảng trường đứng vô số bạch y phiến phiến thanh niên nam nữ, hoặc là mỉm cười không nói, hoặc là gật đầu bình luận.

"Thần. Thần Tiên người mạnh khỏe." Tam hoàng tử chân mềm nhũn, đột nhiên thêm ra tới đây sao nhiều Tiên Nhân, để cho bọn họ đột nhiên cảm thấy có chút bất hảo ý tứ, liền nói cũng nói không rõ.

Một tên sư muội che miệng cười thầm, hướng về bên cạnh sư huynh nhỏ giọng nói: "Ba người này thật là ngu a, hần nói chúng ta là Thần Tiên."

Lại qua một canh giờ, hoàng hôn sắp tới, đem Vân Hải ánh thành màu vàng, còn lại 14 tổ lúc này cũng tất cả đều lên đây, nguyên bản gần 300 người, hiện tại nhưng chỉ còn dư lại hơn một trăm người rồi.

Bỗng nhiên hai đạo ánh kiếm roi vào trước mặt chúng nhân, hóa thành một Thanh Nhất bạch hai người, tất cả mọi người giật mình nói: "Các ngươi. Tại sao là các ngươi hai cái!"

Hai người kia ngửa đầu nở nụ cười: "Ha ha! Chúc mừng chư vị, các ngươi thành công thông qua thử thách phân đoạn, những người còn lại đã bị : được đưa tới bên dưới ngọn núi rồi."

Lúc này mọi người mới đều hoàn toàn tỉnh ngộ, âm thầm vui mừng cũng còn tốt chính mình không theo đi, ở dưới chân núi nói cái gì bảo đảm bọn họ vào ngoại môn đều là gạt người, nếu thật sự đi tới, trái lại trực tiếp bị : được đào thải, chính như Tiểu Trần nói, tu tiên một đường, khó như lên trời, nếu như không có quyết tâm, không bằng về nhà làm ruộng quên đi, Tam Thanh môn không cần người như vậy, cái này cũng là Nhị Trưởng Lão tinh trợn từ lần này tăng cường sát hạch.

Tam hoàng tử sau lưng đã ngưng một tầng mồ hôi lạnh, Tiểu Trần nhẹ nhàng nở nụ cười, trước hắn liền đã nhìn ra đầu mối, nếu nói là đệ tử ngoại môn, hai người kia sao có Luyện Khí tầng năm tu vi? Hướng về phụ cận nhìn một chút, cũng còn tốt Tiêu Uyển Nhi cùng Tiêu Hàn hai người đều ở.

Mà lúc này sắc mặt khó coi nhất không gì bằng Mạc Vũ , nguyên bản hai mươi chín người, hiện tại chỉ còn chừng mười người, tuy rằng trước hắn liền biết được cái này phân đoạn, nhưng cũng không thể đi nhắc nhở, bằng không chính là làm trái quy tắc.

"Được rồi, đón lấy từ ta hai người thống kê mỗi một tổ cuối cùng được điểm." Xanh trắng hai người đi lên phía trước nói.

Mạc Vũ cười lạnh, coi như đào thải mười mấy người thì lại làm sao? Đã biết một tổ cũng góp nhặt gần nghìn viên Linh Lung Tâm, giữ chắc đệ nhất.

Một viên Linh Lung Tâm đại biểu một phần, không nghi ngờ chút nào, Mạc Vũ này tổ tổng điểm cao nhất, mỗi người đều lấy được hơn ba mươi bình quân phân, bị : được đào thải cũng nhất định phải toàn vào bên trong. Mà tổng điểm thấp nhất cũng không nghi ngờ chút nào, tự nhiên là Tiểu Trần nhóm này , hơn 200 phân, nhưng nguyên nhân chính là nhân số ít, mỗi người nhưng đều lấy được gần 50 bình quân phân.

Như vậy so sánh so sánh hạ xuống, ngược lại là bọn họ nhân số ít nhất nhóm này có vẻ có lợi nhất rồi.

Thanh Y cười cười nói: "Được rồi, phía dưới ta tuyên bố lần này sát hạch thu được Đệ Nhất Danh đội ngũ, đệ nhất đội ngũ phải Roi sư tỷ nhóm này! Mọi người tiếng vỗ tay cổ vũ!" Dứt lời hai người vỗ tay.

Nhưng mà sân khấu vắng lặng , chỉ có hai người bọn họ đàn độn vỗ tay, cuối cùng trên mặt nụ cười từ từ cứng ngắc, phía dưới tất cả mọi người há to miệng, không nhúc nhích.

Tiếp theo là Mạc Vũ nổi giận thanh âm của: "Đầu óc nguoi bị : được lừa dối? Chúng ta hơn 900 phân, hai người bọn họ hơn trăm phân, bọn họ số một?"

Thanh Y nhất thời bị : được này cổ sôi trào mãnh liệt khí tràng kinh sợ đến không dám nói tiếp nữa, bạch y cười khổ nói: "Mạc sư huynh đừng nóng vội, đây là mấy vị trưởng lão ba ngày trước lâm thời đổi , nói lấy bình quân phân phân thắng thua."

"Chuyện như vậy trước người làm sao không còn sớm nói với ta!"

"Ta nói a, có thể Mạc sư huynh trước người căn bản sẽ không hãy nghe ta nói a."

"Khốn nạn! Nguoi đi chết đi!"

Tam hoàng tử bên này mặc kệ bên kia có thể hay không người chết, tất cả đều hoan hô lên, đội ngũ đạt được số một, tức là nói mặc dù cuối cùng tất cả mọi người không thông qua trưởng lão cuối cùng lựa chọn, này roi Thương nhan cũng có thể tự mình chỉ định một người trở thành Nội Môn Đệ Tử.

Trong đám người ...nhất ồn ào thời khắc, quảng trường bên kia bỗng nhiên truyền tới một thanh âm trong trẻo: "Đây chính là thông qua khảo hạch tất cả mọi người sao?"

Trong phút chốc, yên lặng như tờ, chỉ nghe một trận tĩnh tế tiếng bước chân đến gần, nhưng thấy một tên 23-24 tuổi nam tử mặc áo trắng đi tới, nam tử kia gánh vác một đồ một trắng hai chuỗi Tiên Kiếm, hai mắt trong suốt, lẳng như Nguyệt Hoa, khắp toàn thân, hoàn toàn lượn lờ một luồng thuần chánh: đang tiến giá khí tức.

Tam Thanh trên cửa trên dưới dưới các đệ tử trong nháy mắt cảm như hén, kể cả Mạc Vũ ở bên trong, đều không dám lên tiếng, sau đó cùng kêu lên cung kính nói: "Vũ Chân người."

Nam tử nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như Thanh Phong: "Chân nhân không dám, các người gọi ta Vũ sư huynh liền có thể." Sau đó, đi đến quảng trường trước thềm đá, nhìn hơn một trăm người, khẽ gật đầu.

Tiểu Trần ánh mắt ngưng lại, người này là ai? Vì sao cảm giác thấy hơi giống như đã từng quen biết? Còn có hắn vai sau lộ ra hai cái cán kiếm, vì sao như vậy quen thuộc, rồi lại không nhớ ra được khi nào ở đâu gặp?

Lúc này bên cạnh có người nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, người kia là ai a?"

Sư huynh lập tức đánh cái cảm khẩu thủ thế, cẩn thận nói: "Vài ngày trước Từ Phủ đến rồi vị tiên trưởng, vị này Vũ sư huynh hẳn là vị tiên trưởng kia đệ tử, chớ nhìn hắn tuổi trẻ, tu vi so với chúng ta mấy vị trưởng lão đều cao."

"Phải Là Từ Phủ tới Tiên Nhân a." Sư đệ rõ ràng bị kinh sợ dọa.

Tiểu Trần cúi đầu, đầu óc ký ức khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, đột nhiên hình ảnh lóe lên, thấp giọng nói: "Dật Phong đại ca?"

Âm thanh mặc dù tế, thế nhưng trên thềm đá nam tử cũng nghe thấy, bình tĩnh đi tới, chúng Tam Thanh môn đệ tử thấy hắn đi tới Tiểu Trần trước mặt, không biết phải làm gì, một trái tim cơ hồ đều nâng đến tiếng nói mất.

"Người là. Tiểu Trần?" Nam tử bỗng nhiên mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: trắc linh

Tiểu Trần ngẩng đầu lên, vui vẻ nói: "Dật Phong đại ca! Đúng là người!"

"Ta cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp người, mười năm không gặp, người trưởng cao như vậy, Trường Phong tiền bối vẫn khỏe chứ?" Nam tử ẩn lại bả vai hấn hỏi, trong lời nói, hiển nhiên vui mừng không ngớt.

Mọi người thấy bọn họ trong lời nói dính người mang cổ, đều vô cùng kinh ngạc, mà Mạc Vũ sắc mặt, một tầng so với một tầng khó coi, đồng thời lại thấp thỏm lo âu.

Nói đến đây là rất xa xưa một đoạn sự tình, nam tử này tên là vũ Dật Phong, sư tôn cùng Tiêu Trường phong chính là bạn cũ, mười năm trước Tiêu Trường gió lớn thọ thời khắc, vũ Dật Phong vừa vận đến phạm trần có việc, liền đi Tiêu gia chúc thọ quá một lần, cũng là lần kia, Tiểu Trần cùng hấn có gặp mặt một lần.

Mà vũ Dật Phong làm người biết điều, chưa bao giờ sẽ ở phạm nhân trước mặt triển lộ một tia tu giả khí tức, khi đó Tiểu Trần đương nhiên sẽ không nghĩ tới đây vị Dật Phong đại ca càng là hấn sau đó khổ sở truy tìm chính là tu luyện người, cho tới Tiêu Trường phong, chỉ có thể lấy bốn chữ hình dung: sâu không lường được.

Lúc này Tiêu Uyển Nhi cũng Porsche lại đây, cười hi hi cũng như Tiểu Trần bình thường hô: "Dật Phong đại ca!"

Vũ Dật Phong nhìn một chút nàng: "Người là?"

Tiêu Uyển Nhi cười hi hi nói: "Ta là Tiểu Trần ca muội muội."

Phụ cận tất cả mọi người hút vào ngum khí lạnh, đều muốn: "Huynh muội này hai người lai lịch cũng quá lớn hơn chứ? Chỉ bằng tầng này quan hệ, cũng vững vàng trở thành trưởng lão Nhập Thất Đệ Từ a, còn sát hạch cái gì? Cố ý túm ru diệt tụi tụi chứ?"

Vũ Dật Phong gật gật đầu, nhìn về phía Tiểu Trần: "Tiểu Trần, cố lên." Sau đó mũi chân hơi điểm nhẹ, trở lại phía trên cầu thang, nhìn về phía xanh trắng hai người: "Các người tiếp tục đi, ta không quấy rầy."

"Vâng vâng vâng, Vũ sư huynh đi thông thả." Xanh trắng hai người lo sợ tát mết mặt mày, cho bọn họ mà nói, Từ Phủ bên trong tới mới thật sự là Tiên Nhân, có thể nói lên một câu nói, này đều là mười năm đã tu luyện phúc phận.

Chờ vũ Dật Phong sau khi rời đi, chúng Tam Thanh môn đệ tử mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này ngay cả xem hướng về Tiểu Trần ba người ánh mắt đều trở nên không giống với lúc trước.

Tiểu Trần vàng trán nhú lại, kỳ thực hấn cũng không muốn vào lúc này cùng vũ Dật Phong quen biết nhau, coi như là bái vào Tam Thanh môn, đó cũng là dựa vào chính mình thực lực, mà không đến rơi nhân khẩu lưỡi, nói mình là dựa vào quan hệ tiến vào.

Lúc này xanh trắng hai người đi phía trước vừa đứng, tầng hắng một cái nói: "Như vậy đón lấy liền xin mời chư vị trở lại đốt hương tắm rửa, ngày mai tiếp thu linh mạch kiểm tra, cuối cùng lúc sau trưởng lão quyết định thích hợp nhất lưu lại người."

Không người nói chuyện, rất nhiều người lên lút hướng về Tiểu Trần nhìn đi, nghĩ thầm nhân gia lần này cá nhân được điểm cao nhất, biểu hiện nhất là ưu dị, coi như không bằng quan hệ cũng có thể tiến vào, này không có gì đáng nói, ngược lại cũng còn sót lại bốn cái tiêu chuẩn.

Đón lấy mọi người từ sư huynh dẫn theo, hướng về lâm thời ký túc xá đi đến, lúc này xa xa truyền tới một cấp thiết thanh âm của: "Thiếu gia! Thiếu gia!"

Tiểu Trần theo tiếng kêu nhìn lại, thấy là Tiểu Nhược đến rồi, Tiểu Nhược vội vội vã vã chạy đến hấn phụ cận, thở hồng hộc hỏi: "Thiếu gia thông qua sao?"

Tiểu Trần vuốt vuốt bên tai nàng bị : được mồ hôi ướt tóc, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Àn."

Lâm thời đệ tử kỷ túc xá xây ở sườn núi, từ vô số khu nhà nhỏ tạo thành, Tiểu Trần tắm rửa qua đi, thay đổi thân sạch sẽ xiêm y, một con tét ngã ở trên giường, một mồi mấy ngày, cuối cùng cũng coi như có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Nhìn trần nhà, hần sững sờ xuất thần đã lâu, giữa hai lông mày dần dần lại nổi lên một tia sầu : lo ý, ngày mai qua đi, liền muốn bái vào Tam Thanh môn, đương nhiên phải bái sư, có thể mình là Huyền Thanh môn đệ tử, là sư phụ duy nhất đồ đệ, không cáo mà khác theo thầy học môn, chính là rất bất kính.

Sư phụ, người đến cùng ở đâu.

Sáng sớm hôm sau, trên núi không khí đặc biệt thanh tân, mang theo cây cỏ hương hoa, Tiêu Uyển Nhi cùng Tiêu Hàn hai người cũng đều từ lâu rồi giường chuẩn bị xong, nhìn thấy Tiểu Trần đi ra cửa phòng, Tiêu Uyển Nhi hai tay giấu ở mặt sau, thân thể nghiêng về phía trước, cười hi hi nói: "Tiểu Trần ca, sớm a!"

Lúc này liền cái kia "Biểu" lời bớt đi, xem ra qua một thời gian ngắn nữa, liền trực tiếp con đẻ rồi.

Tiểu Trần khẽ mỉm cười: "Sớm." Tuy rằng trước đây khi hần còn là một "Vô dụng" thời điểm, Tiêu Uyển Nhi cũng như những người khác như thế, chưa bao giờ sẽ nhìn thẳng liếc hần một cái, nhưng tốt xấu là người một nhà, hần cũng không vì thế thù dai.

Lại thấy Tiêu Hàn sáng sớm liền bản khuôn mặt, hần đánh cười nói: "Này! Ta nói khối băng mặt, người sáng sớm bản khuôn mặt, là ai nợ người tiền, hay là người nợ tiền bị người sáng sớm đòi nợ đến rồi?"

Tiêu Hàn đột nhiên thờ dài, sau đó ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, không nhúc nhích đã lâu, cuối cùng bỗng nhiên nói một câu làm người kinh ngạc nói: "Thiên Đạo, đạo trời là gì."

Tiểu Trần thân thể hơi chấn động một cái, sau đó nhìn ngó bốn phía, nhỏ giọng nói: "Người ở nơi này nói câu nói như thế này, người không muốn nhập môn?"

Đột nhiên, hần cảm thấy trước mắt người này rất xa lạ, Tiêu gia rất lớn, lớn đến chỉ thứ vô số, Tiêu Hàn chính là chỉ thứ, nhưng cũng không biết đến tột cùng là cái nào một nhà, giống như là, trong trí nhớ của hần, chưa từng có từng xuất hiện người này.

Một canh giờ trôi qua, đón người mới đến Sư huynh còn chưa tới, Tiêu Uyển Nhi ngồi ở trên băng ghế nhỏ, hai tay chi di, càng ngày càng tê nhạt, đột nhiên nàng lập tức đứng lên, như là nghĩ tới điều gì chuyện thú vị.

"Hai người các người, cảm thấy chúng ta sẽ bái vào cái nào trường lão môn hạ a?"

Tiêu Hàn không nói gì, Tiểu Trần dựa lưng vào một gốc cây cây thông, ngáp một cái, hững hờ nói: "Tùy tiện đi, bái vào cái nào môn hạ đều được." Ngược lại hần cũng sẽ không vẫn ở lại chỗ này.

"Chuyện như vậy làm sao có thể tùy tiện đây?"

Tiêu Uyển Nhi xoa cằm suy nghĩ một chút, tự nhủ: "Đại Trường Lão tu vi cao nhất, nhưng là quá nghiêm khắc, ta không muốn bái vào bọn họ dưới, Nhị Trường Lão làm người hòa khí, nhưng cả ngày yêu nghiệt cứu chút số tử vi bất quá cái gì, phiền đều phiền chết, Tam Trường Lão bạch doanh trẻ trung nhất, lễ ra là tốt nhất, nhưng nàng yêu thích bài bạc, không hề lương ham mê, hơn nữa tu vi thấp nhất."

Tiểu Trần bỗng nhiên giật giật, Tam Trường Lão, cái kia nhìn qua khá giống sư phụ nữ tử sao. Cười nói: "Quên đi thôi, nhân gia có thu hay không người còn là một vấn đề, người còn ghét này ghét này."

"Hừ! Làm sao không thu! Người không nhìn thấy ngày hôm qua những người kia đều đối với Dật Phong đại ca khách khí như thế sao? Nếu là Dật Phong đại ca chào hỏi."

"Hắc! Ta nói người người này làm sao!" Tiểu Trần hai tay buộc ở trước ngực, quay đầu nhìn nàng, nghiêm mặt nói: "Tiêu Uyển Nhi, ta cho người biết, con đường tu luyện không giống ở Tiêu gia, không phải dựa vào giao thiệp là được, con đường tu tiên. . . ." Nói xong lời cuối cùng, lắc lắc đầu: "Quên đi, ta chẳng muốn theo như người nói."

Tiêu Uyển Nhi Porsche quá khứ, lung lay cánh tay hần: "Nói mà nói mà, người trước đây liền lão yêu nói tu tiên cái gì, người nhất định đối với cái này hiểu rất rõ chứ? Nếu không người theo ta nói một chút?"

Tiểu Trần nhìn một chút nàng, lắc lắc đầu nói: "Vậy ta sẽ nói cho người biết một câu nói, nhớ kỹ, Nhân Pháp Địa, Địa Pháp Thiên, Thiên Pháp Đạo, Đạo Pháp Tự Nhiên."

"Nhân Pháp Địa, Địa Pháp Thiên. Có ý gì a? Tỷ như đây?"

"Tỷ như?" Tiểu Trần bấm chỉ tính toán một chút: "Tỷ như lại quá một canh giờ, sẽ có sư huynh tới đón chúng ta."

"Thật sự a!"

Kết quả là, một canh giờ trôi qua, một trận gió mát thổi vào sân trước ngôi nhà chính, mang đến một mảnh lá cây.

Hai canh giờ trôi qua, Tiểu Nhược đã vừa nhanh ngủ thiếp đi.

Ba canh giờ trôi qua, cửa bỗng nhiên vang lên một thanh âm: "Các người. Tới hôm qua cũng không ngủ ngon sao?"

Tiêu Uyển Nhi mở mắt ra chớp chớp, sau giờ ngọ bóng cây hơi nghiêng, giờ khắc này đã sắp tới buổi chiều giờ Thân, nói rằng: "Sư huynh, người có thể coi là đến rồi, còn tưởng rằng đem chúng ta đã quên đây."

Người sư huynh kia gãi gãi đầu, lúng túng cười nói: "A, chuyện này làm sao sẽ đây, chỉ là hôm nay các Trưởng lão cần xử lý rất nhiều chuyện, đi thôi, ta sẽ đi ngay bây giờ kiểm tra linh mạch."

Tiêu Uyển Nhi lấy cùi chỏ chọc chọc Tiểu Trần, nhỏ giọng nói: "Người không phải nói một canh giờ sao, tên lừa đảo."

Trên quảng trường đã sớm tụ tập hết thầy người mới, cùng với Tam Thanh môn rất nhiều đệ tử, liền vũ Dật Phong đã ở, tựa hồ là thay giám sát lần này linh mạch kiểm tra, không được có người giờ trò bịp bợm.

Trước bậc thang có thêm một khối một người cao màu đen tăng đá, mặt trên hiện đầy phù văn, trên đỉnh còn có 12 cái lỗ nhỏ, chính diện có một dấu bàn tay, hết thầy kiểm tra người đều cần đưa bàn tay đặt tại chưởng ấn trên, không được mang bất kỳ pháp khí.

Bởi Tiểu Trần đăng nhân làm đến trễ nhất, vì lẽ đó xếp tới phía sau cùng.

Một tên mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên cẩn thận từng li từng tí một đi tới, có vẻ có mấy phần do dự, cuối cùng vẫn là đưa bàn tay đặt tại chưởng ấn trên, một lát sau, trắc linh thạch trên đỉnh một cái lỗ nhỏ miễn cưỡng bốc lên một thước tia sáng đến, bạch bên trong mang chút màu xám, có chút vân đục.

"Một cái, Trung Phẩm, cái kế tiếp."

Vẫn là hôm qua này xanh trắng hai người, Thanh Y phụ trách ghi chép, bạch y phụ trách khiến người ta tới kiểm tra, hai người phía sau trên đài cao ngồi vũ Dật Phong cùng một tên trắc linh trưởng lão, bên dưới đài cao mới là rất nhiều Tam Thanh môn đệ tử, Mạc Vũ, văn Khinh Vũ, rồi Thương nhan, trình đình chờ đều ở.

Thiếu niên kia phần nộ đi rồi trở lại, nhập môn cơ hội cơ bản không lớn, linh mạch ngoại trừ số lượng cũng chia cấp bậc, cột sáng càng tinh khiết, cấp bậc càng cao, phân chi càng vân đục, cấp bậc càng thấp.

Đón lấy lại có một cô thiếu nữ đi tới, cột sáng vẫn tinh tinh khiết, miễn cưỡng có ba thước đến cao.

"Một cái, Thượng Phẩm, cái kế tiếp."

Cô gái kia nghe xong hết sức cao hứng, nhảy nhót Porsche trở lại.

Đón lấy lại khảo nghiệm ba mươi, bốn mươi đến, cơ bản đều chỉ có một cái linh mạch, miễn cưỡng có mấy hai cái cũng đều là Hạ Phẩm, trên đài trắc linh trưởng lão không được lắc đầu thở dài, vũ Dật Phong nhẹ nhàng lắc đầu nở nụ cười, ra hiệu hẳn không cần sốt ruột.

Mạc Vũ lạnh giọng nở nụ cười: "Ta liền nói, một đám chất thải có thể có cái gì dùng, đều là nhân gia còn lại không muốn."

Hắn lời còn chưa dứt, trên quảng trường đột nhiên nổi lên một tràng thốt lên, chỉ thấy trắc linh thạch trên năm đạo thuần trắng cột sáng lao ra mấy trượng cao, có thể nói trăm năm khó gặp.

Trắc linh trưởng lão kích động đến hai tay không ngừng run rẩy, gần như sắp cầm trong tay cốc uống trà bóp nát rồi.

"Trời ạ, năm cái Thượng Phẩm linh mạch, lại nói Mạc Vũ sư huynh cũng mới bốn cái chứ? Cô gái kia đến tốt cùng là ai vậy?"

Tiếng kinh hô giăng co hồi lâu, này xanh trắng hai người cũng thật lâu thất thần, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại: "Ngũ. Năm cái! Tốt nhất phẩm!"

Thượng Quan yên nhẹ nhàng nở nụ cười, sau này quay người lại, một con Thanh Ti Phi Dương, lan ra nhàn nhạt mùi thơm ngát, nắm giữ năm cái linh mạch, chính là nàng.

"Nàng. Nàng dĩ nhiên nắm giữ năm cái linh mạch!" Tiêu Uyển Nhi chăm chú siết lòng bàn tay nói.

Tiểu Trần tay bịt cái trán, không nghĩ tới cái này ác ma nữ thiên tư tốt như vậy, quả nhiên là ông trời mắt không mờ, đồng thời đã ở lo lắng cho mình làm sao bây giờ, Túc Dạ từng đã cảnh cáo, tốt nhất không nên để cho những người khác biết được chính mình nắm giữ 12 điều: con hoàn chỉnh linh mạch, bằng không rất khả năng dẫn họa trên người, nhưng này trắc linh thạch huyền lực, chính mình nhưng không có cách chống đỡ.

Đón lấy lại khảo nghiệm hồi lâu, trong đó cũng có mấy người tư chất không sai, nắm giữ ba cái linh mạch, rốt cục đến phiên Tiểu Trần ba người, Tiêu Uyển Nhi có vẻ vô cùng căng thẳng, rốt cục vẫn là đi tới, khi nhìn thấy trắc linh thạch trên xuất hiện bốn đạo thuần trắng tia sáng lúc, nàng hưng phấn đến trực tiếp nhảy lên.

Tiểu Trần tay bịt cái trán: "Thật không có tiền đồ."

Trắc linh trưởng lão đã là mừng rỡ không ngâm mồm vào được , đón lấy Tiêu Hàn đi tới, trực tiếp gây nên toàn trường náo động, chỉ thấy lục đạo hơn mười trượng cao thuần trắng cột sáng xông thẳng tới chân trời!

Xanh trắng hai người từ lâu tròn tròn mắt: "Sáu cái, trên. Tốt nhất phẩm, có còn hay không rồi."

"Thiếu gia, đến ngươi." Tiểu Nhược lời kéo Tiểu Trần ổng tay áo nói.

Tiểu Trần gật đầu nở nụ cười, khí định thần nhàn đi tới, lúc này vũ Dật Phong trên mặt lộ ra mỉm cười, roi Thương nhan nắm thật chặt lòng bàn tay, Thượng Quan yên đây hứng thú nhìn hần, Tiêu Hàn ngẩng đầu nhìn Lam Thiên.

Tiểu Trần sửa lại một chút quần áo, ho nhẹ một tiếng, đem bàn tay phải xoa bóp đi tới, một lát sau, trắc linh thạch vẫn không nhúc nhích, hần lại sẽ tay trái dán vào, vẫn là không có động tĩnh chút nào.

Chu vi dần dần bắt đầu bàn luận, Mạc Vũ hai tay buộc ở trước ngực, cười lạnh một tiếng, vũ Dật Phong dần dần nhúu mày, Tiêu Uyển Nhi cũng vô cùng nghi hoặc.

Tiếng bàn luận lớn dần, Tiểu Trần cái trán ngưng ra vài giọt mồ hôi lạnh, nghĩ thầm mộ Thành Tuyết dĩ nhiên thay mình mở ra phong ấn, xảy ra chuyện gì? Lại sẽ bàn tay phải một lần nữa dán trở lại, vẫn là không có động tĩnh gì, chu vi lập tức một mảnh hư thanh.

Trên đài cao trắc linh trưởng lão đang chờ mở miệng, roi Thương nhan cướp lời nói: "Chờ chút! Hần không thể không có linh mạch!" Nghĩ thầm ngày ấy hần đối phó lớn hùng thú, dĩ nhiên là hơi có luyện khí dấu hiệu, như không có linh mạch, sao có thể có thể tu luyện tới Luyện Khí một tầng?

Đột nhiên, trắc linh thạch chấn động một chút, sau đó, 12 điều : con cột sáng xông thẳng lên trời, dường như muốn phá tan phía chân trời giống như vậy, vọng : ngắm không gặp phản cuối.

"Này! Đây là cái gì tình huống! Tại sao lại như vậy!"

Trên quảng trường kinh ngạc thốt lên không ngừng, trắc linh trưởng lão phịch một tiếng bóp nát cốc uống trà, vũ Dật Phong sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Tiểu Trần 12 điều : con cột sáng cũng không phải là vẫn đục, nhưng cũng không phải thuần trắng, mà là đen nhánh! Một luồng nồng đậm màu đen! Trần đây một luồng nồng đậm tử khí!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Giới Tiên Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.